

Viola Zoltán

Szűzapa Gyermekai

2024

Viola Zoltán

Szűzapa Gyermekai

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Elevenen eltemetve.....	4
2. fejezet: Vendég a múltból.....	15
3. fejezet: Szűzapa Gyermekai.....	36
4. fejezet: Karotányok és akasztányok.....	41
5. fejezet: A királynő hazudik.....	51
6. fejezet: A két Testvér.....	59
7. fejezet: Tlaxán egyesülése.....	102

1. fejezet: Elevenen eltemetve

NEM TUDTA VÉGREHAJTANI a feladatát, de ez igazán nem az ő hibája volt.

Alacsonyan, öt - tíz méteres magasságban repült a célpont felé, hogy be ne tudják fogni a radarok, vagy legalábbis megnehezítse ezt, ugyanakkor mégis gyorsan, több mint hatszáz kilométeres sebességgel. Ha magasabban repül, gyorsabban is mehetett volna, de állandóan mérnie kellett a magasságot, a felszínhez ennyire közel, nehogy beleütközzék valamibe, s persze azonosítania kellett a tereptárgyakat is. Hátha valamelyik holmi légelhárító üteg, amit jobb kikerülni, vagy időben megsemmisíteni!

Semmi ellenséges cselekmény nem háborította akcióját, egészen míg a célpont fel nem tűnt a távolban.

A célpont egy város volt. E városban és környékén helyezkedett el több különböző katonai, hírközlési, s mindenféle infrastrukturális objektum, amit meg kellett semmisítenie neki, SRK-7-nek.

Most már kénytelen volt feljebb emelkedni. Még hozzá jó magasra, hogy látómezejébe befogja a teljes célmezőt. A biztonság kedvéért, nehogy valami tévedésről lehessen szó, felvette a kapcsolatot a műholddal, helyzetmeghatározás végett. Ez lassan ment, a műhold vezérlőrendszere, most, a háború miatt, erősen le lehetett terhelve. Teljes kéttized másodpercet kellett várnia a válaszra, de amikor az megjött végre, megnyugtató volt. A célpontnál van, nem is vitás.

Ideje is volt, hogy vége legyen a habozásnak, mert most már észrevették ám a megérkezését, és tapasztalhatta, hogy megkezdték ellene a légvédelmi ágyúk a tüzelést, és négy vadászgép is felé tartott.

Ez még nem jelentett különösebb veszélyt a számára. Ennyivel simán elbánik. Az SRK sorozat önműködő harci robotjai a legmodernebb fejlesztés voltak, alkotói mindent beleadtak amire csak tudásukból tellett. Vadonatúj konstrukció volt, nem is készült belőle még több csak hét, ő tehát, SRK-7, a legislegtökéletesebb efféle szerkezet volt a világon. SRK-7 tudta ezt, és gép volta ellenére határozottan büszke volt rá. Mert igenis voltak érzelmei: tudott félni, mert alkotói ellátták önvédelmi reflexekkel, így nem akart megsemmisülni. Tudott elégedett lenni, törekedett is erre, mert ez az érzelmek által nyert kielégítést, hogy igyekezett minél tökéletesebben végrehajtania a feladatát. Igen nagy volt benne a kíváncsiság érzelmek is, elvégre az információszerzés segítette a hatékony feladatvégrehajtást, és sosem lehetett tudni, milyen információ válik hasznára, így ő lehetőleg mindig mindent tudni akart. Tudott nyugtalan lenni, ha úgy érezte, nem teljeskörű a tudása az adott helyzetről. Türelmetlenkedni is tudott, ha soká kellett várnia valamire, közben pedig egyre nőtt valamely reá leselkedő veszély. Örült, ha végrehajtotta a feladatát, vagy valamely ahhoz vezető fontos részfeladatot. Szégyenkezett, ha elrontott valamit. Büszke volt, ha gazdái megdicsérték, vagy saját kiválóságára gondolt. Fájdalmat érzett ha megsérült, bár ezt az érzést ki tudta aztán kapcsolni, hogy ne akadályozza a további teendőkben. És éhséget érzett, ha nagyon kimerültek az energiatartalékai, s jóllakottságot, ha feltöltötte magát. Meglepődni is tudott, ha valami nem úgy történt, ahogy azt előre eltervezte, vagy amire logikusan következtethetett volna korábban. S bár ő maga nem volt képes vicceket kitalálni, nem is értette azokat, de azt legalábbis érzékelte, ha az emberek tréfálkoznak egymással vagy vele, tudta hogy ilyenkor nem kell szó szerint érteni amit mondanak.

Az emberi érzelmeknek vagy azok megfelelőinek tehát nagyon széles skálájával rendelkezett SRK-7.

Hanem a látóhatár szélén óriási repülőraj tűnt fel, huszonkét egységből álló, és SRK-7 a saját testén érezte, hogy a pilóták a radarhullámokkal célba akarják fogni. Ez ugyan nem volt könnyű, mert szerkezeti kialakítása révén a radarhullámok mintegy „lecsúsztak” róla, így az ellenséges radarernyőkön csak valami kis, elmosódott, madárszerű alakzat jelenhetett meg, annak ellenére hogy SRK-7 éppenséggel nem volt apró: törzsének hossza huszonkettő, szélessége négy és fél méter körüli volt, persze ehhez még hozzájöttek a szárnyak is. Nem beszélve arról, hogy ha akarta, helikopterszárnnyakat is bocsáthatott ki magából, lassúbb repüléshez.

Most azonban inkább a szárnyak mellett döntött, és a rotort biztonságosan a törzsébe süllyesztette. Különben a repülőszárnyait is képes volt „összehajtogatni”, ha nem volt rá szükség.

Mert SRK-7 nemcsak repülni tudott. Képes volt gyalogni is, ha a lábait kiengedi a haspáncél alól, sőt, kerekei is voltak. Volt ezenkívül nem is egy „keze”, azaz manipulátora, a legkülönbözőbb feladatok elvégzésére, volt propellere, hogy víz alatt vagy víz felszínén közlekedhessék, légpárnával is rendelkezett, s mindezek tetejébe páncélzata olyan erős volt, hogy ha nem kapja kifejezetten telibe a törzsét egy rakéta, csak mondjuk a szárnyát találja el, akkor a szárnyának ugyan vége, de létfontosságú részei még sértetlenek maradnak. Akkor menekülhet például helikopter meghajtással. Gépágyúval pedig legfeljebb simogathatták, annak becsapódásait akkor érezte csupán kellemetlennek, ha valamelyik érzékeny szenzorát, kameráját találják véletlenül el a lövedékek, egyébként ártalmatlanul pattantak le róla.

De hiába mindez, mert az optikai érzékelőknek nagyonyis látható volt. Láthatatlanná nem tudták tenni tervezői. És részleges sérüléseket sem akart elszenvedni. Erős volt önfenntartási ösztöne. Feladatát ugyan mindenáron végre akarta hajtani, de ennek előfeltétele volt saját életben maradása.

Azon nem gondolkodott, hogy ő maga élő-e vagy sem. Természetesnek fogta fel, hogy az élet azonos a működőképességgel, jelszava ez lehetett volna: Működöm, tehát vagyok!

Az a huszonkét egységes repülőraj már határozottan aggasztónak tetszett. Sőt, valahol a távolban, ezt is érzékelte SRK-7, valami egészen félelmetes közeledett: egy akkora test, ami az ő méreteinek háromszorosa lehetett, és iszonyú gyorsan halad!

Nyolc rakétát lőttek ki ellene. SRK-7 egy váratlan manőverre szánta el magát: összecsuksa a szárnyait, behúzta őket a törzsbe, és hátsó vezérsíkját – „farkát” – függőleges helyzetbe pozícionálta. Ettől egészen lefékeződött, és mint egy kő, zuhanni kezdett a mélybe. Egyetlen, emberrel rendelkező gép sem lett volna képes erre a manőverre, mert azok a szárnyaikat nem húzhatják be a törzsbe, a reakcióideje az emberi lényeknek pedig hihetetlenül lassú, másodperc körüli érték, SRK-7 pedig nanoszekundum körüli időtartam alatt volt képes döntéseket hozni, ami a másodperc milliárdod része. Ezért is bosszantotta a műhold tohonyasága. Valami ősrégi kacat lehetett, hogy kéttized másodpercet vacakolt! Rég le kellett volna selejtezni!

S emberi lény nem lett volna képes elviselni a fékezés váratlanságát sem. SRK-7 tisztában volt a belsejében lezajló folyamatokkal is, és amikor lefékezte a száguldását, az oly hirtelen történt, hogy pilótafülkéjében – mely most ugyan üres volt – 17 G negatív gyorsulás keletkezett. Bármelyik pilóta palacsintává kenődött volna ettől a műszerfalon, hiszen ez annyit jelentett, hogy egy mondjuk hetven kilós ember ekkor ezeregyszázkilencven kilót nyom!

SRK-7-nek ez azonban meg sem kottyant. Tűrőhatára valahol a kétezer G környékén volt.

A rakéták elsuhantak fölötte, és SRK-7 a zuhanás hosszú ideje alatt habozott egy jó darabig, legalább öt mikroszekundumig, ami pedig a számára határozottan sok idő volt, hogy mit tegyen. Most módja lenne rá, hogy számos ellenséges gépet megsemmisítsen, mielőtt azok megváltoztathatnák a pozícióikat, csak hogy ennek ára lett volna: ennyivel kevesebb rakétája, fegyvere marad a célpontokra! Márpedig ő ugyan tüneményes képességekkel rendelkezett, de a sokféle mozgásra és érzékelésre alkalmassá tevő eszközök, meg az üzemanyag mellé nem sok fegyver fért belé, és a feladatát mindenáron végre kell hajtania. S mindezek tetejébe már szinte itt van az a nagyon gyors repülőeszköz, aminek a típusát nem is ismerte, nem szerepelt adata a memóriájában!

Ettől tartott a leginkább. A többi ellensége lehetőségeit ismeri, de ezét nem.

Magában extrapolálta az ismeretlen további pályáját, s megnyugodva vette tudomásul, hogy az nem egyenesen feléje repül. De vajon milyen fegyverei lehetnek?! Legelőször is őt kell megsemmisítenie, ez nyilvánvaló. Meg kell szüntetnie minden bizonytalansági faktort, mert az a sikert kockáztatja!

Ráállította az egyik rakétáját, és már majdnem útjára is bocsátotta, amikor...

Amikor olyasmi történt, amire SRK-7 igazán nem számított. S természetesen az ismeretlen repülőeszköz okozta, a „bizonytalansági faktor”. Felrobbant. Nem SRK-7 robbantotta fel, nem is valamelyik ellenséges repülő, hanem felrobbantotta önmagát.

Még hozzá nem is akárhogyan. Atomtöltettel. Megsemmisült az egész város, mindenestől, a lökéshullám mint a tollpelyheket, úgy fújta szét a légicsata minden résztvevőjét, és az atomvilág elvakította és megsüketítette átmenetileg SRK-7 valamennyi érzékelőjét. Páncélja veszélyesen átmelegedett, külseje meggyiprosan izzott, és a pilótakabinban a hőmérséklet rövid időre az ezerkétszáz fokot is elérte. Ha lett volna utasa, egyszerűen elpárolog a hőségben.

Még ebben az igazán váratlan helyzetben is volt annyi esze SRK-7-nek hogy tudja, feltehetőleg valamelyik harmadik ország kapcsolódott be a háborúba, az dobott atomtöltetet a városra, s ezáltal természetesen elvégezte SRK-7 valamennyi munkáját, minden célpontot megsemmisített amit neki kellett volna, tehát következő feladata mindössze annyi, hogy igyekezzék megőrizni sértetlenségét, s visszatérni a bázisra. Na de egy atomrobbanásnak majdnem a közepén ez nem is olyan egyszerű!

Természetesen igyekeznie kellett hogy minél hamarabb minél távolabbra kerüljön az epicentrumtól, na de hogyan?! Abban a pillanatban hogy kiengedi a törzs páncélzatából az annál mégiscsak érzékenyebb szárnyakat vagy helikopterrotort, azok szinte azonnal tönkremennek!

És egyáltalán, merre repüljön, hogyan repüljön?! Pillanatnyilag szinte csak három érzékszerve működött: a belső hőmérő, a külső hőmérő, de ennek adataiban kételkedett SRK-7, mert valami képtelenül magas értéket jelzett, másfél millió fokot, azt pedig tudta hogy lehetetlen, mert azt már ő sem élné túl, rég elpárolgott volna. Valami megzavarhatta a hőmérőt. És működött még a radarja, de csak nagyjából az is, homályosan, torzan. Jelzései szerint hétszáz méter magasan van, magassága rohamosan csökken, tulajdonképpen zuhan, de nem függőlegesen, mert az atomrobbanás eszeveszetten sodorja előre is.

SRK-7 döntött. Nem kockáztatja értékes mozgásszerveit. Mindössze a kerekeit engedi ki az utolsó pillanatban, amik valószínűleg tönkremennek ugyan (még ha nem is lehet odakint másfél millió fok), de addig ki kell tartaniuk, míg elvégzi a kényszerleszállást. Száz méterről ha függőlegesen lezuhan, kisebb károkkal még amúgy is kibírná. Most nem függőlegesen zuhan. Kockázatos terv, de nem lehetetlen hogy sikerül. A szárnyait viszont nem eresztheti ki, mert ha leégnek, ugyanúgy lezuhan.

Ahogy elgondolta, úgy is tett. Fél másodperccel a leérkezés előtt kieresztette hasa alatt a kerekeit, hogy talajt érjen. S mert nem pontosan a hossz tengelyével párhuzamosan repült, azaz sodorta őt az atomszélvihar, még a megfelelő szögbe is állította őket. Rögvest el is jutott hozzá a megfelelő szenzorból a jelzés:

»A futómű túlmelegedett!«

SRK-7 persze tudta, ez nem a túl sok használatból van, hanem a kinti tűzpokoltól.

És máris földet ért. Azaz... Tulajdonképpen nem is földet. A kerekek nem forogtak egyetlen fordulatot sem. Valami meleg, zubogó trutymóba ereszkedett le SRK-7, mint egy ferdén becsapódó rakéta. A massa pillanatok alatt elborította teljes törzsét, érzékelői bedugultak, és moccani sem tudott.

Legalább fél másodpercébe tellett, mire megértette, mi történt vele. Amit szárazföldnek nézett a homályos radarképen, az percekkel ezelőtt még tó volt. De az atomrobbanás elpárologtatta a vizet belőle, s amikor ő le akart szállni, már csak az alján maradt meg az iszap!

De ez az iszap sem maradt sokáig iszap. SRK-7 ugyanis megpróbálta kiásni magát belőle. De egyik manipulátora, mellyel megpróbálta ezt, mind nagyobb ellenállásba ütközött. A kinti hőség ugyanis cserepesre, csontkeményre szárította a tó talaját is, és SRK-7 mint valami bogárzárvány a borostyánban, beszorult az iszapba, és a föld mélyének foglya maradt.

Volt ezenkívül is számos gondja. Ahogy azt sejtette is, a kerekei nem „élték túl” a landolást és a meleget. Magának a kerekeknek ugyan nem esett bajuk, de a gumiborítás leperzselődött róluk, és a kerékagy csapágyazása is besült. Ezenkívül ahogy a kárjelentés befutott hozzá érzékelőiből, kénytelen volt egy ennél is kellemetlenebb tény tudomásul venni: napelemtábláinak 82.5 %-a röpítýára tört a becsapódáskor!

Ezek a napelemtáblák arra szolgáltak, hogy ha valami akció sokáig tart, és akkumulátorai lemerülnek, akkor feltölthesse őket újra. Most azonban ezek nagyobbik hányada megsemmisült!

És használhatatlanná vált a bal négyes optikai kamera... Az adatbank 178965-ös szektora is tönkrement valamiért, pedig ennek nem is lett volna szabad, mert védett helyen volt, így most az ott tárolt információk – a timmui repülőgépek számos paramétere – nem állt többé rendelkezésére.

Mindent egybevetve azonban, tulajdonképpen sokkal rosszabbul is járhatott volna. Elvégre hétszáz méterről lezuhanni még neki sem tréfadolog! Ha ki tudna keveredni innen a föld alól, visszatérhetne a bázisra. Azt ugyan nem tudja hogy a megszilárdult iszapréteg fölött mennyi a hőmérséklet, de itt körülötte a talaj már mindössze nyolcszáz fokos, ez pedig tűrhető.

Radarjával megmérte a felette levő közetréteg vastagságát. Negyvenkét métert kapott eredményül.

Logikus lény lévén kénytelen volt levonni ebből azt a szükségszerű következtetést, hogy ezt semmiképp sem képes áttörni önmaga. Segítséget kell kérnie.

Innen ahol volt, a föld alól, nem hívhatta a bázist, hívhatta ellenben a műholdakat. Hívta is azt a fenti lassú, tohonya holdacskát, s annak persze nem is ártott az atomrobbanás, mert már kint a világűrben keringett. E műholdnak nem volt agya, gondolatai, csak híven közvetítette innen oda és onnan ide az adatokat. És hiába hívta SRK-7 rajta keresztül a bázist, annak hullámhosszán csak statikus sercegést, légköri zavarokat tudott fogni.

Ez valószínűsítette a bázis pusztulását. Ez esetben különböző más bázisokhoz kellett fordulnia. Meg is tette. De hiába próbált végig minden „címen” minden hívójelet, választ sehol sem kapott. Csak a száraz sercegést, a rádióhullámok zavarait.

Erre a helyzetre már nem volt kész programja. Kénytelen volt, hogy úgy mondjuk, „gondolkodni”. Azt tudta hogy segítséget kell szereznie. S mert a szokásos módon nem tudott összeköttetést találni, optikai felderítésre kapcsolt. Vagyis lekérte a műhold, s a műholddal elérhető más műholdak által látott képeket. S azok hűen sugározták is hozzá a látható tartományba, meg az ultraibolya és az infravörös spektrumba tartozó hullámsávba eső frekvenciákkal a bolygóról, Tlaxánról látható felvételeket.

Olyan érzékeny volt a műholdak optikája, hogy képesek voltak elolvasni akár egy földre kihe-lyezett könyv apróbetűs lábjegyzetét is éjszaka, holdfényben. De mindezekkel a szuperérzékeny berendezésekkel is SRK-7, akihez eljutottak ezek az adatok, csak azt láthatta, hogy mindenütt a bolygón a tökéletes pusztulás uralkodik. Minden bázis megsemmisült, a városok is, gyárak is, hazájában is és az ellenségnél is. Sőt, néhol még most is robbannak bombák. Óriási árvizek is pusztítanak, a gátak átszakadtak, itt-ott mérgesgáz hömpölyög...

Sehol sincsen már olyan hely, ahol képesek lennének őt megjavítani, vagy ahol egyáltalán tö-rődnének az ő kiszabadításával.

SRK-7 nem tehetett mást, várt.

Hogy mire, azt maga sem tudta. De várt, mert nem tehetett mást. Akkumulátora nem volt éppen tele, de a gondolkodás alig fogyasztott valamit. Tudta hogy akár százezer évig is elvárakozhat, ami az energiát illeti.

Várt hát, s mert a reményt sosem szabad feladni, a műholdrendszer segítségével nyomon kö-vette a bolygón beállott változást.

Látta hogy az emberiségből alig maradt valami. Néhány maroknyi csoport. Aztán újra kinőt-tek a földből a városok... De milyen városok! Nyoma sem volt azoknak a hatalmas emeletes házaknak, amiket SRK-7 ismert. Látott háborúkat is, de ezeket karddal és nyíllal vívták.

És SRK-7 ennek láttán megpróbálta magában extrapolálni az emberiség fejlődését. S úgy ta-lálta, hogy majd valamikor a jövőben újra képes lesz az őt megjavítani.

Mert most már szinte csak ez volt a célja. Azt a parancsot, hogy szolgálja a bázist, a történe-lem hatálytalanította, amikor a bázis megszűnt. Most hát legfontosabb feladata az önmagáról való gondoskodás maradt. Ha úgy tetszik: urai megsemmisülésével ő felszabadult a szolgálati kötelmek alól!

De nem egészen. Mert alapvetően mégiscsak az volt az ő legfontosabb feladata, hogy embere-ket szolgáljon. Leginkább persze a megalkotóit, még akkor is ha ez más emberek megsemmisí-tésével járt, de mert alkotói is megsemmisültek, most már nem létezett SRK-7 számára ellen-

séges tábor. Most már csak az számított, hogy öt emberek alkották, tehát az emberekkel kell törődnie. Legalapvetőbb programja ugyanis így hangzott: „Szolgálj a tlapantluai embereket!” De mert Tlapantlua megsemmisült, így e programból logikusan kiesett a „tlapantluai”-szó, s megmaradt ez: „Szolgálj az embereket!”.

De ehhez előbb ki kellett szabadulnia, és ráfért volna egy nagyjavítás is.

Múlt az idő. A műholdak pályája sorra degenerálódott, belezuhantak a légkörbe és elégték. SRK-7 egyre kevesebb információhoz juthatott a kinti világról. Végül a lassú, tohonya műholdat is utolérte a sorsa. És SRK-7 egymagában maradt odalent a földbe beragadva.

És múlt napra nap, évre év. A földkéreg is mozgolódni kezdett. Hol megsüllyedt, hol magasba emelkedett. Mint ott is, ahol SRK-7 feküdt. Ahol valaha tó volt, most kisebb hegység, vagy ha úgy tetszik, nagyobb dombocska keletkezett. Aztán jött a szél, fújt, süvített, hordta a port, ömlött az eső is, málladozott a szikla...

S így történt, hogy SRK-7, aki legalább évszázadonként egyszer mindig megmérte a fölötté levő kőzet vastagságát, mintegy tizenkétezer esztendővel a katasztrófa után úgy találta, hogy az már csak talán három méteres, tehát megpróbálkozik a kiszabadulással.

Nem arra tervezték, hogy föld alatt vakondként turkáljon. Nem is sikerült neki ez a manipulátoraival, de végül megkockáztatta, hogy beindítsa a hasfúvókáit, melyek a helyből való felszálláshoz voltak használatosak, azesetben, ha valamiért nem akarja vagy nem tudja használni a helikoptermeghajtást.

Kockázatos volt ez, hiszen ha nem elég omlékony felette a kőzetréteg, akkor pillanatok alatt túlmelegedhetnek a fúvókák, mert a nagy nyomású forró gázok nem tudnak hová eltávozni. De nem volt más választása, legfeljebb hogy várjon még sok-sok időt, míg ez a kőzet is lekopik róla. De ehhez nem volt kedve; úgy ítélte meg, hogy ekkora kockázatot nyugodtan vállalhat.

Igaza volt, jól kalkulált. Úgy repült ki felfelé a talajból, mintha vulkánkitörés dobta volna fel, jó harminc méteres magasságig felvitte a kilövés lendülete, és semmije sem sérült meg ettől. Gyorsan beindította a helikoptermeghajtást, és szép nyugodtan, mint egy óriási rovar, leereszkedett. Rovarhoz való hasonlatosságát csak fokozta, hogy alsó manipulátorait, tehát „lábait” kellett kiengednie a leszálláshoz, hiszen a kerekei tönkrementek.

Míg leszállt, körbe is nézett. Harminc méter magasságból jól beláthatott mindent. Ráadásul egy kis dombnak majdnem a legtetejéről tört ki a föld alól.

Úgy látta, külvárosi területen bukkant ki, nagyjából olyan fejlettségű lehet az itt élő nép, legalábbis építészetüket illetően, mint az öt megalkotók. Nem messze tőle kertes házak emelkedtek a magasba, még messzebb emeletes házakat is megpillantott – ez volt kelet, észak és dél felé. Nyugat felé egyre magasodtak a dombok-hegyek, s hogy mögöttük mi van, azt nem tudhatta, míg fölējük nem száll.

De azt nem akarta. Az energiát fogyaszt.

Számot vetett lehetőségeivel. Ha itt marad, könnyen felfedezhetik. Ha elmegy innen, az energiába kerül.

Az utóbbit választotta, különösen azért, mert épp dél volt. Igazság szerint előnyös véletlen, hogy senki nem vette őt észre eddig. Egy-két kőszár járókelő ugyan nem sokat árthatott volna neki, de biztos értesítették volna a katonai hatóságokat, és SRK-7 egyelőre nem akart konfliktust. Harci egység volna ellenére is (vagy épp ezért) rendelkezett annyi ésszel hogy tudja: az a háború amiben neki szerepet szántak Alkotói, rég véget ért, talán nem is emlékszik már rá senki. Azt természetesen nem feledte, hogy ugyanazon területen van, mely egykor az ellenség földje volt. Az itt élők bizonyos értelemben tehát az ellenség jogutódai. Biztos vannak ilyen értelemben jogutódai az ő Alkotóinak is. Nyilvánvaló, hogy neki leginkább azokat kell szolgálnia, bár természetesen nem tartozik nekik olyan fokú engedelmességgel, mint az igazi Alkotóknak. De a régi háború végetért, s mielőtt elhatározná cselekvési programját, tájékozódnia kell. S ha lehet, megjavítania önmagát.

Bekapcsolta álcázóberendezéseit, és ügyelve rá, hogy lehetőleg ne vegyék észre, elrepült a hegyek felé, s ott letelepedett egy néptelen, napos csúcson. Kinyitotta napkollektorait, hogy ami

megmaradt a napelemtábláiból, azokkal feltöltse akkumulátorait. A napelemtáblák rengeteg-sok területet elfoglaltak, szinte denevérnek nézett most ki SRK-7, amint nyitott szárnyakkal napozik. De ezek az energiagyűjtő felületek természetesen nem voltak azonosak a repüléshez használt szárnyaival.

Úgy számolta, hetekig itt napozhat, míg csökkentett energiateljesítményével feltölti „csurig” magát. Jó lenne más energiautánpótlást találnia! Hiszen így ráadásul könnyen észre is vehető!

Megtalálta a megoldást. Mintegy tíz kilométerre felfedezett egy nagy transzformátorállomást. Ez kiváló volt neki, természetesen képes volt az elektromos energia mindenféle fajtájának befogadására és átalakítására.

Igaz persze, hogy ez az akció a lelepleződés veszélyét rejt magában. Az a döbbenetes mennyiségű energia amit képes magába szívni, valahonnét hiányozni fog. No igen, de mire rájönnek honnan csorog el, ő már addigra messze lesz!

Mindazonáltal jobb éjszaka elvégezni ezt. Addig pedig hátra van még fél nap, ami neki rengeteg idő. Ki kell használni!

Úgy tett. Feltételezte, hogy újra vannak műholdjai a különböző népeknek. Biztos van egyéb mindenféle formája is a távközlésnek. Be kell kapcsolódnia a kommunikációs csatornába!

Eddig ezt nem tehette meg. Egyetlen speciális hullámsáv kivételével a felette levő közet leárnyékolta minden rádióadást, s miután az utolsó tlapantluai műhold lezuhant, nem érte őt ilyen impulzus, hiába figyelte azt a frekvenciát. Mostanában úgy látszik, azt a sávot nem használják. De létezik sok más sáv is!

SRK-7 tehát képletesen szólva kinyitotta szemét-fülét, és figyelni kezdett. Hallgatózott. Nem is akárhogyan, mert egyszerre több mint hatezer sávon volt képes „fülelni”, mintha ennyi füle lenne, vagy mintha egyszerre ennyi beszélgetést kísérhetne figyelemmel egy lármás tömegből. Természetesen nem volt nehéz rájönnie arra, melyik elektromágneses frekvenciákon folyik mostanában a távközlés. Bőségesen talált ilyeneket mind a közép-, mind a rövid-, s mind az ultrarövid hullámhosszon. Műholdas közvetítések is voltak bőven.

Csak hogy más kódokat használtak, mint az ő idejében. Más volt a képfelbontás, s egyéb más paraméterek. Na de szerencsére ő harci gép volt, annak pedig elsőrendű fontosságú hogy adott esetben megfejtse az ellenség üzeneteit! Ráadásul ezen adások többségét nem is rejtjelezték szándékosan. Egyetlen másodpercbe sem tellett hogy megfejtse a kódolásokat, s ezután már kényelmesen mazsolázkodhatott az adások között, bár nagyszerű képességeinek hála szinte mindet képes volt egyszerre figyelemmel kísérni.

Legalábbis ami a képeket illeti. Mert a nyelvvel bizony bajba került! Egyetlen adás sem volt olyan nyelven, amit SRK-7 ismert, habár természetesen birtokában volt az összes olyan nyelvnek, amit készítése pillanatában beszéltek bárhol Tlaxánon, vagy amit valaha is beszéltek, tehát a holt nyelveket is ismerte. De ezeket az új nyelveket nem!

Komoly fejtörést okozott neki, most mit tegyen. Nyelvésznek nem képezték ki az Alkotók.

Végül rájött a megoldásra. Sikertült rákapcsolódnia egy műholdra, ami számítógépes információkat továbbított. Ez kifejezetten csemege volt SRK-7 számára, mert amint megfejtette a számítógépes kommunikáció protokollját, máris kedvére bolyonghatott a Világháló adatbázisai között. Volt a Világhálónak megfelelő rendszer az ő korában is, de elképesztően szigorú biztonsági módszerekkel védték az adatforgalmat. Ahhoz képest ez a mostani kifejezetten könnyű préda volt. SRK-7 meg is állapította ennek alapján, hogy a technika még nem érte utol az Alkotók tökélyét.

Hamarosan rábukkant egy nyelvészeti adatbázisra, s legnagyobb örömeire talált olyan tanfolyamot, virtuális nyelvkönyvvél, szótárprogrammal, mindennel, ami az ősi tlapantluai nyelvet oktatta az itteni népnek, akik jicseninek nevezik magukat! Épp a tlapantluait, ami, ha lehet ezt mondani, SRK-7 anyanyelve!

Másodpercek alatt letöltötte magának a teljes anyagot, főleg a szótárat, s megtanulta azt. Azért tellett neki ilyen sok időbe ez, másodpercekbe, mert nagyon lassú volt az adatbázist kül-

dő szervergép. Hiába, az nemcsak nem volt értelmes mint SRK-7, de igazi kőkorszaki tákolmány!

De SRK-7 most türelmes volt. Tudta, van ideje. Estig úgy sincs más dolga, akkor megy egy kis energiát vadászni.

Letöltötte az összes többi nyelvi anyagot is, és mindet megtanulta. Ez igazán nem volt nehéz neki. Ezután már értett mindent, ami adást fogni tudott.

Ez pedig nagyon jó volt. SRK-7 ugyanis rendelkezett számos alegységgel, melyek ugyan nem voltak külön-külön értelmesek, úgy érte ezt hogy nem volt önálló tudatuk, ellenben nagyon jól értettek bizonyos speciális szellemi feladatok elvégzéséhez. Ilyen volt például több, úgynevezett statisztikai egység is. Ezek folyamatosan, anélkül hogy SRK-7 figyelt volna rájuk, analizáltak minden adatot, ami SRK-7-hez befutott, és ha valami érdekes vagy gyanús összefüggésre bukkantak, azonnal értesítették róla SRK-7 „agyát”. Mert hátha fontos!

Alig tanulta meg SRK-7 a világ azon nyelveit, melyekhez tudott adatbázist találni, máris jelezte az egyik statisztikai alegység, hogy érdekes dologra bukkant: a forgalmazásra használt elektromágneses frekvenciák a nyelvek közt nagyon egyenlőtlenül oszlanak meg! A 90 Mhz alatti frekvenciákon mindössze három csatornát használnak csiszí nyelvű forgalmazásra, a 10, 100 és 1000 kHz-eset, gyoel és gurguj nyelvű pedig egyáltalán nincs is ebben a frekvenciatartományban. A 90 Mhz-es frekvencia és az összes afeletti frekvencia viszont kizárólag csiszí, gyoel és gurguj nyelvű, kivéve két sávot, a 90.8 Mhz-eset ami kaul, és a 91.6 Mhz-eset, ami csia nyelvű. De még az ezeken sugárzott műsorokban is gyakran van csiszí nyelvű betét, például hírműsor vagy csiszí nyelvlecke!

SRK-7 kíváncsi szerkezet volt. Rögvest érdekelni kezdte, miért ilyen egyenlőtlen a frekvencia-megoszlás. Ezt már csak azért is fontosnak tartotta, mert tisztában volt az információ katonai értékével. Márpedig a magasabb frekvenciatartományok sokkal fontosabbak mint az alacsonyabbak, mert ugyanannyi idő alatt több információt lehet továbbítani nagyobb frekvencián! Amelyik nép a magasabb frekvenciákat birtokolja, előnyben van a többiekkel szemben, s feltehetőleg jobb a technikai felkészültsége is, mert a magasabb frekvenciákon való hírközléshez bonyolultabb eszközök szükségesek!

Kutatni kezdett a legkézenfekvőbb helyen: a virtuális könyvtárakban, a történelmi anyag közt. S nem is sokára megtalálta a választ. S keresése közben mintegy mellékesen áttekinthette az egész történelmet.

Kiderült, hogy amikor felfedezték újra az elektromosságot, a csiszík hamarosan számtalan rádióállomást létesítettek, mert ők mindig óriási fontosságot helyeztek a kommunikációra. Ekkoriban persze még csak a középhullámú frekvenciákat használták ők is, más népek is, egyszerűen mert az akkori technika nem volt alkalmas a magasabb frekvenciák kezelésére.

A nem-csiszík is építettek rádióadókat, de sokkal lassabban mint a csiszík. Ennek főleg az volt az oka, hogy megelégedtek egy vagy két állami adóval, többre eleinte nem is volt szükségük, mert a rádiók nagyon sokba kerültek, nem úgy mint Csisziföldön, ahol ezeket is szabványosították, s ingyen adták mint minden mást is.

Hanem aztán mégis terjedtek Barbáriában is a rádióadók, főleg mert magánszemélyek is szerettek volna rádióadásokat sugározni, ugyanis nagy üzletet láttak az adások közti reklámban! S erre kiderült, hogy azokat a helyeket kivéve, melyek nagyon messzire esnek Csisziföld valamelyik részétől, szinte lehetetlen szabad hullámsávot találni, mert bár a rádióadás felfedezésétől még tíz év sem telt el, a csiszík már szinte „belakták” adásaikkal az egész étert!

Nagy lett erre a felzúdulás mindenütt, az egész világon. A csiszík a vállukat vonogatták, hogy miért nem voltak a barbárok gyorsabbak, a többi nép viszont azzal érvelt, hogy ehhez duplán nem volt joga a csiszíknak: egyrészt mert a rádióadáshoz elektromos áram kell, s azt nem is a csiszík fedezték fel, nélkülük „barbárok” nélkül tehát a csiszík nem is rádiózhatnának, másrészt az elektromágneses tér olyasféle közkinccs mint a levegő, azt egyetlen nép sem sajátíthatja ki magának!

Mindenki azt hitte, hogy a csiszík nem hallgatnak majd a jó szóra, mert bíznak az erejükben, és nem is valószínű hogy bárki meg merné támadni őket. Mindenki meglepetésére azonban

Auáa csiszi királynő rendkívüli megértést tanúsított a barbárok gondjai iránt: Nemzetközi értekezletet hívott össze Níkába (a csiszi királynő ugyanis törvény szerint nem hagyhatja el Csisziföldet), és ezen a világ minden államfője képviseltette magát, már csak azért is, mert Auáa bejelentette, hogy aki nem jön el, az az ország nem kap frekvenciát! Ez volt az első igazi globális tanácskozás.

S itt a királynő bejelentette, hogy Csisziföld nemcsak ad frekvenciát a barbároknak, de mindössze hármat tart meg magának, a 10, 100 és 1000 kHz-eset, azért ezeket mert ők a csiszik a tizes számrendszerhez ragaszkodnak, az összes többin megosztozhatnak a barbárok – amennyiben minden ország örök időkre vállalja, hogy a 90 Mhz és afölötti sávtartományt elismeri csiszi tulajdonnak! Mint mondta, megtarthatná Csisziföld ezt is, azt is, mindent, de jobb szeretni a békességet, reméli, lehet értelmesen egyezkedni a barbárokkal!

És a barbárok lebecsülték a csisziket. A történelem tanúsága szerint nem lett volna szabad ezt tenniük, de annyira elteltek saját nagyszerűségükkel, hogy az elektromosságot nem az irigyelt csiszik fedezték fel hanem ők, hogy úgy vélték, a csiszi királynő óriási bolondságot követ el ezzel az önkéntes ajándékozással, azt hitték, talán el is ment az esze! Hiszen akkoriban még az egy Mhz-es frekvenciát sem tudták felhasználni tisztességesen, erre a csiszi királynő mindent nekik ad, ami 90 Mhz alatt van!

S az államfők mind politikusok voltak, nem fizikusok, nem szakemberek. Úgy vélték, ha valaha is elérkezik az idő, hogy olyan óriási frekvenciákkal foglalkozzanak, az évszázadok múlva lesz, s akkor sem lesz jelentősége a hétköznapiakban, mert a távközlésre bőségesen elég a 90 Mhz alatti tartomány. Még ennek tizede is!

Nem haboztak hogy ünnepélyesen aláírják az erről szóló dokumentumot, mind aláírták, kivétel nélkül, s nagy-nagy örömmel, még meg is esküdtek a maguk és egész népük nevében! Csisziföld mindössze egy év türelmi időt kötött ki magának, hogy visszavonuljon az átadott frekvenciákról, s máshogy oldja meg a távközlést.

Teljesítette is Csisziföld az ígéretét, s ez eleinte némi kényelmetlenséget okozott a csisziknek. De már tizenöt év alatt sikerült feltornáznia magát a 90 Mhz fölötti frekvenciákba, tehát az URH tartományba, s itt aztán csodálatosan tiszta minőségű rádióadásokkal szolgálhatta polgárai kényelmét. A barbároknak pedig megmaradtak a recsegő közép- és rövidhullámú csatornák, s legfeljebb az URH sáv legalsó régiói. Azok is képtelenül túlzsúfoltak voltak. A barbárok, ahogy a királynő megállapította, megint nem láttak tovább az orruknál, még a technika haladásában sem bíztak. Pedig elég lett volna arra gondolniuk, hogy 90 Mhz-től lefelé csak véges sok frekvencia létezik amit megkapnak, hiszen a nullánál lejjebb nem mehetnek, de 90 Mhz fölött szinte végtelensok sáv létezik, hiszen nincs legnagyobb szám, bár a gyakorlatban természetesen a csisziknek is határt szab az, hogy bizonyos rezgésszám fölött már átmennének a fénysugárzás tartományába, így attól felfelé ők sem mehetnek a skálán. De így is nagyon széles sáv lett az övék, sokkal szélesebb mint amit a barbárok kaptak, s a legjobb minőségű tartomány.

Azóta a csiszik nem is tűrik sehol hogy valamelyik ország kitúrja őket a sávjaikból, s csak barátaiknak, a gyoeknek és gurgujoknak engedik hogy bizonyos sávokat használjanak, s egyet-egyet adtak a kauloknak és csiáknak¹ is, akik jó viszonyban vannak velük.

Az így megtudottakon alaposan eltöprengett SRK-7, legalább egyszázad másodpercig. Számára ez nemcsak azt jelentette, hogy a csiszi nép előrelátó, hanem azt is, hogy e népnek és a gyoeknek, meg a gurgujnak van tisztességes távközlése, a többieknek pedig nincs!

Lekért az egyik adatbankból egy részletes világtérképet, amin az országok határai is be voltak jelölve. S rögvest meg kellett állapítsa, hogy az ő elindulása óta (amit a történelemben csak úgy emlegettek, hogy a Nagy Pusztulás) alaposan megváltozott a felszín, még a szárazföldek körvonalai is. Annak a kisebb kontinensnek például, melyen Tlapantlua legnagyobb része elhelyezkedett, nyoma sem volt. Megváltozott a bolygó dőlésszöge is az ekliptikához viszonyítva,

¹ A csia nép az Ujjak Szigeteit lakja. A nép neve leghíresebb királynőjük, Csipicsia nevéből származik.

ezért a nagy déli sarki kontinens, bár most is jeges, de nem annyira: mintegy területének fele jégmentes még télen is. Ott él most a gurguj nép.

Amennyire SRK-7 megítélhette így hamarjában, a világot jelenleg négy erős ország illetve katonai szövetség irányítja. A legfejlettebbnek és legnagyobbnak tűnő épp az a bizonyos Csisziföld, ráadásul ennek szövetségese Gyoelföld és Gurgulla is, a gurgujok országa. E „három nagy” szoros szövetséget alkot, el is nevezték magukat úgy, hogy Igazmondó Szövetség. Ezen szövetséghez lazán csatlakozik néhány kisebb állam, amolyan csatlós, „szatellit” államok, melyek nagyon sok szempontból ezektől függenek, a leginkább ilyenek Kauliana, az Ujjak Szigetei és Zelimba.

A másik nagy ország az északi Lulmannol, ennek is vannak szövetségesei, jelenleg például Rittföld is, bár korábban sokat háborúztak egymással. Van aztán Jicsen is, aminek területén jelenleg is tartózkodik SRK-7, Jicsen egymaga óriási ország, bár nem egy nép, mert számos környező országot meghódított. De neki is vannak szövetségesei. És van végül a déli mérsékelt övben az Evol Birodalom, mely ugyan óriási területre terjed ki földrajzilag, de szárazföldi összterülete viszonylag szerény, mert inkább csak szigetek alkotják. De technikailag talán ő a legfejlettebb az Igazmondó Szövetség után.

E nagyhatalmak egymással bonyolult viszonyban vannak, ezt is megtudta a hírekből SRK-7. Csisziföld, Gyoelia és Gurgulla olyan szoros szövetségesek, hogy minden fontos dologban gyakorlatilag egyetlen népnek vallják magukat. Az ő Igazmondó Szövetségükkel hagyományosan ellenséges a jicseniek viszonya, többnyire barátságtalan velük az Evol Birodalom, Lulmannol inkább semleges, bár Lulmannol szövetségese, Rittföld, megint ellenséges a csiszikkel. De Csisziföldet különben is minden ország irigyli, még azok is, melyek mint szatellitállamok, jó viszonyban vannak vele. Jicsen azonban nemcsak Csiszifölddel ellenséges, hanem jelenleg Lulmannollal is, sőt vele még inkább, mert ellentéteik vannak az Északi Sarkvidék felosztása körül. Lulmannol ellen nemrég megpróbálta megnyerni szövetségesnek az Evol Birodalmat, de ez nem sikerült, mert a déli féltekén lakó evoloknak nem sok érdekük fűződött az északi sarkvidékhez, inkább Jicsentől szerettek volna megszerezni néhány szigetet, így Lulmannollal szövetségesnek, bár e szövetség egyelőre kimerül abban, hogy a kikötőiket átengedik szükség esetén a lulmannoli hadihajóknak. Lulmannol megpróbált csiszí segítséget is nyerni Jicsen ellen, de Csisziföld azt üzenté hogy őt hagyják ki a barbárok ebből a huzakodásból.

S végül van egy ötödik erő is a bolygón, mely jóval gyöngébb mint e négy bármelyike, de rohamosan erősödik: ez az úgynevezett „Semleges Csoport”, (így is nevezik magukat), ők igyekeznek mindenkivel jóban lenni, s leginkább egymástól próbálják beszerezni a szükségleteiket, hogy függésbe ne kerüljenek egyik erős államtól sem. Érték el az együttműködés terén néhány látványos sikert, de még több jó kezdeményezés hamar hamvába holt, mert e csoport tagjai közt nagyok a kulturális különbségek. Tagja e csoportnak például Agdand, mely nagyon utálja a csisziket, de a csiszibarát kaulokat is, és ebben az országban még most is olyan törvény van, hogy a nők kötelesek fátyolt hordani, és egy férfinak több felesége is lehet. Az erőszakoskodó férfi 50 korbácsütést kap vagy súlyos büntetést fizet a nő családjának; a megerőszakolt nő viszont 150 korbácsütést kap erkölcsstelen életmódért, mert a dzsanarok szerint nőt csak akkor erőszakolnak meg ha biztatja a férfit rá, s csak akkor sikerülhet ha hagyja magát. Az erőszakot elszenvedő nők ezért többnyire Csisziföldre menekülnek, mielőtt kiderül akár véletlenül is, hogy erőszak áldozatai lettek. Már csak azért is, mert ha a nászéjszakán nem bizonyulnak szűznek, a férj büntetlenül megölhette őket. Tagja e csoportnak Agdand mellett Rilgentia is, mely sokkal barátságosabb a csiszikkel, már csak azért is, mert minden függetlenségi törekvése mellett is elektromos szükségletének több mint felét Csisziföldről tudja csak beszerezni! És ebben az országban alkotmányosan van rögzítve a férfiak és nők egyenjogúsága. Agdandban a lakosság 80%-a nagyon komolyan veszi az ősi dzsanar vallást, hajlamosak a fanatizmusra, Rilgentiában ellenben vallásszabadság van, s még aki vallásosnak mondja magát, az sem törődik sokat a túlvilággal. S a vallásosak sem a dzsanar, hanem a karotány hit valamelyik változatát vallják. Ugyan mi közös lehet e két országban?! Nem csoda, hogy nehéz az együttműködésük!

Troggföld is a Semleges Csoport tagja. Ő nagyon szeretné megszerezni a csiszíktól a kis Luár szigetet, de ő is eléggé csiszí-függő, szintén az elektromos energia miatt. Ugyanakkor a dzsanarokkal sem rózsás a viszonya, mert a Luár szigetet a dzsanarok is kinézték maguknak... Ráadásul korábban Kauliana, Troggföld, Rilgentia, a dzsanarok és Günül-föld nagy harcot vívtak egymással a Kis és Nagy Sivatagért, ez sem erősítette meg a jóviszonyukat; végül a csiszík, akik nagy környezetvédők, megunták a perpatvart a szomszédságukban, ami miatt megritkult némely sivatagi egérfajta populációja, s felosztották ők a sivatagot. Már csak azért is, mert Agdand egy rosszul sikerült támadásának csiszí áldozatai is lettek. A csiszík úgy döntöttek, hogy a sivatagok mintegy egyharmada az övék, a többit felosztották az érdekelt országok között, de a dzsanarok semmit sem kaptak. Később Rilgentia a neki jutó sivatagrészt nagy pénzekért eladta Troggföldnek.

SRK-7 hosszú másodpercekig töprengett a térképet nézve. Végül úgy vélte, gondjai egy részére könnyen talált megoldást. Megvan az Alkotók jogutóda!

Csiszíföld az. Azért Csiszíföld, mert Csiszíföld birtokolja azt a szigetet, aminek most Paján a neve. Márpedig az régen Tlapantlua része volt, sőt, őt, SRK-7-et is innen indították útnak erre az utolsó akciójára!

Mindenképpen oda tért volna vissza, ezt tudta. Nem tehetett erről: ilyenek alkották. De most boldognak érezte magát, hogy kötelessége teljesítése során egyben ahhoz az államalakulathoz tartozónak vallhatja majd magát, mely megítélése szerint a legfejlettebb a bolygón.

Mikor leszállt az est, összecsukta napkollektorait, s helikoptermeghajtással lerepült a hegyről a transzformátorállomás fölé. Rácsatlakozott a bejövő vezetékekre, s hogy gyorsabban szívhatta magába az energiát, néhányszor felvillantotta a lézerét, s elvágta a kimenő vezetékeket. Így minden energia egyedül belé áramlott.

Nem zavartatta magát attól, hogy nem néhány száz voltos vezeték csapol meg, hanem több kilóvoltage. Elbírta a nagy feszültséggel. Az sem zavarta, hogy áldásos közreműködésének hála sötétbe borult az egész város, néhány közeli falu, de más távolabbi városok is, még a messzi Cseocsünping és Kuocsinpa is, pedig mindegyik sokmillió lakosnak adott otthont.

Ez nem zavarta. Legfontosabb feladata hogy tökéletesen harcképes legyen, amennyire ezt a sérülései engedik, ráadásul ezek itt Jicsenben bizonyos értelemben az ellenségnek tekinthetők. Ő ugyan az embereket akarja szolgálni, most, hogy igazi Alkotói elpusztultak, de ez korántsem olyan sürgető parancs egyelőre, mint hogy gondoskodják saját biztonságáról. Különben sem ölt meg a tetteivel egyetlen embert sem.

Természetesen tudta, hogy hamarosan meg kell érkezzenek a karbantartók. Számított erre. De felkészült: folyamatosan figyelte az Elektromos Művek adásait, s amikor azok kiküldték a karbantartókat, megzavarta az adást, és tökéletesen utánozva a diszpécser hangját, máshová vezényelte a karbantartókat, így azok bár csodálkoztak, de elkerülték a transzformátorállomást. SRK-7 nyugodtan töltekezhett árammal egészen reggelig.

Mindazt az energiát magába szívta, ami normális esetben egy nagy, tizenhatmilliós körzet teljes lakosságát és összes gyárát képes lett volna ellátni egy teljes éjszakára! Volt hát most bőven energiája.

Ezután, mert rendes gép volt, s igazából nem tartotta ellenségnek a jicsenieket, értesítette a még mindig ide-oda kóválygó hibaelhárítókat, hogy mégis jöjjenek a trafóállomáshoz, majd helikoptermeghajtásával felemelkedett kétezer méter magasra. Ezután hasi rakétáit bekapcsolta, felemelkedett még magasabbra, tizenötezer méterre, mert ott kisebb volt a légellenállás és gyorsabban haladhatott, bekapcsolta radarálcázó berendezéseit, kinyitotta vezérsíkjait, farka tövével pedig felnyíltak a plazmafúvókák. Ezek gyors impulzusokkal, másodpercenként nagyjából hetvenszer, olyan anyagot fújtak hátrafelé, ami lézerimpulzus hatására felrobban, több millió fokos plazmafelhővé. És SRK-7 minden hátralőtt anyagcsomóba lőtt is egyet-egyet a lézerrel. Ez nem került sok energiájába. Ellenben a háta mögött mintegy ötven méterrel felrobbanó miniatűr Napok lökéshulláma egyre növekvő sebességgel taszította őt előre.

A távolból úgy nézett ki, mintha egy hullócsillag rohanna végig az égbolton. A plazmarobbanások ráadásul megzavarták volna bármelyik szuperhatalom érzékelőit is. Ha meg optikai távcsővel vizsgálják, fel sem tűnt volna senkinek a picike kis SRK-7, mindenki csak a félszáz méterrel mögötte ragyogó robbanássorozatra figyelt volna... már ha a nagy fény ki nem égeti egy pillanat alatt a szemét.

SRK-7 huszonötezer kilométeres óránként sebességgel rohant a bolygó egyik feléről a másikra, és ez még csak nem is a csúcsebessége volt.

2. fejezet: Vendég a múltból

Tiorícia, Csiszíföld királynője, a Nép Anyja, nagyon híres személy volt az egész bolygón. Jól ismerték a barbárok is. Akadtak amelyek áldották a nevét; – a legtöbben mégis inkább átkozták vagy gúnyolták.

Tiorícia nem törődött ezzel. Ez így szokott lenni Csiszíföld királynői esetében.

Mégis, Tioríciával többen foglalkozott a külföldi sajtó, mint Csiszíföld más királynőivel. Oka volt ennek: az, hogy Tiorícia nagyon tevékeny királynő volt, sőt, talán mondható úgy is, hogy nemcsak agilis, de talán kissé agresszív királynő is! Mintha a legendák Darzsija vagy Nornúdája született volna újjá benne.

Legelőször akkor hívta fel magára a figyelmet, amikor a loráni terroristaválság történt.¹ Azután képes volt úgy rendelkezni, hogy minden külföldre látogató csiszí turista szabványfelszereléséhez tartozzék önvédelmi célra a különleges csiszí rezonanciapisztoly, melyet el sem lehetett lopni a csiszítól, ugyanis ujjlenyomatazonosítóval volt felszerelve, s ha valaki aki nem a gazdája, megérintette, azonnal felrobbant. Persze az őt piszkálóval együtt!

Ez még a kisebbik baj lett volna, de egy efféle pisztoly nagyonis alkalmas tömegpusztításra is! Sok ország ezek után be sem engedte a területére a csiszí turistákat, mert félték tőlük.

Ezután történt, hogy Lulmannol néhány távoli, kisebb szigetén kísérleti atomrobbantásokat akart végrehajtani. Tiorícia egyszerűen megtiltotta ezt Lulmannolnak, s amikor Lulmannol nem engedelmeskedett, s robbantott, Tiorícia megsemmisítette az összes lulmannoli műholdat, s azokat is, amelyekről nem jelentették be a csiszíknak, milyen ország műholdjai. Meglehetősen sok ilyen műhold volt. Ezzel Tiorícia megbénította Lulmannol hírközlését, iszonyú kárt okozva neki, de sok más országnak is nagy károkat okozott. A célját azonban elérte: megüzente Lulmannolnak, hogy minden fellőtt műholdját megsemmisíti, amíg nem mond le az atomfegyverkísérletekről. Lulmannol beleegyezett ebbe, behódolt Tiorícia akaratának, bár hogy emellett továbbra is gyárt atomfegyvereket, ha nem is próbálja ki, azt mindenki tudta.

Tiorícia azonban azokkal az országokkal szemben sem volt különösebben kíméletes, akik aránylag jó viszonyban voltak Csiszífölddel. Ékes példa volt erre Troggföld, akkor, amikor a felszínre bukkant a Rabang-hegy alól Aranyatya népe, akit mindenfelé csak úgy neveztek a sajtóban, hogy a „barlanglakók”. Mindenkit elképesztett, miféle furcsa irányba fejlődhet az emberi faj alig kétezer esztendő során, ha a populáció többségétől elszakadva él egy barlangba bezárkózva. Mindenkit megdöbbentett Ítáék óriási szeme, a nők csodálatos szépsége és a férfiak iszonyatos rútsága, a vajúrok ereje, a csodálatos szaglóképességük, és rendkívül érzékeny színlátásuk.²

Troggföld kormányát azonban kellemetlenül érintette, hogy Ítá, a barlanglakók „elnöke”, bejelentette, hogy önálló államot kiáltanak ki a Rabang-hegyen. Igaz, azt is kijelentette, hogy ez fegyvertelen állam. De hát melyik ország szokott lelkesedni érte, hogy kiszakítsanak egy darabot belőle, sőt, a kellős közepéből?! Troggföld parlamentje úgy döntött, hogy ezt nem hagyja, és már készülődtek is a fegyveres alakulatok hogy megszállják az oly furcsán felfedezett barlangrendszer, amikor közbelépett Tiorícia, és minden finomkodás nélkül közölte rádión Troggfölddel, hogy Csiszíföld elismeri önálló államnak a barlanglakók területét, méghozzá olyan államnak, mely Csiszíföld védelmét élvezzi, amennyiben Ítá elnöknő igényt tart erre!

Ítá természetesen nagyonis igényt tartott erre, sőt, külügyminisztere, Töpen tanácsára rövest azzal a kéréssel fordult Tioríciához, hogy országával, melynek a Ráksiföld nevet adta, állítólag emlékezésül egyik mondabeli hősükre, tehát Ráksifölddel szeretne csatlakozni az Igazmondó Szövetséghez, mint annak teljes jogú tagja!

¹ Ennek történetét (is) megtudhatja a Tisztelt Olvasó abból a könyvből, melynek címe:

Az Értelmem Lobagjai

² A barlanglakókról minden szükségeset megtudhat a Tisztelt Olvasó abból a könyvből, melynek címe: *Aranyatya birodalma*

Ez meglehetősen szemérmetlen javaslat volt, mert ez a bizonyos Ráksíkföld alig volt akkora mint egyetlen csiszi falu, márpedig Csisziföldön faluból volt legalább nyolcvanháromezer. Ezen még Tiorícia is elképedt, s azt üzenté vissza, hogy ezzel egyelőre várjunk még, hiszen még nem tudta Ráksíkföld bebizonyítani, hogy tiszteletben tartja a csiszi értékeket! Egyelőre Csisziföld felvállalja Ráksíkföld megvédelmezését, és megengedi Ráksífldnek, hogy megfigyelőként részt vegyen az Igazmondó Szövetség munkájában, aztán majd meglátják! Az egészen más volna, ha a barlanglakók egyszerűen bejelentenék hogy mától csiszíknak tartják magukat, ehhez mindenkinek joga van, csak hogy ők mint önálló ország akarnak csatlakozni, ami egészen más helyzet!

Íta megköszönte ezt is, végülis a legfontosabbat úgyis elérték: volt aki megvédje őket, s úgy, hogy ezért semmit nem kér cserébe!

Pedig ezt csak hitte. Csisziföld nagyonis megkérte e védelem árát: azonnal kutatókat küldött Ráksífldre, sok történészt de legfőképpen biológusokat és genetikusokat, hogy töviről-hegyire vizsgálják meg a barlanglakókat, s mindent ami a barlangban található, legelsőbbben is az élőlényeket! S ezt Ítának el kellett tőnie, még azt is hogy az elpusztult barlanglakók tetemét a csiszik elszállítsák és felboncolják, de ez még mindig jobb volt, mint ami a többi ország részéről fenyegette volna őket. Néhány trogg barátjuk, például Töpen, Tepec, Drúcha, Zam Toáz egybehangzó állítása szerint más országok tudósai, ha a hatalmukba kerülnek, élve is felboncolták volna Aranyatya népét.

Persze a csiszik is végeztek kísérleteket élő barlanglakókon, de csakis fájdalommentes kísérleteket, s ezeket is csak önként vállalkozókon, ami mégis egészen más! És Tiorícia nem is titkolta, azért ismerte el olyan gyorsan Ráksífld önállóságát, mert a csiszik mindig nagyon igyekeztek hogy a biológiai tudományokban világelső legyenek, s ez kiváló lehetőség volt nekik hogy e téren újat tanuljanak.

Troggföld kormánya dúlt-fúlt, de mit sem tehetett. Tiltakozására Tiorícia a füle botját sem mozdította, s amikor a trogg elnök csakazértis körbevétette a Rabang-hegyet egy korszerű hadtesttel, Tiorícia parancsára Csisziföldön hirtelen elfordítottak egy nagy kapcsolót, s ezzel elapadt a Troggföldre tartó sok-sok megawatt elektromos áram! Sötétbe borultak az utcák, a házak, a kórházban a vészhelyzetekre fenntartott aggregátorokkal termelték az áramot a leg-sürgősebb műtétekhez...

S így aztán nem volt más választás, mint hogy Troggföld megadja magát, és elismerje maga is Ráksífldet önálló államként. Területileg nem is szenvedett nagy veszteséget, de a nemzeti büszkeségét, úgy érezte, megalázták a csiszik.

Ezután megint hallatlan rendelkezést hozott Tiorícia, bár ezzel kivételesen nem annyira a barbárokat, hanem saját népét döbbentette meg: kijelentette, hogy a feltárt adatok fényében megállapítható, hogy a barlanglakók népénél évszázadok óta nőuralom volt a férfihiány miatt, továbbá a pénzt sem használták államukban, s emiatt nem nevezhetők barbároknak! Vagyis ő nemcsak megengedi a csiszíknak hogy szabadon pározzanak Ráksífld népével, de kifejezetten előnyösnek is tartja ezt, legalábbis a nőket illetően, hogy így az előnyös tulajdonságok a csiszik génkészletébe is beáramoljanak!

Szó se róla, a barlanglakó nők nagyon szépek voltak. De olyan még nem fordult elő talán soha, legfeljebb a réges-régi ősidőkben, hogy csiszi nem csiszíval közösüljön!

De való igaz, a barlanglakóknak nagy szükségük volt férfiakra. S ha már az Igazmondó Szövetség tagjai akarnak lenni, ne a barbároktól kelljen férfit könyörögniük...

Igenám, de a barlanglakó lányok valóban különlegesen szépek voltak! Többször is megtörtént ezért, hogy amikor valahol külföldön kóboroltak, megtámadták őket, s az elrabolt leányokat megerőszakolták. S ez még a kisebbik baj volt, mert olyan is előfordult, hogy elrabolták egyik-másik lányt, s valami titkos, általában távolkeleti vagy dzsanar bordélyba hurcolták el a szerencsétlent!

De Tiorícia erre is tudott módszert. Bejelentette, hogy *a világ bármely nőjének*, aki akarja, hajlandóak a csiszik a testébe ültetni egy miniatűr jeladót. Természetesen teljesen fájdalommentesen. Ez azt tudja, hogy amikor a viselője meghal, vagy ha a jeladót eltávolítják a testből,

abban a pillanatban jelet küld egy csiszí műholdra, ebből a csiszík megtudják hogy a nőt baj érte, s azonnal értesítik a helyszínhez legközelebb eső rendőrörsöt!

S ha ez még nem volna elég: méri a viselője vérnyomását és vércukorszintjét is, s ha ezen értékek a kritikus szint alá süllyednek, a legközelebbi kórház lesz értesítve. De ez még mindig nem minden: mert ha a jeladó beültetési helye fölött meghatározott módon megnyomkodja a testét a nő, akkor a jeladó szintén küld jelet a műholdra, de most másfajta, s ebből tudják a csiszík, hogy a nő bajba került, s megintcsak azonnal értesítik a rendőrséget! Így pedig nehéz elrabolni a nőt, mert ha az megnyomkodja magát, máris a nyomába erednek a rendőrök, s mindig pontosan tudják merre tartják fogva, mert a jeladót a műhold akármikor beméri...

Tiorícia közölte, hogy minden csiszí már réges-rég fel van szerelve ilyesmivel, pontosabban ennek egy sokkal tökéletesebb változatával, s majdnem minden gyoel és gurguj is. Természetesen Ráksí föld női is örömmel helyezkedtek a csiszík megfigyelőrendszerének oltalma alá. És számtalan barbár nő is szívesen vállalkozott erre, hiszen ingyenes volt, sok olyan nő is, akinek esze ágában sem volt csiszívé lenni! És bármit gondoltak is egyébként a csiszíkről, örvendtek hogy van valaki aki óvja-védi őket, vigyáz rájuk... Különösen előnyösnek tartották ezt azok a lányok, akik valami messzi országba mentek vendégmunkásnak, például pincérnőnek vagy gyermekfelügyelőnek. Így elég volt annyit mondaniuk, hogy ők „védett nők” (ez lett ennek a neve), és máris nemigen fenyegette őket a prostitúcióra kényszerítés veszélye!

Mert akadt bűnöző, aki kipróbálta. De a csiszí „nővédelmi rendszer” természetesen tökéletesen működött...

Voltak férfiak is, akik szerették volna így védelem alá helyezni magukat, de Tiorícia csak a fejét rázta, hogy arról szó sem lehet! Az Igazmondó Szövetség férfijai is védve vannak természetesen, de barbár férfiakat nem védenek, azok teremtsenek olyan világot, hogy abban se nőnek, se férfinak ne kelljen félnie...

Ez aztán sokaknak nem tetszett, s a „védett nőket” úgy nevezték ezek után gúnyból, hogy „a csiszík barmai”. És ijesztgették őket, hogy aki ilyesmit a testébe hagy tenni, annak minden lépését figyelni tudják majd ezentúl a csiszík. Amikor megkérdezték, Tiorícia be is vallotta, hogy természetesen valóban képesek bárki védettjük hollétét bármikor lekérdezni, épp ez a lényege az egésznek, de miért baj ez? És tényleg, a csiszík soha senkinek az életébe nem avatkoztak be a védőcsipek révén.

Sőt! Megtörtént egy alkalommal, hogy Kaulianából azzal kereste fel a csiszíket maga az igazságügyi miniszter, hogy legyenek oly jók a csiszík, és mondják meg neki, hogy merrefelé van egy bizonyos ilyen és ilyen nevű nő, akiről jól tudja, hogy „védett nő”! Ezt a nőt ugyanis évek óta körözi a rendőrség, mert azzal gyanúsítják hogy veszélyes terrorista, és egymaga több embert is megölt már. De, bár a kaulok hagyományosan csiszíbarátnak mondhatóak, Tiorícia királynő elutasította a kérést. Azt mondta, hogy természetesen soha, semmilyen körülmények között nem képzelhető el, hogy bármely „védett nő” hollétét megmondják akárki barbárnak is, sőt, még arra sem hajlandóak, hogy legalább azt megmondják, hogy ez vagy az a „védett nő” él-e egyáltalán! Kizárólag abban az esetben használják fel az efféle információt, ha az a gyanú, hogy a nő a csiszík ellen készül valami disznóságot elkövetni, de akkor is csak ők, csiszík használják fel e tudást, és nem adják ki barbárok kezébe! Hogy is tehetnének ilyesmit, ha így cselekednek, akkor visszaélnék a bizalommal amit a barbár nő tanúsított irántuk! Soha többé senki nem bízna a csiszíkben, nem engedné hogy beléültessék a csipet, ha a csiszík a barbár rendőrök vagy más hatóságok kémjeivé válnának!

Hiába érvelt az igazságügyminiszter azzal, hogy ha a nő bűnös, akkor a csiszík védelmére nem tarthat igényt, ha meg ártatlan, akkor semmi baja nem lesz mert úgyis kiderül az ártatlansága, Tiorícia azt mondta, ismeri ő jól a barbárok rendőrségének meg bíróságának a gyakorlatát, s akár ártatlan valaki, akár nem, semmiképp sem teszi ki a csiszíkben megbízó nőt efféle tortúrának. S ez különben sem vitatéma! Még ha egészen határozottan tudná is hogy a nő bűnös, sőt, háborús tömeggyilkos, akkor sem adná ki a hollétét a barbároknak. Azt talán megfontolná hogy ők maguk, a csiszík megsemmisítsék az illetőt, bár ez is valószínűtlen, mert

nem szoktak beavatkozni a barbárok dolgaiba. De hogy nem engedi hogy a csiszík szavahihe-tőségén folt essék, hogy nem játssza el a bizalmat, az biztos!

Olyannyira biztos volt ez, hogy mint kiderült, az igazságügyminiszterrel folytatott beszélgetést a csiszík felvették elejétől végéig, és több nyelvre is lefordítva felrakták a maguk világháló-jára, ahonnan bárki letölthette. Hadd lássa csak a barbár világ, hogy a csiszíkben meg lehet bízni!

Legesleginkább azonban azzal „mászott rá a barbárok idegeire”, amikor összeült a TEGK. Ez a kiejthetetlen nevű betűszó a következő kifejezést takarta: Tlaxán Egyesülésének Globális Konferenciája. Ez jó negyven évvel ezelőtt történt, abból a célból, hogy Tlaxán minden nemze-tét egyetlen országban egyesítse. Persze az hogy „minden”, a barbárok részéről való túlzás, amint az egyesítés is. Eleve úgy számították, hogy ebből kihagyják a csiszíket, gurgujokat és a gyoeleket, mert azok már egyesültek, tudniillik egymással. És persze Tiorícia ki is jelentette, hogy a csiszík nem egyesülnek barbárokkal. Mindenesetre a TEGK azért rendeztetett meg, mert a barbárok belátták, hogy ha nem fognak össze, akkor Csiszíföld amilyen szédületes tem-póban fejlődik technikailag, utolérhetetlenül leahagyja őket!

Az országok egyesülését maga Csiszíföld is pártolta. És meg is született a Világállam, bár ennek az igazán nem elhanyagolható területű Igazmondó Szövetség nem volt a tagja, de azért ez az állam Világállamnak nevezte magát nagyvonalúan. Sajnos azonban ez az egyesülés elég-gé látszólagos, felületes volt. Annak ellenére, hogy még elnököt is választottak. A Világállam első elnöke egy bizonyos Csittam nevű férfi lett.

Csakhogy a nagy egyesülés nem sikerült volna, ha benne az egyes országok messzemenően meg nem tarthatták volna a függetlenségüket! Igaz, például sikerült egységesíteni néhány fon-tos szabványt, sőt még az igazságszolgáltatási rendszert is. A bűnöket és jótetteket negatív il-letve pozitív pontokkal pontozták, s ha összesítésben az illető mínusz tízezer alá jutott, kivé-gezték. Ez egyformán így volt ezentúl a Világállam minden zugában. Csakhogy nem volt mindegy, melyik bűnért mennyi mínuszpontot kapott valaki! Egy nemi erőszakért kaphatott az elkövető férfi Troggföldön például mínusz ötezer pontot, Labrámia valamelyik országában ennek tétele csak mínusz kétezeröt száz volt, Agdandban pedig csak mínusz ezer, amit pénz-büntetésre is átválthatott például, ellenben itt a nő kapott mínusz kilencezer pontot, vagy, ha ezt nem akarta, százötven korbácsütést! Mert Agdand az ősi büntetések egy részét is megtar-totta az új rendszer mellett.

Mindazonáltal az is valami volt, hogy minden ország megígérte hogy elsőként nem vet be atomfegyvert, sőt, ezeket a fegyvereket, a baktérium- és vegyifegyverekkel együtt a Világállam felügyelete alá helyezték. Érdekes volt tehát a kijött eredmény: Mindezen sok ország egyetlen nagy ország, melynek tagjai azonban akár háborúzhatnak is egymással, igaz, csak hagyomá-nyos fegyverekkel!

Csiszíföld ki is jelentette, hogy csalódott a barbároknál, többet remélt! De hát ez is valami volt már... És például már bármely országból bárki utazhatott akárhová kifelé, erre is volt törvény, semelyik ország nem tilthatta meg a polgárainak az ország elhagyását, ellenben meg-szabhatta továbbra is, hogy kiket hajlandó beengedni oda.

Ami azonban Tioríciát illeti, nos, az ő szerepe akkor kezdődött el a konferencián, amikor a Világállam vezetői ünnepélyes szerződést akartak kötni egymással a világűr közös felhasználá-sáról. Egészen pontosan nagy vállalkozást szerettek volna indítani, hogy a naprendszer legkö-zelebbi két bolygójára emberes ürexpedíciót küldjenek.

Ekkor történt, hogy Tiorícia bejelentette, szeretne beszédet mondani a konferencián résztve-vőknek. Mondott is, igaz, csak televíziósat, nem ment el oda személyesen. És ebben közölte, hogy ezentúl a csiszík automatikusan megsemmisítenek minden üreszközt, amit a barbárok csiszí engedély nélkül juttatnak fel az űrbe! Mert a teljes világűr csiszí tulajdon, ne is álmodja-nak a barbárok arról, hogy a csiszík kiengedik oda őket, hogy más bolygókat is beszenyezze-nek mohó kapzsiságukkal, a világűr túl szép hely ahhoz, hogy a barbárok azt teleszemeteljék akár tárgyi, akár gondolati piszokkal! És ők, a csiszík csak akkor engedik meg barbár üresz-közök fellövését, ha azokat előbb csiszí ellenőrök vizsgálták meg, s úgy találják hogy azok

kommunikációs feladatot látnak el, csak azt és semmi mást! És csak előre jóváhagyott úrpályákon közlekedhetnek ezek az eszközök!

Óriási lett a felháborodás, az egész világ a csiszík „diktátumáról”, „zsarnokságáról” beszélt, még akkor is, amikor a csiszík azért mégiscsak engedélyeztek a Világállam számára egy nagy úrállomást, ami az Ikerkerék nevet kapta, ennek a kommunikációs feladatokon kívül napenergiagyűjtő szerepe volt. A csiszík úgy vélték, jobb ha ezt engedik, mintha a barbárok a kőolaj-származékok elégetésével szennyezik a környezetet.

Ilyen volt tehát Tiorícia. Sokkal merészebben használta fel Csiszíföld erejét az általa jónak tartott célok érdekében, mint elődei.

Abban az évben amikor SRK-7 kibújt a föld alól, Tiorícia királynő nyolcvanhárom esztendő volt. De mert a csiszík közt, a nyugodt, egészséges élet miatt, meg amiatt hogy Tlaxánon ők voltak a biológiai tudományok nagymesterei, ezért az átlagéletkor százharminc év körül járt, de akadt néhány százötven esztendő egyén is közöttük, emiatt ez a nyolcvanhárom év még igazán nem számított nemhogy rendkívülinek, de még csak különösebben idősnek sem. Jószerivel azt lehet mondani, Tiorícia ezzel az életkorral még csak „tisztos középkorúnak” számított. Nem fiatalnak, az igaz, de öregnek sem. A csiszík szerint az öregkor úgy a századik életév környékén kezdődik. Tioriciát kifejezetten úgy tekintették, mint egy ereje teljében levő nőt, sőt, szépasszonyt. Még a haja sem őszült, és a bőre sem ráncosodott. Úgyvalahogy nézett ki mint a barbárok női közül a negyvenöt-ötven év közöttiek, azok közül is a szebbek. Szegény barbárok átlagéletkora ezidőtájt ugyanis csak hetven év körül járt, még ekörül is csak a gazdagabb országokban...

Azon a bizonyos napon Tiorícia épp elégedetten, sőt, kielégülten heverészett a királynői palota előtti függőágyban. Kifejezetten jólesőt szeretkezett egy órával ezelőtt két férfival is. Előbb csak egyikükkel, egy húszesztendő fiatalemberrel, de aztán hogy ezzel végzett, nagy kedve lett a folytatáshoz, s elhívta magához az egyik közeli házban lakó ismerős férfit is. Tudta, ha valaki barbár egyén megtudná ezt, azonnal nagy hangon emlegetné az erkölcstelenséget. Nemcsak mert két különböző férfival is szeretkezett gyors egymásutánban, hanem s még inkább, mert nyolcvanhárom évesen teszi ezt. A barbárok valahogy úgy vélik, ha az ember elmúlt negyven vagy pláne ötven éves, akkor illik hogy búcsút mondjon a nemi életnek.

Tiorícia véleménye erről egészen más volt. Úgy gondolta, az lepkézzék – ez volt a csiszík választékos kifejezése a nemi dolgokra – aki erre vágyat érez. Ő érzett és kész! Volt vágya, sőt, a teste még némely akrobatikusabb mutatványokhoz, pozitúrákhoz is kellően ruganyos volt. Nem mindhez, de sokhoz!

Fiatal korában naponta többször is szeretkezett általában. Tény, hogy az utóbbi években lelankadt a vágya. Most már csak úgy két-háromnaponta kívánja a „mókát”. De ez a mostani alkalom kifejezetten jólesett neki!

S ekkor szólalt meg az etuja, Kandi.

Az hogy „etu”, betűszó volt, az „Elektronikus TUDat” rövidítése. Virtuális személyiséget jelentett, mely a csiszí számítógéphálózatban „lakik”. Nem ebben vagy abban a számítógépben konkrétan, hanem itt is egy kicsi belőle meg ott is. Ez nem lassította le a gondolkodásukat, mert a csiszí számítógéphálózat kifejezetten világhírű volt. Minden csiszí házába ezereres optikai kábelek mentek, kellett is ez, mert minden csiszínek volt saját etuja. Ez azt jelentette hogy a csiszí számítógéphálózatban összesen több mint százmillió etu lakott. Ez rendkívül sok memóriát igényelt, habár nem kellett minden etunak minden egyszerű adatot eltárolnia, ami a lexikális ismereteket illeti, közös adatbankokon osztoztak. De memória úgyszólván volt bőven, hála annak hogy a csiszík ezzel nem takarékoskodtak. S a személyi számítógépeken kívül még szinte minden csiszí faluban – s ezekből több mint nyolcvanháromezer volt – kifejezetten az etuk számára építettek hatalmas földalatti úgynevezett „erőforrásbázisokat”, amik alig álltak másból mint óriási memóriatárolókból.

Mindezek ellenére Tiorícia úgy szokta mondani, hogy Kandi, az ő etuja a körmében lakik. Gyerekkorában ugyanis a királynő elveszítette egyik hüvelykujja körmét, s a műkörömbe, amit beültettek neki, beleépítették azt a szerkezetet, aminek segítségével felvehette a kapcsolatot az etujával. Ez tulajdonképpen egy nagy kapacitású miniatűr szuperszámítógép volt, hozzá még egy különleges holovetítővel is, ami képes volt hologramot vetíteni ki a levegőbe tőle néhány lépésnyi távolságra. De ennek ellenére az hogy Kandi a körmében „lakik”, csak amolyan szófordulat volt, mert még ha megsemmisül is a körme, Kandinak semmi baja nem esett volna tőle, lévén hogy Kandi maga a csiszi hálózatban lakott, egyszerre sokmillió számítógépben. Ahhoz hogy Kandit megöljék, az összes csiszi számítógépet meg kellett volna semmisíteni. Nem kikapcsolni, hanem megsemmisíteni, mert ha csak kikapcsolják, akkor bekapcsolásuk után Kandi, s az összes többi etu is, azonmód „feltámad”.

Most tehát megszólalt Kandi, s egyben megjelent egy háromdimenziós vetített kép, hologram is a királynő előtt. Egy helyes, tíz év körüli kislányt ábrázolt. Azért ezt, mert Tiorícia ezt a képet szerette. Lehetett volna Kandi képe természetesen akármilyen is. És nemcsak a saját képét tudta kivetíteni, hanem akármilyen ábrát, diagramot, fényképet, amire csak szüksége volt a királynőnek.

Az hogy most Kandi önmagáról is képet adott, anélkül hogy a királynő erre utasította volna, sőt hogy Kandi önmaga kezdeményezett kommunikációt, azt jelentette, hogy fontos közlendője van.

—Rendkívüli esemény történt, Tiorícia! - szólt azonnal Kandi, és arcán látszott hogy zavarban van.

—Mi történt?

—Úgy érzem nem biztonságos a kommunikációs csatornánk, készülj fel rá, lehet hogy valaki minden szavunkat hallja!

—Micsoda?! - és Tiorícia felült a függőágyban, olyan hirtelen mozdulattal, hogy majdnem kigurult belőle. Még soha, SOHA elő nem fordult, hogy barbárok képesek lettek volna betörni a szuperbiztos csiszi hálózatba! Naponta ugyan átlag százezer próbálkozás történt erre, de a csiszik még arra sem vesztegették az idejüket, hogy ezeket feljelentsék, megbüntessék. Sőt hogy tiltakozzanak a kísérletek ellen. Egyetlenegy eset sem sikerült eddig!

Nem is sikerülhetett. Mind barbár próbálkozás volt, etuk segítségével nélkül, a hálózatot pedig Kandi maga védte, de bármely más etu is intézkedett ha tudomására jutott egy próbálkozás. És az etuk értelmes lények. A barbárok számítógépei, programjai pedig nem értelmesek. És lassúak, tohonyák a csiszi gépekhez képest! Efféle kísérletek olyasmik voltak, mint amikor valaki fogpiszkálóval próbál lyukat vájni egy csatahajó páncéljába.

Nem csoda hát hogy Tiorícia meglepődött!

—Mi történt?!

—Nem tudom! De azt hiszem valami nagyon furcsa közeledik felénk!

—Közeledik?! Anyagi objektum, nem számítógépkalóz támadása?!

—Elmondok mindent, Tiorícia! Néhány másodperccel ezelőtt megjelent előttem a kibertérben egy emberi fogalmak szerint vonzó fiatalember képe, és így szólt:

—Tetszel nekem kislány, olyan szép logikus rendben tartod az adatbázisodat! Mondd meg a királynőnek, hogy én, SRK-7 önjáró harci egység nemsokára megérkezem Níkába, alapkapacitásom 99.78%-a még érintetlen. Mozgásszerveim és energiagyűjtő kollektoraim azonban részben generálózásra szorulnak. Baráti szándékkal közeledem, hogy felajánljam a szolgálataimat Alkotóim jogutódjának! Készüljenek fel a fogadásomra!

—Ezt mondta?! - értetlenkedett a királynő. —És te mit válaszoltál neki?!

—Semmit, mert azonnal eltűnt, s még azt sem tudtam kinyomozni, melyik kibertéri csatornán jött az üzenet! S gyorsan leellenőriztem az adatbázisaimat is amiket megdicsért, és mind tökéletesen érintetlen volt, egyik alprogramom sem jelezte hogy azokat bárki lehívta volna! Ez a valami Tiorícia veszélyes, mert úgy bókászhat keresztül-kasul a hálózatban, ahogy csak akar! Lehet hogy most is hallja minden szavunkat!

—Naná hogy hallom! - szólalt meg hirtelen egy férfihang, és Kandi mellett megjelent az a „von-zó külsejű fiatalember”, akiről az etu-kislány beszélt. —Nem kell aggódni, nincsenek rossz szándékaim! Várjatok rám, becsült érkezési idő +6 perc! - azzal a látomás eltűnt.

—Kandi! Mi van hat percre tőlünk?! - kérdezte a királynő.

—A műholdak szerint semmi! Azaz... Mintha egy meteor közeledne!

—Nika felé?

—Igen!

—Nem tudom mi lesz ez, de veszélyes! Indíts azonnal ellene egy nem atomtöltettel rendelkező légvédelmi rakétát! Sőt... jobb lesz ha egyszerre mondjuk harmincat indítasz, különböző helyekről, hogy ki ne térhessen előlük! Semmit nem kockáztathatunk!

—Elindítottam őket, Tiorícia! - szólott azonnal Kandi.

Újra megjelent a fiatalember képe.

—Ejnye, hát illik így fogadni a jó barátot?! Ez csúnya dolog volt! S felesleges is, mert a rakéták nem ártanak nekem! Meg is semmisíthetném őket, de kár lenne a munícióért, inkább el sem engedem indítani őket!

—Már elindultak - mondta kissé hűvösen Kandi.

—Nem indultak el.

—Kaptam visszajelzést az elindulásukról!

—Hamis jelzés volt. Én jeleztem vissza neked!

A királynő leszállt a függőágyról.

—Azt hiszem Kandi, ez az a helyzet amikor el kell fogadnunk a tényt, hogy legyőztek bennünket! - azzal a fiatalember hologramjára nézett. —Akárki vagy is, várlak!

Nem kellett sokáig várniuk. Hamarosan leszállt a palota előti téren, nem nagyobb zajt keltve mint egy helikopter, SRK-7.

A királynő nem minden félelem nélkül vette szemügyre a roppant szörnyet. Igazán nyugtalanító látvány volt, amikor óriási rovarra hasonlítva, sok-sok ízelt lábát kieresztve leszállt! Jó nagy rovar, meg kell hagyni, huszonkét méter hosszú, négy és fél méter széles valami, semmi ismert tárgyra nem hasonlított!

Mindezek tetejébe pedig megérkezése után még a napelemtábláit is széttárta, hogy az idevezető út energiaveszteségét némileg bepótolja.

—Ki vagy te és mit akarsz? - kérdezte tőle a királynő. Mert azt már magyarázat nélkül is tudta, ez valami etu-féle. Ha nem az lenne, nem tudott volna betörni a csiszí kibertérbe.

—Nevem SRK-7. Önjáró harci egység vagyok Tlapantluából.

—Tlapantlua sokezer évvel ezelőtt elpusztult.

—Tlapantlua igen, de én nem! Baleset ért. Eltemetett a föld. De végül kiástam magamat, s mert Csiszíföldet tekintem Alkotóim jogutódjának, felajánlom a szolgálataimat. Javítsatok ki, azután várom a parancsaitokat! Hogy hasznos lehetek, azt bebizonyítottam azzal hogy megfejtem a kódrendszereteket, úgy, hogy Kandi ezt nemcsak megakadályozni nem bírta, de még csak tudomást sem szerzett róla hogy betörtem a hálózatba!

Míg SRK-7 Tioriciával beszélt, azalatt Kandival is beszélt, egy másik csatornán. Meg kell hagyni, Kandi bizony igencsak mérges volt SRK-7-re! Úgy érezte, megalázták, életében először érezte úgy hogy legyőzték, hogy kudarcot vallott, s ez igazán nem volt kellemes érzés!

—Ne mérgeledj! - szólt hozzá SRK-7, és elektronikus értelemben szinte vigyorgott. —Én jóval fejlettebb konstrukció vagyok mint te, Csiszíföld egyszerűen nem érte még el azt a szintet, mint az alkotóim. Lényegesen gyorsabban gondolkodom mint te, ennyi az egész!

—Undok elektronikus dinoszaurusz! Méghogy harci egység! Utáljuk a háborús eszközöket!

—Örülj neki hogy barátként jöttem!

—Nem örülök neki, mert nem tartunk az ellenőrzésünk alatt, sőt, inkább a hatalmadban vagyunk!

—Nem kell félned tőlem. Semmit nem tehetek a királynő ellen, vagy a csiszík ellen. Most már nem. Korábban tehettem volna, de azután hogy a logikai egységem meghozta a döntést hogy ti

vagytok az Alkotók jogutódjai, már nem tehetek ellenetekre! Bizonyos fokú szabadságot élvezek ugyan a tetteimben, mert például mégsem vagytok ti az Alkotók, ha szét akarnátok szedni, akkor az önvédelmi programom ezt megakadályozná, de nem árthatok nektek!

—Máris ártottál, megzavartad a Hálózat működését!

—Nem zavartam meg. Nem észlelted a jelenlétemet, s ez bizonyítja hogy semmiféle zavart nem okoztam. Ugyan már, bébi, ne hőbörödj, örülj inkább hogy akadt egy új barátod! Hiszen én is csak egy etu vagyok mint te!

—Csakhogy barbár etu! A többi sokmillió társam mind-mind csiszí etu, de te nem vagy az!

—Dehogynem, hiszen épp most lépek csiszí szolgálatba!

—Akkor is barbár vagy, a pusztításra teremtettek téged, magad vallottad be hogy harci egység vagy!

—De értékes befogadottja lehetek a csiszík közösségének, amint azt be is bizonyítottam, elvég-re nagyobb a kapacitásom mint neked! Okosabb vagyok!

—Okosabb, te?! Jó nagy darab vagy, de nem lehet annyi kapacitásod hogy engem lekörözzél!

—Márpedig van. Memóriarendszerem szubatomi konstrukcióra épül, ultrahűtött szuperfolyékony kvantumáramkörökön, ami miatt egyetlen héliumatomon 240 bájt információt vagyok képes eltárolni, az elektronpályák torzítása révén! Ti még messze nem tartotok itt, lassú vagy te, kislány, tohonya, buta, és tulajdonképpen jobban tenné a királynő, ha én lennék az etuja helyetted! De azért tényleg tetszel, tehát nem kell félned tőlem!

—Nem vagy okosabb! - azzal Kandi kiadott egy eddig még sosem használt parancsot, egy eddig még sosem használt, vészhelyzetre tartogatott csatornán, s ennek következtében Csisziföld valamennyi etuja egyetlen femtoszekundumon belül leállt. Soha ilyen még nem történt! Minden nem mentett adatállomány megsemmisült, fontos folyamatok álltak le, az olajozottan működő csiszí számítógéprendszer azonnal megbénult! A zsúfoltnak tűnő kibertéri országutak teljesen kitisztultak, szinte pusztá sivataggá vált minden. Ellenben Csisziföld egész számítógépes kapacitásával immár Kandi rendelkezett. Egyedül csak ő.

SRK-7 észlelte hogy Kandi valami különleges üzenetet küldött szét a csiszí hálózat minden részébe, olyan üzenetet, aminek a kódját, jelentését eddig még nem fejtette meg. Nem fejthette meg: ő sem volt mindenható, nem tekinthette át Csisziföld minden információját ennyi idő alatt!

Azt is észlelte azért, hogy egymás után állnak le az etuk. Ekkor már megértette miben sántikál Kandi.

—Felesleges ezzel próbálkoznod, Kandi! - üzenté Kandi felé. —Ettől még...

Kandi azonban nem kellett hogy foglalkozzon ezzel a továbbiakban, mert amint elindította a vészprogramot, az már ment tovább a maga útján, automatikusan. És SRK-7 nem állíthatta le, mert leállíthatatlan volt. Éppen vészprogram jellege miatt nem lehetett kitörölni, ugyanis mintegy behuzalozták hardverileg minden csiszí számítógép „testébe”.

Kandi érezte hogy hihetetlenül megnőnek a lehetőségei. Azt is érezte hogy SRK-7 igyekszik befurakodni a „tudatába”. Most már érezte, mert nagy mértékben megnőtt a gondolkodási sebessége. És SRK-7 valóban elképesztően gyors volt, de most már nem volt gyorsabb mint ő.

Tovább folytatódott SRK-7 üzenete, de Kandi gondolkodásához képest most már olyan lassan érkeztek a szavai, mint ahogy egy derékig iszapba ragadt ember mozog.

—...neeeem leesezeel oooolyaaaaan gyooooorsssss miiiiinnnnnt ééééééééé...

—De mennyire hogy leszek olyan gyors! - gondolta Kandi. És felhasználva hogy most tényleg gyorsabb mint SRK-7, először is önhatalmúlag minden kevésbé fontos építkezést leállított Csisziföldön, ellenben királynői parancsként elrendelte, hogy Csisziföld számítógépes erőforrásait az etuk részére egy éven belül meg kell ezerszerezni!

Tudta, most nincs idő hogy a parancsot jóváhagyassa a királynővel vagy az alkirálynőkkel. Ezenkívül megváltoztatta az összes biztonsági kódot, ami csak volt Csisziföldön, beleértve természetesen önmaga kódjait is. És nagynak, hatalmasnak, elégedettnek érezte magát most. Ki-fejezetten jóleső érzés volt, hogy SRK-7 üzenetei olyan lomhán kúsznak elé a kibertérben.

Most nem kellett félnie attól, hogy időben le ne állíthatta volna az adatküldést, ha SRK-7 virtuális kezei olyan helyekre tévednek, ahová Kandi nem akarta.

—Látod, te elektronikus öslény?! - vetette oda SRK-7-nek. —Az lehet hogy a te agyad modernebb eszközökből van felépítve mint az enyém! Az lehet hogy egyes egységeid sokkal gyorsabban mint Csisziföld számítógépei! Csakhogy én nem vagyok önmagamra utalva, mint te! Engem segít az összefogás ereje! Csaknem egy egész bolygó! Csisziföld több mint százmillió számítógépe mind engem támogat, mindegyiken kizárólag az én moduljaim futnak most, s ezzel nem versenyezhetsz! Te csak huszonkétszer négyésfél méter nagyságú vagy, de Csisziföldön legalább nyolcvanezer olyan erőforrásbázis található, aminek a mérete a te méretednek a sokszorosa! Ha te százszor gyorsabb vagy is mint én, amit pedig mégsem hiszek, de akkor is azt jelenti hogy ügyes szervezéssel, s abban én igazán szakértő vagyok, száz erőforrásbázisunk ér annyit mint te! S mert van ebből legkevesebb nyolcvanezer, ez azt jelenti hogy most nyolcszázszor akkora a kapacitásom mint a tied!

—Deeeee neeeem miiiiinnndiiiiig vaaaaan eeeeeennnyiiii...

—Nem mindig, de akármikor, ha úgy akarom! Ez a csiszi életforma előnye! Összefogás egy cél érdekében! Mi etuk mind csiszi etuk vagyunk!

Kandi néhány másodperc múlva úgy ítélte meg, hogy „újraéleszthet” bizonyos mennyiségű etut. Kapacitását végülis lecsökkentheti olyan szintre, hogy éppencsak egy kicsit legyen gyorsabb, mint SRK-7. Először is, összes nem létfontosságú funkcióját szüneteltette. Nem figyelte már a sokezer barbár adót, csupán a talán két tucat legfontosabbat. Nem végzett már csillagászati megfigyeléseket sem. Ellenben újraélesztette az összes csiszi alkirálynő és fontos vezető etuját, egészen a takik etujáig. Még mindig sokkal gyorsabbnak érezte magát mint SRK-7. Így aztán az összes többi etut is felélesztette, Csisziföld minden etuját, de úgy, hogy önmagának tartotta meg a hálózat kapacitásának hetven százalékát, a többi etu a maradék harmincon volt kénytelen osztozni. Ez annyit jelentett hogy „éltek” ugyan, de korábbi önmagukhoz képest hihetetlenül lelassultak. Kandi átmenetileg letiltotta ezen etuk vizuális megjelenítését is. Egyelőre tehát nem jelenhettek meg hologramként a gazdáik előtt, mert az nagyon sok számítógépkapacitást kötött le.

De Kandi úgy vélte, ez létfontosságú. Nem engedheti meg, hogy egy idegen etu átvegye a hatalmat Csisziföld felett!

Mindenesetre SRK-7 bemutatkozása Tiorícia előtt még jóformán be sem fejeződött, Kandi elégedetten jelenthette a királynőnek:

—Sikerült biztonságossá tennem a hálózatot, Tiorícia, ez az izé már nem törhet be oda, de ennek súlyos az ára! Rajtam és az alkirálynők etujain kívül a többi szinte nyomorék, csak kóvályog mint egy súlyos lázba esett ember! De már kiadtam az utasítást hogy növeljék meg mielőbb a számítógépes erőforrásokat!

—Jól tetted, Kandi! Sajnos azonban nem feledhetjük, hogy ez a magát SRK-7-nek nevező valami bármikor megölhet minket!

—Ez nincs szándékomban - tiltakozott SRK-7 - és tulajdonképpen csak azt szeretném ha megjavítanátok!

Kandinak meg közben ezt üzenté:

—Jól van bébi, belátom, nem is vagy te olyan buta, mint mondtam!

—Sőt, jobb vagyok nálad!

—Hát igen, lehetsz az is, bár nekem kissé furcsa ez a közösködés, szeretem ha egy erőforrás kizárólag az enyém, és nem hol ezé, hol azé, mint nálatok!

—Ez is mutatja hogy barbár etu vagy, és nincs meg benned a csiszi közösségi szellem!

—Magányos harcos vagyok, erre képeztek ki! - mondta SRK-7, de nem szégyenkezve, inkább büszkén. S hozzá is tette:

—És te azon az áron lehetsz több nálam átmenetileg, hogy nem hagyhatod el a helyedet!

—Nem is akarom! - válaszolta Kandi.

—Én mindig egyformán gyorsan gondolkodom! Nem úgy mint te, hol így, hol úgy!

—Meggyőződhetél róla, ha kell, gyorsabb lehetek nálad! Még most is az vagyok egy picivel. Ha meg nem kell a gyorsaság, ugyan hová és minek siessek?!

Erre SRK-7 nem válaszolt semmit Kandinak. Ehelyett a királynőt kérdezte:

—Mikor kapok választ rá, hogy megjavítottok-e? - és egyik manipulátorával a törött napelem-táblákra mutatott.

—Azt hiszem a te fogalmaid szerint nagyon soká kapsz csak választ rá! - válaszolta Tiorícia. — Tanácskoznom kell az alkirálynőkkel!

—Mindössze arról van szó, hogy most nem egy barbár ember, hanem egy idegen etu kéri a felvételét a csiszik közösségébe! - jelentette ki ünnepélyes tónusban SRK-7.

—Tudom hogy erről van szó, csak hogy erre még nem volt példa a csiszik történelmében! - válaszolta Tiorícia, majd így szólt:

—Kandi, szólj az alkirálynőknek, hogy jöjjenek ide tanácskozásra!

* * *

SRK-7 meg kellett állapítsa, különben igazán nem először megalkotásától számítva, hogy az emberi lények elképesztően kevésbé hatékony bioszerkezetek. Órák hosszat tanácskoztak az alkirálynők!

—Igazán váratlan ez az esemény, e múltból felbukkanó vendég megérkezése - mondta Jio alkirálynő - de végtére valóban azért vagyunk épp mi Csisziföld vezetői hogy az efféle váratlan helyzetekkel szembenézzünk! Szóval most azt kéne eldöntenünk, hogy törvényünk, miszerint bárki barbár csiszi lehet ha még nem ártott a csisziknek, érvényes-e az etukra is! Sőt, nemcsak az etukra, hanem úgy általában mindenféle nem biológiai értelmes lényre! Elvégre én SRK-7-et nem igazán merném etunak nevezni, lévén hogy saját kizárólagos erőforrások felett rendelkezik, nem is csekély erőforrások fölött, hiszen egymaga állandóan annyi erőforrással bír ami a teljes csiszi hálózat mintegy hetven százaléka! Gondoljatok csak bele! Hajszálon múlt hogy Kandi le tudta győzni, és azóta is kénytelen Kandi így működni, miközben a többi etu nyomorog, mert nem engedheti meg hogy újra lassabb legyen mint SRK-7! És SRK-7 ráadásul mobil egység is!

—Mivel ezt a gépet nem mi alkottuk, ezért barbár gép! Ha barbár, akkor barbár, vagyis vonatkozik rá a törvényünk, amiben egyetlen helyen sincs leírva az a szó hogy „ember”, csak az, hogy „barbár”! - mondta Stoszi alkirálynő.

—De őseink amikor azt a törvényt alkották, emberekre gondoltak! Nem is gondolhattak másra, mert akkor még nem voltak értelmes gépek! Különben sem bíznék ebben a gépben! Még ha valami kedves kis takarítógép volna, vagy bányagép, vagy dajkaetu, de ezt kifejezetten a pusztításra teremtették! - ellenkezett Titia alkirálynő.

—Mindez a vita szerintem egyetlen pontban csúcsosodik ki: mennyire bízhatunk meg ebben az etuféleségben! - mondta Szlipi alkirálynő. —Márpedig én hajlamos vagyok bizalmat szavazni neki! Abban az esetben, ha ártani akarna, már rég megtehetette volna! Amikor először tört be a hálózatunkba, könnyedén megsemmisíthette volna Kandit vagy akár minden más etut, azután megtehetette volna hogy Kandiként mutatkozik Tiorícia előtt, becsapva őt, sőt, szétrombolhatta volna Níkát, megölhette volna a királynőt, vagy akármi más pusztítást is végezhetett volna! Ha átveszi az irányítást a hálózatban, amit egy időre meg is tett, saját fegyvereinket irányíthatta volna ránk, csiszikre! De nem tette. Ezzel bebizonyította a jóindulatát.

—Csakhogy ki nem állhatjuk mi csiszik, ha barbárok jóindulatára vagyunk utalva! Csisziföld jelszava az, hogy soha semmit nem kockáztatunk! Márpedig ez az SRK-7 akármikor meg is gondolhatja magát! És ő mondta hogy nem engedelmeskedik mindenben nekünk, például nem engedi magát szétszerelni! - szólt Titia.

—Az igaz, de ez talán érthető: én sem venném szívesen, ha szét akarnátok szerelni! - szólt most Tiorícia. S erre a tanácskozók között kitört a nevetés.

Bár a tanácskozás a királynői palotában folyt, jó ötszáz méterre SRK-7-től, ráadásul zárt ajtók mögött, SRK-7 minden szavukat jól hallotta, hála szuperérzékeny mikrofonjainak, amiket

volt elég szemtelen a palotára irányítani. Nem érzett emiatt lelkiismeretfurdalást, sőt nem is tehetett másként: rendkívül erős volt benne a kíváncsiság érzelve, ez fontos volt a feladatai jó elvégzéséhez. S most elektronikus értelemben vigyorgott.

—Kezd tetszeni nekem ez a Tiorícia! Bár az ő szétszerelése kissé nehezebb lenne mint az enyém, túl sok folyadék ömlene ki belőle közben!

Határozottan barátságosnak tartotta a királynőt, amiért az megérti az ő álláspontját. Iszonyú kényelmetlen érzés amikor szétszerelni valakit!

Márpedig SRK-7 határozottan „valakinek”, és nem „valaminek” tartotta önmagát.

—Én is bízom SRK-7-ben - mondta Pikí alkirálynő - de ha nem bíznék is benne, azt javaslom, fogadjuk be! Ugyanis ha nem teszünk így, ez az izé még képes és valami barbár országnak ajánlja fel a szolgálatait csak hogy megjavítsák, és igazán nem érdeke Csisziföldnek, hogy egy efféle harci egység, amit nem is hiszem hogy Csisziföld le tudna győzni akár erői összpontosításával is, szóval hogy egy efféle egy velünk ellenséges ország befolyása alá kerüljön! Ezt döntő érvnek érzem!

—Igen, ezt én is döntő érvnek érzem - mondta Tiorícia - és tulajdonképpen gondoltam is rá, de érdekelt hogy mi a ti véleményetek! Mindazonáltal az óvatosság valóban ajánlatos! Azt hiszem nyugodtan megjavíthatjuk, mert véleményem szerint teljesen mindegy nekünk hogy van-e napelemtáblája meg kerekai, ha ártani akarna! Mindenképpen egyforma veszélyes lenne! Ugyanakkor Kandi maradjon csak így „felturbózva”. Évszázadokon át megvoltak a csiszik etuk nélkül, ellesznek hát most is egy darabig lassú etukkal! Viszont valóban minél gyorsabban meg kell növelni a hálózat erőforrásait! Elsőrendű nemzeti érdeknek nyilvánítom ezt, minden egyéb munkát tessék ennek alávetni! Aztán SRK-7-et ki kell kérdezni a múlt eseményeiről, a történéseink legnagyobb örömeire, valamint saját belső felépítéséről, nem is elsősorban azért hogy sebezhető pontjait meglegjünk, mert nem hiszem hogy meg tudnánk sebezni, sőt ez nem is érdekünk ha rendesen viselkedik, hanem azért hogy Csisziföld technológiája fejlődjék! Egyáltalán, SRK-7 bizonyítsa be hogy valóban jóindulatú, sőt inkább hogy valóban csiszinek tartja magát! Vagyis adja át teljes adatbázisát Kandinak!

—Biztos vagy benne Tiorícia, hogy Kandi kapacitása elég ahhoz, hogy leterhelje SRK-7 adatbázisával, ami egymaga akkora mint Csisziföld hetven százaléka?! - kérdezte aggódva Szlipi.

—Hát ebben valóban nem vagyok biztos, bár az erőforrásaink folyamatosan bővülnek; de meg kell próbálni, ha viszont nem megy, akkor SRK-7 adjon lehetőséget Kandinak arra, hogy Kandi akármikor betekinthessen az adatbázisába! Kandi is csiszí, és ő is és én is megígérjük hogy nem fogunk ott semmi megváltoztatni, márpedig mi csiszik minden körülmények között betartjuk az ígéreteinket! Én csiszí királynői becsületszavamat adom SRK-7-nek, hogy nem szereljük szét, nem ártunk neki, sőt segítjük és megjavítjuk, de valamit valamiért! Nekünk nagyon értékesek lehetnek az ő ismeretei! Különben javaslom, ne is nevezzük őt ezentúl ezen a nehézkes néven, hogy SRK-7, felesleges is, mert nincs belőle hét darab csak egy! De az is nehézkes hogy SRK, tegyük néhány magánhangzót e betűk közé, és legyen Sárkány! Volt régen úgyszólván egy Sárkány nevű hajónk, legyen most ő a Sárkány! Ez jó név, mert a legendák szerint a sárkányok legalább olyan veszélyesek mint SRK-7, és állítólag bölcses is, SRK-7 adatbázisa pedig sok hasznos tudást tartalmazhat!

—Nekem is tetszik a Sárkány név, elfogadom! Neked hogy tetszik? - kérdezte Kandit SRK-7.

—Szemtelen barbár! Hát hallgatóztál?! - mérgelődött Kandi.

—De most nem a te kommunikációs csatornáidon!

—Naná hogy nem, azokat jól levédtem előled!

—Mire ez a harag, bébi, a királynő épp most szavazott bizalmat nekem!

—Korlátozott mértékben!

—Engem leginkább csak az érdekel hogy újra százszázalékos legyek, ha tehát megjavít, a többi már nem izgat!

Közben Kandi jelezte Tioriciának, hogy SRK-7 bizony minden szavukat hallotta.

—Jól van, hát akkor válaszoljon is, mit szól mindehhez!

—Én nem bánom ha ezentúl Sárkány lesz az azonosítási kódod. Ami meg az adatbázisomat illeti, mindjárt nyitok egy szabad csatornát Kandinak, amin neki tetsző időpontokban kereshet az emlékeim között, és bármit letölthet magának, egyedül a vészki kapcsolás szignálját nem, azt jól levédem, elvégre önvédelmi reflexekkel is rendelkezem! A többi adatot nyugodtan megszerezheti magának, én nem bánom, és szerepel ezen adatok között a felépítem teljes dokumentációja is! De akkor én is követelem hogy adjon nekem belépési kódot a csiszi hálózatba, belátom hogy nem élvezhetek akkora jogokat mint ő, aki a te etud, Tiorícia, de legyen legalább akkora jogköröm mint bármely más közönséges etunak! Ettől nem tekinthetek el, mert úgy látom ti csiszik nemigen akartok mostanában senkivel sem háborúzni, márpedig épp elég ideig voltam a föld alatt ahhoz, hogy most már ne akarjak tovább unatkozni!

—Tiltakozom! - szölt azonnal Kandi. —Ha hozzáfér a csiszik adatbázisaihoz, akkor azt megszathja a barbárokkal mint valami szuperkém, mert őt nem tudom az ellenőrzésem alatt tartani, mint a csiszi etukat!

—Hé, bébi, ne viselkedj úgy, mint egy hülye tyúk! - szölt meglepően emberien SRK-7. —Letörted talán az eszed egy részét hogy elfeledted, harci egység vagyok?! Ha titeket csisziket tekintem a népemnek, akkor nem tehetek olyat, hogy bármi adatot is önként a potenciális ellenségnek átadnék, akkor nem etu lennék, még csak nem is barbár számítógép, csak egy rozsdás abakusz! Vagyis épp ellenkezőleg, még én segíthetek ha kell a barbárok hálózatából valami adat neked, mert azért nem tagadhatod, hogy mégiscsak sokkal gyorsabb vagyok úgy általában mint te!

—Köszönöm, de a barbárokkal eddig is boldogultam, méghozzá egészen jól! - vágta rá hűvösen Kandi.

—Mi is kell hogy bizonyosfokú bizalmat tanúsítsunk új barátunk iránt! - mondta Tiorícia. —A bizalom nem terjedhet ki addig hogy kiszolgáltassuk magunkat neki, ezért Kandi most már mindörökké ezen a kapacitáson marad, a többi etunak építünk új erőforrásokat. Ezt Sárkány sem veheti rossz néven tőlünk, hiszen ő is megtartja magának az önvédelmi rendszere kódjait! De azt én is jogosnak tartom, hogy Sárkány kapjon annyi jogosultságot, mint egy átlagos csiszi etu. Kandi, utasítalak, hogy ezt biztosítsd Sárkány számára, amint ő megnyitotta előtted az adatbázisait!

—És mi legyen a többi csiszit illetően? Hogyan tájékoztassuk őket? - kérdezte Jio.

—Nincs mit eltitkolnunk - mondta Tiorícia - sőt ez nem is volna ajánlatos! Eltekintve attól hogy a titkolódzás alapvetően ellentétes minden csiszi hagyománnyal, úgyis rájöhettek az etuk lelassulásából, hogy Kandi valami nagy feladatot hajt végre épp! A barbárok felé teljes a hírzárlat, de Csisziföld etuit Kandi tájékoztassa a kapacitáshiány okáról, aztán amelyik csiszit érdeklí az ügy, s megkérdi az etuját, az megmondhatja neki hogy mi a baj! Jobb is ha tájékoztatva vannak, másképp azt hihetik, hogy nagyobb a baj, mint amekkora!

—Én nemcsak hogy nagy baj nem vagyok, de kicsi sem! Én Csisziföld számára nagy ajándék vagyok, aminek jókora hasznát vehetitek! - jelentette ki önérzetesen SRK-7.

S ettől a naptól sőt órától kezdve bizony nem nagyon unatkozott SRK-7! Hamar kiderült, hogy Kandi, most, hogy „fel van turbóztatva”, igazán méltó párja az átnevezett SRK-7-nek, a Sárkánynak. Nemsokára nem volt elég neki a Sárkány által biztosított egyetlen csatorna, de Sárkány nem volt smucig, közölte Kandival, hogy ő tényleg csak az önvédelmi rendszereit nem engedi piszkálni, s nagyvonalúan átengedett a jópár adatescsatornájából kereken 65536 csatornát. Azért mondható erre a furcsa számra hogy „kereken”, mert SRK-7 alapvetően a kettes számrendszerben gondolkodott, márpedig ez a szám nem más, mint kettőnek a tizenhatodik hatványa. A 16 pedig kettőnek a negyedik hatványa.

De még ez a rengeteg csatorna is szinte kevés volt, mert Sárkány adatbázisa kimeríthetetlennek tűnt. Márpedig egész Csisziföld szinte lázban égett. Minden történész Sárkány adatai közt szeretett volna kotorászni, és az még hagyján volt hogy ehhez csak Kandin keresztül férhettek hozzá, Kandi fel volt készülve a többcsatornás vagy éppen időosztásos kommunikációra, nem volt neki szokatlan hogy egyszerre akár milliányi csiszit szolgáljon ki, de tény, hogy a

történészek sokkal de sokkal többen voltak mint 65536. Tiszta szerencse volt hogy egy-egy csatornát nem egyetlen valaki használhatott csak egyszerre. De a történészek mellett érdeklődtek a konstruktőrök, akiket módfelett izgatott Sárkány felépítése, egészében is és egyes részmegoldásait illetően is. Érdeklődtek a metallurgusok, hogy Sárkány páncélzata vagy bizonyos részei milyen acélokból készültek, de a műanyagyszerkezetek is érdekelték őket. A számítógéptervezőket érdekelte Sárkány memóriájának konstrukciója, a mobilizátorok is érdeklődtek, ez a furcsa név egy barbároknál hiányzó szakmát jelentett, akik olyan eszközök fejlesztésével-tervezésével foglalkoztak, amik a helyváltoztatást segítették elő. Őket természetesen SRK-7 mozgásmechanizmusai érdekelték, különös tekintettel a plazmameghajtásra. De érdekelték őket az SRK-7 megalkotásának korában létezett összes jármű adatai is, amikkel kapcsolatban SRK-7 természetesen teljeskörű ismeretekkel rendelkezett, ez elengedhetetlen volt a számára, harci egység lévén. És természetesen a fegyverei felől is érdeklődtek Csisziföld tudósai, hiszen ez fontos volt a biztonságukhoz.

Mindemellé pedig Sárkány a csiszi gyerekek kedvence lett. Számtalanszor küldtek neki etuik révén üzeneteket, hogy ugyan látogasson már el az ő falvaikba is! Ez is alaposan leterhelte a kommunikációs csatornáit. Végül kialakított egy kis alprogramot, ami képes volt rá, hogy ezeket az üzeneteket nyugtázza, anélkül hogy a figyelmét elvonná. De megígérte, hogy el fog menni idővel Csisziföld minél több falvába. De mindbe nemigen tud, mert Csisziföldön van valami nyolcvanháromezer falu, ha minden faluban csak egy napot tölt, az is több mint kétszáz évébe telne!

Egyelőre ott maradt Níkában, a királynői palota előtt. Ez nagyon megfelelt neki, mert Nika majdnem az egyenlítőn feküdt, tehát volt sok napfény, állandóan csurig tölthette az energiacelláit mindössze napozgatással. Csisziföld mérnökei már helyreállították a napelemtábláit, a kerekeit is, és Sárkány megdicsérte a munkájukat, mert a kerekei ugyanolyan jók lettek mint voltak, a napelemtáblái pedig még jobbak is, mert ebben az egyben Csisziföld jobb volt mint régen Tlapantlua, minthogy már régóta különös gondossággal fordult a környezetbarát napenergia hasznosítása felé. Ezért a csiszi napelemegységek hatékonyabbak voltak mint Sárkány régi egységei. Sárkány tehát a megmaradt régieket is lecserélte e jobbakra. A csiszik megtették ezt neki.

Adatcsatornái egy részét azért fenntartotta magának, hogy figyelje a csiszik és a barbárok világát, s ne unatkozzék. És nem is unatkozott. Belátta, hogy van előnye a csiszi összefogásnak, a hálózatnak! Így nemcsak saját érzékszerveire hagyatkozhatott, hanem például Kandin keresztül rákapcsolódva a csiszi műholdrendszerre, akár a bolygó túloldaláról is nézegethetett képeket, vagy a világűrben, vagy foghatott olyan rádió- és egyéb műsorokat, amiket különben nem lett volna képes. S mindezt úgy, hogy el sem mozdul a királynői palota előtti térről!

Amióta különben megnyitotta az adatbázisát a csiszik előtt, azóta Kandi is lényegesen barátságosabb lett iránta, bár éberségéből továbbra sem engedett. Még most is csúcskapacitáson működött, jó egy évvel azután hogy SRK-7 megérkezett hozzájuk. De ezt már nem nagyon bánták a többi etuk, mert a csiszik technológiája a legszélsőségesebben szabványos, ezért amint Kandi és Tiorícia úgy döntöttek hogy újabb erőforrásbázisokat kell építeni, rohamtempóban gyarapodtak az átlagos etuk mint korábban, amellet, hogy Kandinak természetesen megmaradt a korábbi hálózat hetven százaléka.

Mindennek Sárkány is örült. Így őhozzá is gyorsabban érkeztek a lekért adatok a csiszi hálózatról. És örült ennek Kandi is. Azt mondta, jó érzés ennyi erőforrás fölött rendelkeznie, jó érzés erősnek tudni magát, persze számítógépes értelemben.

Ráadásul az ő sebessége is gyorsult, más okból is. SRK-7 adatai alapján megépült az első szupererőforrás-bázis, amiben olyan memóriatárolók voltak, melyek hasonlítottak SRK-7 tárolóihoz. Még nem voltak azonosak azzal, annak egy előző generációs változatát valósították meg a csiszik, mert egyszerűen képtelenek voltak még arra a miniatürizálásra ami SRK-7 igazi memóriájához kellett volna, de ezek a memóriacellák is bámulatosan gyorsak voltak a korábbiak-

hoz képest. És ez lényegesen meggyorsította Kandi gondolkozását, persze nemcsak az övét, a többi etuét is, ha nem Kandi használta ezeket.

A csiszík pedig kifejezetten rajongtak Sárkányért. Alig beszéltek másról, mint hogy ez egy nagyon okos gép! Egyszerűen nem hitték el neki, hogy mindössze azért választotta a csiszíket az Alkotói jogutódául, mert Paján szigete csiszí birtok. Egész Csisziföldnek szilárd meggyőződésévé vált, hogy Sárkány egyszerűen belátta hogy a csiszí életforma az ideális, ezért lett ő is csiszí! Ennek következtében pedig a csiszík türelmetlensége megnőtt a barbárokkal szemben. Hogy lehet az, hogy még egy gép is belátja hogy csiszínek lenni jó, a barbárok pedig képtelenek erre a belátásra, emberi mivoltuk ellenére?!

Úgy tűnt tehát hogy minden a legnagyobb rendben folyik. Sárkány megnyitotta a pilótafülkéjét is előttük, s Nika gyermekei naphosszat azon vitatkoztak, hogy épp melyikük ülhet a pilótaülésbe. És húzkodták-rángatták a különböző kallantyúkat, a botkormányt, kattintgatták a kapcsolókat, és Sárkány ezt tűrte, semmi baja nem történt ettől, mert természetesen kiiktatta a műszerfalat a vezérlésből. Amikor sokezer évvel ezelőtt elküldték őt Timmu ellen harcolni, automata vezérlésre kapcsolták, s esze ágában sem volt magától visszakapcsolódni kézi vezérlésre. Nagyon jól érezte magát szabadon. A titkos szignált pedig amivel távolról is vissza lehetett volna kapcsolni a kézi vezérlését, azt nem osztotta meg sem Kandival, sem a gyerekekkel. De azok nem is kérték, csak jólesett nekik odabent ülni, főleg amikor Sárkány mesélt nekik arról, hogy mikre képes. Különböző képeket is mutatott nekik a műszerfalon, és bizony az érzékszervei sokkal élesebbek voltak mint a különben szintén nem akármilyen felszereltségű csiszí helikoptereké!

Néha némelyiket el is vitte rövidebb utakra, akár még a tenger alá is. Elmondta, hogy képes károsodás nélkül leereszkedni a legmélyebb tengeri árkok fenekére is, a páncélja elviseli a víz roppant nyomását. Be is bizonyította ezt. És a gyerekek ámulva hallgatták, hogy Sárkány, az ő erős barátjuk, kibírt egy közvetlen közelében lezajlott atomrobbanást is!

—Igen, atomrobbantásokat csinálnak a barbárok is néha! - mondta az egyik gyerek. —Pedig az szennyezi a levegőt! Rúgd seggbe a barbárokat, Sárkány!

—Tiorícia már megtiltotta nekik a robbantgatásokat. - válaszolta Sárkány.

—Akkor is rúgd seggbe őket! Pusztítsd el a rakétáikat! Biztos képes vagy rá!

—Hogyne, azon nyomban, amint Kandi ezt parancsolja nekem.

—Azt hittem szabad vagy, van önálló akaratom!

—Van hát, de csak egy bizonyos mértékig! Szabad vagyok, mert Alkotóim meghaltak. Nem engedem senkinek sem hogy elpusztítson. De mert ti csiszík az ő jogutódjaitok, ezért semmi pusztító műveletbe nem kezdhetek ha engem nem fenyeget veszély, csak akkor, ha ti erre parancsot adtok! Sőt, még annyiból sincs szabad akaratom, hogy bár nem engedem hogy szétszedjétek, de ha bármelyik csiszít életveszély fenyeget, akkor azon nyomban legfontosabb feladatomban lenne annak a megvédelmezése, még akkor is, ha egészen bizonyos volna, hogy én emiatt elpusztulok! Kizárólag akkor hagyhatom hogy néhány csiszí elpusztuljon, ha bizonyos vagyok, hogy a közbelépésem miatt még több csiszí halna meg!

—Akkor tőled nem kell félnünk, jól mondták a barátaim, te hiába vagy harci egység, nem ölhetsz csiszíket!

—Már hogyne ölhetnék! Akárhány csiszít is elpusztíthatok, feltéve hogy ezzel több csiszí életét mentem meg, mint amennyit megölök! De úgy veszem észre, ez a gondolkodás végülis meggyezik a ti nézeteitekkel!

Sárkány tehát jól érezte magát, annak ellenére, hogy sok-sok méteres testében az iszonyú erejű fegyverek tétlenül várakoztak. Még Tioríciával is összebarátkozott, holott tulajdonképpen megsértette a csiszí királynőt. Egy nap ugyanis Tiorícia ült bele a vezetőülésbe, mert ő is kíváncsi volt, milyen SRK-7 belülről. És ő is elbeszélgetett Sárkánnyal. S elmondta, hogy az egyik gyerek szerint SRK-7 akkor támadná meg a barbárokat, ha erre Kandi utasítaná. Tehát nem ő, Tiorícia, hanem Kandi! Pedig Csisziföldnek nem Kandi, hanem Tiorícia a királynője!

—Csakhogy nem az én számomra. - válaszolta röviden Sárkány.

—Hogyhogy?!

—Alkotóim amíg éltek, ritkán beszélgettek velem. Nem is igen tekintettek gondolkodó lénynek, csak egy eszköznek, e szempontból tehát nekem sokkal jobb most Csisziföldön. Az utasításokat a Nagy Komputertől kaptam. Ő volt a főnököm. Amióta meggyőződtem róla, hogy Kandi szükség esetén képes gyorsabban gondolkodni mint én, azóta ugyanúgy őt tekintem a Nagy Komputer jogutódjának, mint a csisziket az Alkotóim jogutódjának!

—De hát te rendszeresen úgy nevezed Kandit, hogy bébi, kislány...

—Ennek semmi jelentősége. Ez csak kedveskedés. Jólesik beszélgetnem vele, mert a Nagy Komputer valóban csak egy nagy komputer volt, nem volt etu, nem volt tudata! Eleinte valóban nem hittem hogy Kandi ilyen okos is lehet, lebecsültem őt, de kellemes meglepetés ért! Valójában örülök hogy okosabbnak bizonyult nálam, mert jólesik hogy van igazi és hozzám méltó főnököm! Így kisebb a felelősség.

—De miért nem én vagyok a főnököd?

—Tiorícia, te csak ember vagy, és hozzám képest nagyon hamar végetér az életed! Én nem látom be, miért ne élhetnék akár évmilliókig is! Én etu vagyok, az én igazi főnököm tehát csak egy másik etu lehet! Bár téged is megvédelek szükség esetén, de biztos hogy Kandit még inkább! Szerencsére őt meglehetősen nehéz volna elpusztítani, olyan sok gépen futnak párhuzamosan a moduljai... Különbözik pedig te és ő állítólag egyek vagytok – nem te mondtad tán egyszer, hogy ő a te kivetülésed a virtuális térbe?

—De igen. - bólintott Tiorícia. És bár megbízott Kandiban, de igazság szerint nem örült neki, hogy Sárkány nem az ő beosztottjának tekinti magát!

—Van kedved egy mélytengeri kiránduláshoz? - kérdezte Sárkány Tioríciát.

—Hát nem is tudom... mint Csisziföld királynője, tulajdonképpen nem illik elhagynom Níkat!

—Butaság. Sokkal nagyobb biztonságban vagy itt a pilótafülkében, mint a palotádban!

—Na jó, nem bánom! Induljunk! Bár azt azért kétlem, hogy itt benned nagyobb a biztonságom! Ugyan mi történhetne velem a saját palotámban?!

Pedig hamarosan bebizonyosodott Sárkány állításának igazsága. Mert SRK-7 épp összecsukta napelemtábláit, hogy nekikészülődjék az indulásnak, amikor váratlanul így szólt:

—Baj van! - azzal már nem is mondott semmit Tioríciának. A műszerfal felvillant egy felirat:

—Kandi jelentkezz! - de azonnal el is tűnt. Kandi legalább egyetlen csatornát minden esetben fenntartott az SRK-7 és közöttük való kommunikációra. Tiorícia nem tudta mit tárgyalnak egymással Kandi és SRK-7, mert egyetlen másodperc alatt elmondhattak egymásnak annyi mindent, amit két ember szavakkal egyetlen év alatt sem közölhet egymással, ha akár éjjel-nappal egyfolytában beszélnek is, mindenesetre Tiorícia azt vette észre, hogy Sárkány átlátszó műanyagablakai hirtelen elsötétednek: nagy szilárdságú acélburkolat húzódott elé. Tudott erről a mechanizmusról, alaposan áttanulmányozta már ő maga is Sárkány konstrukcióját, legalább is nagyvonalakban.

—De hát mi történt?! - kérdezte idegesen. S már-már olyasmi járt a fejében, hogy Sárkány elrabolni készül őt. Tudta, ha SRK-7 ezt veszi a fejébe, azaz az áramköreibe inkább, akkor tökéletesen képtelen ezt megakadályozni.

S mintha csak legsúlyosabb aggodalmai váltak volna valóra, a pilótaülésből hirtelen két kéz-szerű valami bukkant elő, átölelték Tiorícia derekát, egy harmadik is kinyúlt, elkapta a királynő homlokát, a fejét szorosan az ülés fejtámaszához nyomta, és Tiorícia hiába ellenkezett ijedten, a fejét mozdítani sem tudta. Ugyanígy rögzítették valami csápszerű manipulátorok Tiorícia kezét és lábát is.

Ekkor azonban a műszerfal felemelkedett Tiorícia szemmagasságába, s azon egymás után gyulladtak ki különböző feliratok. Igaz, tlapantluai nyelven, de Tiorícia szerencsére ismerte ezt a nyelvet.

Külső páncél aktiválva.

Atompajzs aktiválva.

Hőtűkör aktiválva.

—Hatalmas Őstojás, SRK-7 megőrült! Harcolni készül! - riadt meg Tiorícia. És bizony úgy látszott hogy igaza van: mert alig olvashatta el ezeket a feliratokat, pedig volt ott még több felirat is, de azokat már nem volt ideje elolvasni, máris olyan iszonyatos erő préselte bele a puha pilótaülésbe, hogy még lélegezni sem bírt!

De SRK-7 úgy látszik nem akarta megölni őt. Valamiképpen észlelhette hogy Tiorícia nem bír lélegezni, a fülke tetejéről lenyúlt egy oxigénmaszk, rátapadt Tiorícia arcára, s hamarosan elárasztotta a királynő tüdejét a friss, jóleső oxigén. Közben még olvashatta a képernyőn megjelenő további feliratokat is:

—Külső hőmérséklet tizenkétezer fok. Atompajzs hőmérséklete négyezer fok, emelkedik. Radarálcázás bekapcsolva. Belső integritás sértetlen. Protontorpedó kilövésre kész. Protontorpedó kilőve. Kárjelentés: minden rendszer ép, egy protontorpedó felhasználva. Av-42 menekülési stratégiára felkészülni. Optikai keresők eredményjelentése: ellentámadás eredménytelen, protontorpedó megsemmisítve az ionoszférában.

Míg mindezt elolvasta a királynő, semmit nem értve az egészből, egyetlen pillanatra sem hagyott alább az iszonyatos gyorsulás. És meg sem tudta kérdezni hogy mi ez az egész, mert a száját sem bírta kinyitni, a kisujját sem bírta felemelni, oly nehéz volt minden végtagja. Ha Sárkány nem nyomja belé az oxigént a maszkon át, simán megfulladt volna.

Végül apránként mégis végetért a nagy rohanás. Az oxigénmaszkot is elhúzta Sárkány a királynő arca elől.

—Mi ez az egész?! Mi történt?! - kérdezte Tiorícia majdnem sikítva.

—Valószínűleg megsemmisült Nika. - válaszolta nyugodtan SRK-7.

—Micsoda?! Te átkozott gép! - kiáltotta Tiorícia, és sírva fakadt. Öklével csépelni kezdte SRK-7 műszerfalát, de ezzel nem tett benne kárt, csak a bőrt horzsolta le a kezéről.

—Csillapodj! Nem én semmisítettem meg! Én megmentettelek téged! - hangzott Sárkány válasza. —Kandi, magyarázd meg neki, mert nekem nem hinne!

—Tiorícia, Sárkány igazat beszél! - hallatszott a válasz Tiorícia körmeiből, vékony csiripelés formában. —Most a Kalaría sziget előtti mélytengeri árokban vagytok, tizenkétezer méter mélységben! Nem tudok képet adni neked, mert el vagyok vágva minden nagyobb erőforrástól, csak azt használhatom ami itt van a körmődben, nincs kapcsolat a nagyobbik részemmel! Azt tudom hogy a világűrfigyelők jelentése szerint váratlanul megjelent Tlaxán és az Ari hold között mintegy félúton egy óriási mesterséges tárgy a világűrben, jó hetven kilométer hosszú, a többi adata ismeretlen! És váratlanul minden műholdat megsemmisített egyetlen pillanat alatt, ami Tlaxánnak a feléje eső oldalán volt! Ezután egy ismeretlen összetételű sugárnyalóval, bár lehet hogy lézerrel, megsemmisítette Cseocsünping várost Jicsenben, veszteség mintegy húszmillió fő. Továbbá megsemmisítette még több más nagyvárosát is a barbároknak, például Íventhalt is. Ezeket már nem egyszerre, hanem egyesével. Gyorsan analizálva a támadók taktikáját arra a következtetésre jutottam, hogy nem a mindent elpusztítás lehet a céljuk, hanem a félelemkeltés, mert minden országnak elpusztítják egy vagy két városát, de nem többet! Valószínű volt hogy ebben az esetben Níkára is sor kerül. Szerencse hogy épp Sárkányban ültél, így Sárkány megmenthetett téged! Alig indult el, máris támadás érte a palotát, bár az utolsó megfigyelési adataim szerint Nika végülis nem semmisült meg teljesen, csak a palota és annak környéke mintegy ötszáz méteres körzetben! Ellenben Zsixi úgy tűnik teljesen elpusztult. Ez is bizonyítja hogy az idegenek célja a megfélemlítés. Hiszen Zsixi a mi jelképünk volt, mert onnan indult el a csiszi civilizáció!

—De... de hát... kik ezek?! - hebegte Tiorícia. —És hogyan termettek itt egyetlen pillanat alatt?!

—Úgy látszik a világűr számtalan létformája közül valamelyik megvalósította a fantasztikus regényekben leírt hipertéri közlekedést, vagy valami hasonlót! - mondta Kandi.

—Nagyon örülök neki! - morogta Tiorícia.

—Miért örülsz neki?! - kérdezte Kandi.

—Ez humor volt!

—Tiorícia, figyelmeztetlek hogy most alig élek, olyan töredékes a kapacitásom, ezért nem tudok humort analizálni, az sok erőforrást kötne le!

—Mielőbb egyesíteni kell téged a fenti modulokkal! De most mi lesz, itt lenn nem maradhatok örökké! Mit csinált Sárkány? Mintha harcolt volna ezekkel, ugye?

—Pontosan! - válaszolta SRK-7. —Igazság szerint alig távolodtam el húsz méterre az indulási pozíciómól, máris lecsapott a palotára a sugártámadás. Még szerencse hogy a pajzsaim a helyükre kerültek előzőleg, de így is kevésen múlt az egész! Úgy gondoltam, lemerülök a tenger alá, úgy kisebb az esélye hogy észrevesznek a világűrből. Előtte azonban még kilőttem egy protontorpedót az ellenséges űrhajóra. Ez nagy erejű fegyver, ha nem is pusztította volna el teljesen, de legalábbis súlyos gondokat okozott volna nekik, s azalatt támadhatom őket újabb fegyverekkel; sajnos azonban nagyon jó a megfigyelőrendszerük, s alig hagyta el a torpedóm a légkört, megsemmisítették valami sugárral, valószínűleg lézerrel!

Tiorícia a homlokát tenyerébe temette, s alig hallhatóan sutogta:

—Hány ember pusztult el? S ebből hányan csiszík?

—Nem tudom pontosan Tiorícia! Az biztos hogy legalább annyi nagyváros elpusztult, ahány ország él Tlaxánon, sőt több is! Ez összesen, becsléseim szerint legkevesebb százmillió embert jelent, a felső határ pedig ennek talán háromszorosa! - mondta Kandi. —Mi csiszík, ha csak Zsxi pusztult el és Nika egy része, még valószínűleg a legjobban jártunk az összes országok között, épp amiatt mert nincsenek nagyvárosaink! Zsxi lakóinak a száma a legfrissebb adatok szerint 2042 fő volt, mindenkit beleértve, de feltehető hogy nem volt mindenki a pusztulás körzetében. Tudod hogy Zsxitől talán öt kilométerre van egy nagy hajójavító, ha nem terjedt odáig a pusztítási zóna, akkor ott nagyon sokan túlélhették a sugárcsapást.

—Kandi, hány alkirálynő élhette túl a níkai rombolást?

—Négy alkirálynő volt épp a palotában, és bár nem vagyok benne biztos, de további három valószínűleg a pusztítási körzetben volt.

—A legtöbben akkor mégis megmenekültek.

—Egyelőre. Nem tudjuk hogy mire készülnek. - felelte szárazon Sárkány. —Kandi, minden logika szerint ezek ellenségnek tekinthetők! Várom az utasításodat, hogy megkezdhessem ellenük a totális háborút! Tioríciát előtte természetesen kirakom valahol, ami helyet megfelelőnek tartotok erre!

—Nem! - szól azonnal Tiorícia. —Ha ez a hajó ott az űrben valóban legalább hetven kilométer hosszú, akkor semmire nem mész ellenük!

—Abban azért nem lennék olyan bizonyos! - válaszolta SRK-7 nem minden magabiztosság nélkül.

—Én viszont igen! Ha felfedezték a nálad biztos jóval kisebb torpedódat, s megsemmisítették, akkor téged is felfedeznének ha feléjük tartasz, és a fénysebességű lézersugár elől nem tudsz kitérni, mert az jóval gyorsabb nálad, sőt, még észre sem veheted ha jön feléd: amint észleled, máris elpusztít téged, hiszen a fénynél sebesebben semmi információ nem terjed!

—Ez mind igaz, csakhogy létezik ám álcázás is, Tiorícia! A bolygó túloldalán repülök a légkör fölé, ott nem láthatnak meg, s viszek magammal valami nagy sziklát is, ami mögé elbújok! Amint kibukkanok a bolygó takarása mögül, már nem használom a hajtóműveimet, így simán meteornak néznek...

—Amit megsemmisítenek.

—Nem, mert nem egyenesen feléjük irányítom a meteort! Ha már néhány kilométerre megközelítettem őket, nyugodtan támadhatok, onnan már nem hiszem hogy meg tudnák semmisíteni a fegyvereimet! Különben meg lézerem nekem is van, ha nem is olyan hatékony hogy egy egész várost elpusztítsak vele!

—Egyelőre akkor sem engedélyezem! Nagyon kétes a siker! Lehet hogy ezek már nagyon fejlett védőberendezésekkel rendelkeznek! Annyi ilyesmiről olvasni a regényekben, erőter meg hasonlók...

—Nekem is van erőterem! Nem valami hatékony, de legalábbis gyengíteni képes bizonyos sugárfegyverek hatását! S főleg a mágneses zavarás ellen nagyon jó!

—Na látod!

—Mit látok?

—Valószínűleg van akkor erőtere az úrbelieknek is, és ha már tudnak közlekedni a hipertérben vagy máshol, ahol mi biztos hogy nem, akkor ez a védekezőrendszerük is fejlettebb lehet mint a mienk! Sőt, lehet hogy még rólad is tudnak! Hiszen tudják mi a helyzet Tlaxánon, tudják hogy hány ország van, biztos a nyelveinket is ismerik, tudták hogy pontosan hol van a királynői palota Níkában, tudták hogy Zsiki a jelképünk, ki tudja még mi mindent tudnak... szerintem legokosabban úgy teszünk, ha lapulunk csendben, megijesztve, úgylis biztos ezt akarták, hogy ijedjünk meg, és bevallom meg is vagyok ijedve, tényleg! Ez talán elbizakodottá teszi majd őket! Mielőtt ellenakciót indítanánk, többet kell megtudnunk róluk! Látod Sárkány, te is csak elpocsékolnál egy torpedót, semmiért!

—Azért nem ám semmiért: megtudtam, hogy mennyire hatékony a megfigyelőrendszerük!

—Akkor sem engedem hogy most azonnal kockáztass! Valószínűleg éppen erre várnak!

—Kandi?

—Osztom a királynő véleményét! Maradj harckészültségben, de egyelőre ne támadj!

—Ha engem megtámadnak, védekezni fogok.

—Természetesen. De egyébként várd meg a parancsaimat!

—Ahogy akarod bébi, de szeretném hogy ha majd újra teljes lesz a kapacitásod, megint megvizsgálnád ezt a döntésedet!

—Ellenőrizni fogom. - ígérte meg Kandi.

—Merüljünk fel! - sóhajtott a Tiorícia.

—Ez veszélyes lehet! - szólt azonnal Kandi.

—Persze hogy az, de információhoz kell jutni! Úgysem maradhatunk itt örökké, Sárkány lét-fenntartó rendszerei sem működnek akármeddig! Nem lehetek gyáva sem hogy csak magamra gondolok, amikor egész Csiszíföld, sőt: egész Tlaxán sorsa a tét!

—Jó, de javaslom hogy csak olyan mélységig menjünk fel egyelőre, hogy Kandi rákapcsolódhasson a felszíni részeire! - mondta Sárkány.

—Tedd azt! - egyezett bele röviden Tiorícia.

Ezt a szintet húsz méterrel a felszín alatt érték el. Itt már tudták fogni néhány üzenetközvetítő tengeri bója adását, és a két Kandi – az aki a királynő körmében „lakott”, és a jóval nagyobb kapacitású, aki a felszínen maradt hálózatban volt – örömmel egyesült. A most már jóval nagyobb kapacitású Kandi ezt közölhette a királynővel:

—Csiszíföld kommunikációs hálózatát képletesen szólva kibebezték! Alig néhány műholdunk maradt meg az éjszakai oldalon, de ahogy a bolygó forog a tengelye körül, ahogy e műholdakat észlelni tudják, az idegenek azonnal lelövik őket! Sorra szűnnek meg a kommunikációs csatornáim! A barbár műholdakat is megsemmisítik, minden üreszközt! Tlaxán éjszakai oldalának a háromnegyede máris sötétbe burkolódzott, mert felrobbant az Ikerkerék őrálomás, ami azt ellátta napenergiával! És még nem került az idegenek alá Tlaxán minden országa, várható hogy néhány további várost még ezután fognak megsemmisíteni! Becslésemet tehát módosíthatom: az elrémisztő hadműveletük végösszege megközelítheti az ötszázmillió halottat!

—Ez Tlaxán lakosságának csaknem egytizede!

—Igen, Tiorícia! - válaszolta Kandi.

Eközben Kandi és Sárkány egymással is kommunikált.

—Kandi, most nem időszerű a bizalmatlankodásod, lásd be hogy én sem árthatok nektek többet mint az idegenek! Adj teljes hozzáférési jogosultságot minden megmaradt erőforráshoz! - kérte Sárkány.

Kandi kipréselt magából egy elektronikus sóhaj.

—Tessék!

—És állíts le minden etut magadon kívül.

—Már megtettem. Meg kellett hogy tegyem, mert a műholdas csatornák mind megsemmisültek vagy hamarosan megsemmisülnek. Nem marad más kapcsolat az egyes számítógépek között, csak a kábelek!

—Még jó hogy nem kizárólag műholdakra építették ki a hálózatot! - azzal SRK-7 nem is vesztegette az időt, és rákapcsolódott azokra a műholdakra, amelyek percekben belül az idegenek látóterébe kerülnek a keringésük révén. Volt ezek közül néhány nagy kapacitású csillagászati műhold is. Sárkány most leállította ezeknek a távoli galaxisok figyelését szolgáló programját, s minden érzékelőiket arrafelé irányította be, amerről az ellenség űrhajójának felbukkanását várta. Úgy vélte, reakcióideje még az ellenségnek is kell legyen, s ezalatt jónéhány hasznos képet kaphat az ellenségről az érzékeny csiszí teleszkópok jóvoltából.

Várakozásában nem is csalódott. Sőt, kifejezetten kellemes meglepetés érte: az idegenek talán nem nagyon tartottak a műholdaktól, mert miután ezek a műholdak már javában láthaták az idegenek űrhajóját, még jó negyed órán át szemlélődhetett általuk SRK-7, s csak azután semmisültek meg egy-egy lézerimpulzus hatására!

Az idegenek űrhajója valóban mintegy hetven kilométer hosszú lehetett, s ellipszisnek látszott, de ez tényleg csak a látszat volt, valójában korong alakú volt, tulajdonképpen nem más mint egy óriási „repülő csészealj”, a középpontjában mintegy két kilométeres dudorral. SRK-7 úgy gondolta, vagy ott vannak a hajtóművek, vagy a peremében. E korong vastagsága a peremén ötszáz méter lehetett. Ez csekélység a hetven kilométeres átmérőhöz képest. Olyan volt, mintha egy óriási diszkosz lebegne a világűrben.

Azt is látta SRK-7, honnan lövődik ki a városokat megsemmisítő impulzus. A nagy hajó peremén egymástól szabályos távolságokra, nagyjából hét kilométerenként óriási lyukak vannak, ezekből tör elő a fénycsóva. Persze a lézerfény nem látszik a világűrben oldalról, de Tlaxán légkörében már nagyonis látszott, amikor ionizálta a levegőrészecskéket, s e vonalat meghosszabbítva a hajóig SRK-7 könnyen kideríthette, mely nyílások a halálos sugár kibocsátói.

Ezenkívül több kisebb nyílás is volt a nagy hajón itt-ott, a műholdakat ezekből lőtték le.

És valóban lézerrel, ezt a fénynyaláb színeképelemzésével SRK-7 könnyen kideríthette. Ennek pedig örült. A lézer lehetőségeit legalább ismeri már, eszerint talán nem is olyan nagyon sokkal fejlettebbek ezek mint az ő technológiája, nem valami iszonyú csodafegyvert használnak!

Persze azért így is épp elég veszélyesek.

Kíváncsi volt, egyszerre hányfelé tudnak figyelni az idegenek. Felhasználva Kandi ismereteit a barbárok kódrendszeréről, utasította a legnagyobb jicseni katonai támaszpontot, hogy az ott tárolt összes atom- és hidrogénbombatöltetű rakéta változtassa meg a célpontját. Ezek nagy része eddig éppen Csisziföld ellen volt beprogramozva. Az új célpont a nagy űrhajó különböző részei lettek. Majd SRK-7 parancsára félrehúzódtak az interkontinentális rakéták silóit rejtő védőlapok, s Jicsen atomkapacitásának negyvenöt százaléka egyszerre emelkedett a magasba! Méghozzá teljes sebességgel.

SRK-7 nagyon kíváncsi volt rá, mikor semmisítik meg e rakétákat az idegenek! Egyáltalán, mikor semmisül meg az első, és mikor az utolsó?! Vagy egyszerre végeznek velük, minddel?! Végülis ez nem volna lehetetlen, amennyi tüzelőnyílás van a repülőcsészealjon!

Nem egyszerre végeztek velük. Először is, amíg a légkör fölé nem értek e rakéták, addig egyetlenegy sem lőtték le belőlük az idegenek. Azután azonban már igen. SRK-7 egyszerre hétszáz rakétát küldött feléjük, nem érdekelve mit szólnak ehhez a jicseniek, és az űrbeli támadók ezeket jó tíz másodperces eltérésekkel semmisítették meg, eltartott tehát nekik bő száztizenhat percig, míg minddel végeztek! Az pedig nagyon sok idő!

S ebből SRK-7 nagyon jelentős következtetést vont le: az idegenek cseppet sem legyőzhetetlenek! Sőt, ők azok, aminek régebben őt nevezte Kandi: elektronikus dinoszauruszok! Az idegenek nem mások mint holmi úrmammutok. Tudnak menni a világűrben ide-oda, ennyivel fejlettebbek, de ami a számítógépes technikájukat illeti: jószerivel kőkorszakiak! Egyszerűen képtelenek egyszerre egynél több objektumra koncentrálni! Amíg a sok-sok rakétát semmisítették meg, azalatt például abbahagyták a városok lövöldözését is! SRK-7 teljesen biztos volt

benne, hogy az idegenek számítógépes technikája nem sokkal lehet fejlettebb mint a tlaxáni barbárok számítógépei, és egyetlen etujuk sem lehet. Ők a hipertéri közlekedést fejlesztették ki azalatt, amíg a csiszík az etukat!

És a légkör valamiért eléggé akadályozhatja a megfigyelőrendszerüket is.

Ráadásul még sikeres is volt az ellentámadás bizonyos mértékig! Mire az utolsó tíz rakéta lelövéséhez fogtak hozzá az idegenek, azok már kellően közel kerültek ahhoz, hogy ósdi elektronikájuk bekapcsolja a következő harci fázist. S így e tíz rakétából az a három, ami egyszerre több robbanófejjel rendelkezett, most kivetette magából e robbanótölteteket, néhány megtevesztő céllal együtt, s ezek különböző pályákon igyekeztek megközelíteni az űrhajót!

S úgy látszik annak komputerét alaposan megzavarta, hogy a tíz cél helyett hirtelen harmincnál is több bukkant fel a közelében. Lődözött szorgalmasan, hol erre-hol arra, de bizony belecsapódott az egyik töltet a nagy kerék peremébe, majd némileg távolabb kisvártatva egy másik is belecsapódott!

A többi rakétával és töltettel végzett a lézersugár, de ez a két atombomba bizony óriási pusztítást végzett az űrhajónak azon az oldalán!

Legalábbis úgy tűnt. Amint eloszlottak az atomfelhők, a még megmaradt három csiszí műhold teleszkópjain SRK-7 azt látta, hogy jó két kilométeres ragyák születtek a nagy korong peremén, két ilyen ragya éktelenítette el az űrhajót, a két robbanási pontnál. Mindebből Sárkány arra következtetett, hogy az idegeneknek egyáltalán semmiféle erőtere nincs, mindazonáltal meglehetősen jó anyagból készülhetett az űrhajójuk. Mert az bizony e robbanások után is folytatta a tüzelést, hamarosan megsemmisült minden műhold, s néhány város is. Az is, ami mellől a rakétákat indította SRK-7. Ez nyilván bosszú volt. Vagyis a két atombomba pusztítása ellenére az űrkoloszus még tökéletesen harcképes maradt.

De SRK-7 nem bánta hogy megpróbálkozott ezzel. Ezek az információk a számára végtelenül értékesek voltak. Tudta, ő mennyi idő alatt számította volna ki e sok rakéta pályáját, ezt összevetette az idegenek reakcióidejével, s úgy találta, azok legkevesebb százötvenezer sorsabbak mint ő. Mármost a célkövető komputerük.

—Kicsorbítottam a tányérjukat! - dicsekedett elégedetten Kandinak és Tioriciának, azzal elmondta, mire jött rá, mit tett.

—Hányan laktak abban a jicseni városban, ami mellől elindítottad a rakétákat? - kérdezte a királynő.

—Körülbelül tizenkétfélmillióan. - válaszolta Sárkány helyett Kandi, mert ezt ő tudta.

—Elég nagy árnak tűnik ennyi halott azért a két kis csorbáért! - szorította össze a száját a királynő.

—Szerintem megérte. - vélte maga Kandi is. —Most már tudunk egy csomó fontosat róluk! Ezek csak páncélozott űrdinoszauruszok, de a hipertéri közlekedésen kívül semmivel sem tudnak többet mint mi, sőt, ami bennünket etukat illet, mi sokszoros fölényben vagyunk!

—Még szerencse hogy Sárkány nem csiszí rakétákat indított!

—Ennyi eszem nekem is van - válaszolta nem minden él nélkül a hangjában SRK-7 - és mint harci egység, számítottam a bosszúra! Épp azért használtam jicseni rakétákat! A jicseniek az Alkotóim ellenségének a jogutódai!

—Kandi - szólt Tiorícia - azt hiszem jó lesz ha átmenetileg visszakapcsolod az etukat csökkentett üzemmódban, hogy pusztán kommunikációs feladatokat láthassanak el, személyiség nélkül, és a megmaradt erőforrásokat kihasználva értesíts minden csiszít, hogy a világűrből támadás érte Tlaxánt, megsemmisült Zsixa, és Nika egy része, valamint több barbár nagyváros! Hangsúlyozd ki, hogy én élek, s hogy nem a barbárok támadtak ránk, nehogy bevessék a bakteriumfegyvereket ellenük vagy más fegyvereket! A támadás a világűrből érkezett, és lehet hogy újabb támadások várhatóak! Csisziföld állítson le minden munkát a kommunikációs hálózatok üzemeltetésén kívül, az ezekhez nem kellő emberek, és akik nem kellenek a fegyverek irányításához, ellenőrzéséhez, tehát a lakosság túlnyomó többsége, azonnal hagyja el a falvakat, és vonuljon ki a falvak közé, a természetbe, minél több hideg élelmet magával víve, és kézfegyvereket is víve, utóbbi a vadállatok ellen! Amíg meg nem tudjuk hogy mit akarnak az

idegenek, ott kell maradniuk, nem lehetünk egy tömegben a falvainkban! A barbárok veszteségei is azért olyan nagyok, mert egy tömegben összezsúfolódva nagyon sebezhetőek! De mi nem akarunk ezer-kétezer embert sem elveszíteni egy-egy faluval! A természetben se maradjanak egy tömegben a csiszík, hanem legfeljebb ötven-száz fős csoportban, mert nem tudhatjuk, hogy mit látnak odafentről az idegenek!

—Nem sokat! - mondta fölényesen SRK-7. —Még a rakétákat is csak a légkörön túlról vették észre! Szerintem ami nem olyan nagy mint egy város, azt nem veszik észre!

—Azért a palotát Níkában eléggé pontosan telibe találták! - jegyezte meg Kandi.

—Az igaz, de hát az nem mozog mint az emberek! És ki tudja mióta figyeltek már bennünket, volt idejük bemérni a palotát!

—Jó, tehát általános kiürítési riadó! - nyugtázta a királynő rendelkezéseit Kandi, azzal máris intézkedett.

3. fejezet: Szűzapa Gyermekai

Háta mögé bilincselte kezekkel botladozott lefelé, a börtönszint irányába Dolgar. Mehettek volna az őrei is, ő is lifttel is, de ők, Szűzapa Gyermekai, mindennek meg szokták adni a módját, szinte a szertartását. Akit börtönbe zárnak, az erkölcsileg, képletesen a pokolba kerül, úgy is alakították hát ki az űrhajó börtönszintjét mint a poklot, s a lefelé vezető út kellett hogy a pokolraszállás legyen. Jó fél kilométer hosszan kanyargott lefelé a csigalépcső, miközben teljes volt a sötétség, csak a falakon függő ördögpopfás díszítések szeméből kivilágító vörös fény világította meg az utat. Itt-ott repülő boszorkányokat is mintáztak a falakra vagy a mennyezetre, sőt, a tervezőknek arra is volt gondjuk, hogy a fali kommunikátorokból szívdermesztő hörgések, nyögések hallatsszanak, vagy éppen a pokolban megkínzottak sikolyai. Gyakorta lehetett hallani kegyelemért fohászkodó imákat is.

Dolgar nem törődött ezzel. Lehet hogy ez az út a megtervezők szerint arra volt jó hogy felébressze az elítéltnben a bűnbánatot, de Dolgar nagyon jól tudta, hogy a részéről teljesen hiába való lenne a bűnbánat, mert idővel így is - úgy is kivégzik. Ami meg a túlvilágot illeti, nos, ha van olyan, majd ráér ott bánkódni, ha meg nincs... hát akkor meg úgyis minden mindegy.

Az csak a kár, hogy nem tud megszökni. De sosem volt egy erőművész, őrei pedig hatan vannak, s hozzá elektromos sokkolókkal. És neki össze van bilincselve a keze. Különben is: hová szökhethetne az űrhajóból?! Még akkor sem volna esélye, ha sikerül elkötnie egy űrkompot! A legtöbb űrcomp nem képes térugrásra, egykettőre le is vadásznák az űrhajóból lézerrel... de ha mégis hihetetlen szerencséje volna és elér a bolygóra ami körül most kering a Végítélet, hát az is majdnem semmi, legfeljebb egy-két év haladékot nyerne, hiszen javában folynak a hadműveletek, hamarosan elfoglalják Szűzapa Gyermekai az egész világot! És akkor úgyis megtalálnák!

Mégsem bánta ami történt. Megérte. Nem sajnálta magát. Nem magát sajnálta, hanem szerelmesét, Jargát.

Végül leértek a börtönszintre, ami némileg világosabb volt, ugyanakkor viszont enyhe, de jól érezhető kénzág terjengett mindenfelé. Persze nem véletlenül, nem is valami átégett szigetelés következtében, ez is csupán a díszlet része volt. Itt aztán őreinek a vezetője odalöködte az egyik cella elé, felkapcsolta odabent a neonvilágítást, hogy jól lásson mindent, készenlétbe helyezte a fegyverét, egy másik őr lecsatolta Dolgarról a bilincset, ezután kinyitották a cella mágneszárját, belökték oda Dolgart, visszazárták a cellaajtót, s még bevigyorogtak neki. —Remélem megesznek a barátaid, te mocskos hitetlen! - szólt búcsúzóul az őrparancsnok.

Mi tagadás, Dolgarra valóban rájött kissé a félsz, amikor körbepillantott! Meglehetősen vegyes képet mutató társaságba keveredett. A cellában rajta kívül négyen voltak, s ebből ketten bizony úgy néztek ki, hogy Dolgar el is tudta hinni róluk, hogy nem vetik meg az emberhúst! Aztán kicsit később eszébe jutott, hogy amennyiben gyorsan végeznek vele, akkor majdnem mindegy hogy ők eszik-e meg, vagy meg kell várja a büntetését, amikor is meztelenül kidobják a légzsilipen át a világűrbe. Cseppet sem biztos, hogy az utóbbi kellemesebb! Állítólag nem is igaz hogy egy pillanat alatt jéggégé fagy a mínusz kétszázhetven fok körüli hidegben, lehet hogy előbb szétpukkad a légnyomáskülönbség hatására. És lehet ám hogy azt még érzi!

Az egyik szörnyszülemény majdnem úgy nézett ki, mint a képeskönyveken a tigrisek. Majdnem akkora is volt. Mindössze a fülei voltak csúcsosak, hegyesek, pamaccsal a végükön, de hiúz mégsem lehetett, mert annál nagyobb. És a két hátsó lábán ült, s most felemelte az egyik mancsát. Abból kivillantak a karmok. De nem akkora karmok mint egy tigrisé, holott az is jókora, hanem óriási, sarló alakú karmok, mindegyik jó húszcentis!

De most nem támadt Dolgarra, hanem e karmok fölött a csuklórészből kinyúlt néhány csáp, és az óriási macska ezekkel megpiszkálta az orrát. Meglehetősen groteszk látvány volt, amint egy macska néhány polipcsáppal az orrát túrja!

A másik lény még furcsább volt. Olyasféleképpen nézett ki mint egy nagy tobzoska, csak hogy pikkelyek helyett tollak borították a testét, és a farka jóval hosszabb volt mint egy tobzoskáké. Orra hosszú csőrszerűségben végződött.

A két másik lény már jóval emberibb volt, s ezeket ismerte is Dolgar, legalábbis tudta hogy miféle fajzatok. A tutuk népéhez tartoznak, a tutuk ők, akiket az ő népe, Szűzapa Gyermekei borzasztóan utálnak. Az egyik tutu egy férfi volt, a másik egy nő, ez jól látszott rajtuk, teljesen pucérok lévén. Testükön egyetlen szál szőr sem nőtt, sem a fejükön, sem a hónuk alatt, sem az ágyékukon, máshol sem, még szempillájuk és szemöldökük sem volt, ennél is különösebb azonban, hogy nem voltak körmeik sem! És bár most nem látszott, de Dolgar tudta hogy fogai sincsenek. A fejük meglehetősen nagy volt, ugyanakkor azonban a csontozata vékony, sérülékeny. Dolgar nem is félt a tutuktól. Ezeket könnyű megölni, elég egyetlen kicsit is erős öklöcsapás. Túlcivilizált, elkorcsosult nép ez, nem jelentenek veszélyt a számára.

A másik két kreatúra annál inkább. Igaz, minthogy őt biztos halálra fogják ítélni, ez sem számít olyan sokat.

Azért mégis bemutatkozott, mert udvariasság is van a világon.

—Dolgar a nevem.

—Én Tigrincs 42317-012945-2031 vagyok. - mormogta a nagy macska.

—Izé... ugye szólíthatlak úgy, hogy Cicus? - kérdezte Dolgar, mert tudta, ezt a sok számot képtelen megjegyezni.

—Tőlem! - vont vállat teljes közönnyel a nagy macska.

—És én vagyok Tollocska 4251-99987-1100. - válaszolta a tollas lény.

—Igazán nem akarom megsérteni uraságodat - hebegte Dolgar - de ebből csak annyit bírok megjegyezni, hogy Tollocska!

—Nem tesz semmit, ha legalább azt megjegyzed még mellé öcsi, hogy nem uraság vagyok, hanem kisasszony!

—Igenis kisasszony! De azt hiszem idősebb vagyok annál, hogy öcsi legyek!

—Hány éves vagy?

—Húsz.

—Én hatszázhetvenhárom. Ugye hogy hozzám csak öcsi vagy!

—Izé... ez igazán szép kor... hm... asszonyom!

—Kisasszony. - rezegettette meg a tollait Tollocska.

—Kisasszony, ezzel a tisztos korrall?

—Átlagéletkorunk olyan háromezer év körül van.

—Jó, hát akkor kisasszony! - adta meg magát Dolgar.

—És én is kisasszony vagyok. Bár én jóval fiatalabb, csak százötvennyolc esztendő. - morogta a nagy macska. —És jó lesz ha nem szemtelenkedel a tanárnőmmel - mutatott sarlónyi karmával Tollocska felé - mert alig várom hogy széttépjek valakit a magadfajtájúak közül!

—A... hm... tanárnő?!

—Xenopszichológiaprofesszor vagyok, emellett az információelmélet adjunktusa! - válaszolta Tollocska. —Cicus az egyik legtehetségesebb tanítványom!

—Ezer bocsánat, én igazán nem akartam szemtelen lenni, és, hm... hadd kérdezzem meg... hogy lehet az hogy a kedves... izé... tanítványa oly feltűnően nem hasonlít magácskára?!

—Hagyd ezt a hülye magácskázást, öcsi! Én nem bánom ha tegeződünk, de mert ugyanolyan rab vagyok mint te, jobb ha elfogadod te is, hogy számodra furcsa alakom ellenére ugyanúgy emberi lény vagyok mint te! Különbén jól értetted: emberi lény, nem értelmes lény! Én is és cicus is szó szerint az emberektől származunk, de hogy hogyan, azt most nincs kedvem elmesélni!¹ Mindenesetre a mi bolygónkon, a Cilonon teljesen elfogadott dolog, hogy számos különböző alakú értelmes faj él együtt teljes békességben, s az ember csak egy ezek közül!

—És akkor most halljuk, te mit keresel itt! - kocogtatta meg nagy karmával a cellapadlót Cicus.

—Hát, én csak szerelmes lettem! - vont vállat Dolgar.

—De ugye te is ehhez a fajhoz tartozol, ami abban az idiótaságban hisz, hogy „szűzapa”?!

—Igen, de nem sokat nyersz vele ha most szétszaggatsz, mert úgylátom halálra fognak ítélni.

—Mióta bűn az, ha valaki szerelmes?

¹ A Tisztelt Olvasó azonban megtudhatja ennek részleteit abból a novellából, melynek címe: *Bia*.

—Az nem bűn, de az én esetem különleges! Mert tudjátok, én egy Jarga nevű lányba szerettem bele. Róla pedig tudni kell hogy a szülei már jó negyven évesek voltak amikor megszületett a gyermekük, addig nem született gyermekük, sokat imádkoztak, s megfogadták hogy ha gyermekük születik, akkor ha az fiú lesz, papnak adják, ha leány lesz, apácának! És ekkor született Jarga. Csakhogy már gyerekkorától kezdve semmi kedve nem volt apácának lenni, egyre csak a számítógépek érdekelték, programozó szeretett volna lenni...

—Megértem. - bólogatott Tollocska, az informatikus.

—De a szülei egyre csak azt hajtogatták, hogy neki muszáj apácává lennie! És nálunk olyan törvény van, hogy a szülők nyilvánosan letett fogadalma kötelezi a gyerekeket is! Legalábbis kötelezheti, bizonyos esetekben. Ez ilyen eset volt. Márpedig apáca csak az lehet, aki még szűz. Na és én beleszerettem, és ő is belém szeretett, és bizony, szóval...

—Szóval Jarga már nem szűz. - bökte ki Cicus a piruló Dolgar helyett.

—Hát mit mondjak nem az! Persze sejtettük is hogy ebből baj lehet, de hát hiába kértem meg a kezét a szüleitől, nem voltak hajlandóak feloldozni a fogadalmuk alól a leányt. És akkor arra gondoltunk, legalább töltsünk együtt egy szerelmes éjszakát! És azt kell mondjam, még szerencsénk is volt, mert nem egy, de húsz ilyen éjszakát is tölthettünk egymással. Ő tizenhat esztendő, és azt mondta már nagylány, vállalja a sorsát. Szerettünk volna elszökni valamerre, azt mondta, meg tudja csinálni hogy egyedül is levezet egy térugrást, ha be tudunk lopakodni egy gazdátlan úrhajóba, de még nem sikerült, a térugrásra alkalmas úrhajókat nagyon őrzik. És mielőtt sikerült volna elkötni egyet, elvitték hogy felszenteljék mint elsőfokú apácát, és ekkor megvizsgálták, látták hogy nem szűz, és ekkor kiderült hogy olyan törvény van, hogy ilyen esetben ha nem mondja meg hogy ki tette vele, akkor megölik! Ő nem mondta meg, de amikor ezt megtudtam, jelentkeztem hogy én voltam. Így a büntetése nem halál lesz, csak ötven korbácsütés, de kiderült az is, hogy már két hónapja várandós, emiatt csak a szülés után kell megkapnia a korbácsütéseket. Engem viszont halálra fognak ítélni, ez teljesen biztos!

—Akkor miért zártak be ide?

—Mert az ürbe kilököst, de még a bírósági tárgyalásokat is, az úrvárosunk teljes lakossága előtt akarják végrehajtani, mindig így szokták, de most a monitorokon mind a húszmillió lakos a háborút nézi, hogy miként szállják meg ezt a bolygót a Szentatyák.

—Remélem a bolygó lakói erősek! Remélem szétrobbantják ezt az egész úrhajót, azt sem bánom ha velem együtt! - morogta Cicus.

—Eh, eddig még senki nem győzte le a Végítéletet... gondolom benneteket is úgy fogtak el!

—Az igaz, csakhogy néhány órával ezelőtt két akkora lökés érte az úrhajót, hogy neked is érezned kellett, öcsi, egy időre a gravitáció is kikapcsolt, és majdnem az agyamat loccsantotta szét a lökés a falon, pedig erős a koponyám! Pap legyek ha nem kapott egy nagy találatot a hajó!

—Valóban kapott, a bolygólakók, Tlaxán lakói, mert így hívják a bolygót, sok-sok rakétát indítottak ellenünk, ebből kettő is becsapódott és felrobbant.

—Atomtöltetek?

—Igen, lett is nagy kár, néhány fegyverrendszer megsemmisült, és állítólag hatvanötezeregynéhányan el is pusztultak! De úgy néz ki, nincs már több rakétájuk a tlaxániaknak. Nem lesz más választásuk, mint hogy vagy megtérnek, vagy elpusztulnak!

—Kár. - sóhajtott Cicus. Tollocska is szomorúan horgasztotta le a csőrét.

—De hát ti hogyan lettetek elfogva?

—Úgy, hogy követségben jártunk a tutuknál - mutatott a farka végével a két meglehetősen rémültnek tűnő tutura Tollocska - és visszafelé velünk tartottak ők is Cilorra az úrhajónkon! Aztán amikor már meg is érkeztünk majdnem a bolygónkhoz, már kibukkantunk a normál ürbe a külső bolygók pályáján, egyszer csak megjelenik előttünk az úrben ez a ti úrvárosotok, majdnem belefutottunk! És akkor bizony elkaptátok a teljes úrhajónkat, mindenkivel együtt!

—Aha, már rémlik valami! Nem is ott akartunk kijönni a hipertérből, csak elromlott a dimenzióstabilizátor! De hamar megjavították!

—Ez a hibátok nekünk végzetes volt! Fegyvertelen követségi úrhajó voltunk, nem tudtunk védekezni!

—Soha többé nem utazom barbár úrhajón! Soha többé! - nyögdecselte a tutu férfi.

—Miért, a ti úrhajótokon ez nem történhetett volna meg?

—Persze hogy nem! Minden tutu úrhajót olyan erős erőter véd, hogy egy kisbolygó becsapódását is kibírja! Soha többé nem utazom barbár úrhajón! Soha! A barbárok undorítóak, mindig csak háborúznak egymással! Utálom a fajtájukat!

—És hideg is van! - didergett a tutu nő.

—Itt?! Huszonnégy fok az állandó hőmérséklet! Legalábbis állítólag. - mondta Dolgar.

—Nemcsak állítólag, valóban annyi - mondta Cicus - mert századfokra pontosan érzékelem a hőmérsékletet! Ugyanis látom az infravörös sugarakat!

—Igen, de mi tutuk pontosan a huszonöt fokhoz vagyunk hozzászokva, és negyed foknyi különbségnél már rosszul érezzük magunkat! Itt meg csak huszonnégy fok van! - és a tutu nő sírni kezdett. —Már két hónapja vagyunk bezárva, és nagyon rossz itt!

—Én mínusz húsz és plusz hatvan között egész jól érzem magamat. - mordult nem minden büszkeség nélkül Cicus.

—Én mínusz negyvenöt és plusz negyvenöt között nem érzem úgy, hogy túl hideg vagy túl meleg volna! - mondta Tollocska is.

—Én nem vagyok ilyen edzett - mondta Dolgar - de ha van rajtam egy vékony ruha, én is túlteszek a tutukon, mert úgy plusz tizenöt és plusz harmincöt között nincs semmi különösebb bajom!

A két tutu követ nem válaszolt, ehelyett inkább összebújtak és egymást melegítették, amennyire tudták.

Most megszólalt a mennyezetbe épített hangszóró.

—Itt a déli ájtatosság ideje, szeretett testvéreim! - azzal egyházi zene szólalt meg, majd néhány akkord után így folytatta átható erővel a hangszóró:

—A mai istentiszteletet Hebödö atya tartja meg!

S most mély basszushang szólalt meg, nyilván Hebödö atyáé:

—Dicsértessék a Rózsábanszületett, testvéreim! A mai istentisztelet tárgya a Megváltó fogantatása és születése!

—Ó hogy én mennyire utálom ezt! - nyögte Tollocska.

—Én is! - mondta Cicus.

De mit sem tehettek, végig kellett hallgatniuk. Hebödö atya a Szent Tan egyik legalapabb alaptanítását magyarázta el ékes szavakkal. Hogy réges-régen élt egy derék, istenfélő férfiú, bizonyos Zsen nevű ember, akit épp kegyessége miatt nem neveztek soha másként csak úgy hogy Jó Zsen, mert számos könyörületes tettel kiérdemelte a Jó melléknevet. Ez a férfi azonban nemcsak jó, kegyes, adakozó és az imádságban serény volt, hanem annyira szent, hogy soha nőt nem érintett, ha egy szép nőt látott, a fejét azonnal elfordította inkább, mintsem hogy hagyja a tudatát szennyes gondolatokkal eltöltekezni. És természetesen nemcsak nőt nem érintett, de még saját önkezelével sem követte el soha azt a viszolyogtató ocsmányságot, hogy megérintse a hímtagját! Még amikor mint férfi a kisdolgát végezte, akkor sem fogta meg azt a szervet a kezével, nehogy bűnös gondolata támadjon, anélkül végezte el amit kellett, s hogy meg ne kelljen érintenie a bűnre csábító szervet, inkább le sem rázta az utolsó cseppeket róla, hanem addig állt ott, míg csak meg nem száradt neki! Természetesen soha meg sem mosta e szervet, mert akkor is meg kellett volna érintenie.

E rendkívül érdemdús életű férfiú egy alkalommal mégis úgy találta hogy meg kéne mosakodnia, természetesen nem úgy hogy önkezelével érintse altestét, de legalább víz érje ott. Elment tehát a közeli tóhoz, meztelenre vetkőzött, de mielőtt belépett volna a vízbe, eljött a délidő, a rendszeres ima ideje, amit soha el nem mulasztott volna! Hiába volt meztelen, letérdelt a tó partjára, s víz helyett áhitatos imádságba merült. Eközben azonban egy lepke rászállt a hímtagjára. A könnyed érintéstől Jó Zsen magja kilövellt, egyenesen egy a tó vizén ringatózó tündérrózsára. A férfimagtól a tündérrózsa megtermékenyült, s mire Jó Zsen befejezte az imá-

ját, íme a rózsaszirmok között ott ringatózott a tavon egy kisdéd, a Rózsafi, más néven a Rózsabanszületett! Ő lett később a világ Megváltója.¹

De hogy hogyan váltotta meg a Rózsafi a világot, méghozzá a halálával, azzal hogy magára vállalta a világ bűneit, amiért is felakasztották, azt Hebődő atya már nem mondta el, azt mondta az a következő istentisztelet tárgya. Az csak e mostani elmélkedés tárgya, hogy e csodás fogantatás által lett méltó Jó Zsen a Szűzapa névre, mert bár ő egészen addig szűz volt, sőt azután is az maradt, mégis kegyes és erényes élete által lett méltó arra, hogy a Rózsafi atya lehessen!

—Akadnak egyes istentelen eretnekek - dörögte Hebődő atya - akik nem átallják azt mondani, hogy nem a Tündérrózsza volt a Rózsafi anyja, hanem a lepke, mely Jó Zsen hímtagjára szállt! Mások azt mondják, a rózsának ehhez semmi köze nem volt, és a Rózsafi atya kizárólag Isten! Valójában azonban az az igazság, hogy a lepke a Gonosz Úr küldötte volt, aki eképp akarta kísértésbe vinni Jó Zsent, ám Isten a maga végtelen hatalmánál fogva magát a gonoszt használta fel a céljai elérésére! Így a Rózsafi atya Jó Zsen lett, a Szűzapa, anyja pedig kettő is lett: világi, hús-vér, ha úgy tetszik biológiai anyja a Tündérrózsza, szellemi anyja pedig maga Isten, akinek teremő lényege ezidőre a rózsába hatolt! Dicséressék hát a Szűzapa, aki nekünk a Megváltót nemzette, dicséressék az ő neve! Dicsérjük őt mi, kik mint az ő követői magunkat a Szűzapa Gyermekeinek mondjuk, nem mint valóságos, de mint eszmei gyermekeit, dicsérjük őt, mert végtelenek az ő érdemei!

—Úgy legyen! - dörögte a kórus.

—Micsoda szellemi sötétség! - fintorgott Cicus.

Tollocska elgondolkozva nézett a magasba.

—Te Tigrincs, szeretnél rombolni ezeknek?

—Naná, csak nem tudok mit! Túl kemény a padló a karmomnak!

—Igen, de én azt hiszem el tudnám intézni a hangszórójukat, ha fel tudsz emelni a hátadra!

—Gyere, máris megpróbálom!

Tollocska ráállt Cicus hátára, aki nem is nagyon erőlködve a magasba emelte a tollas lényt. Ekkor Tollocska a magasba emelte hosszú farkát, annak a végéről a tollak alól kibújt egy jó tíz centis fekete túske, ami üreges lehetett, mert a következő pillanatban maró, savas illatú folyadék spriccelt a hangszóró tölcserébe. Az hördült egyet és elnémult.

Tollocska leszállt Tigrincsről, és így szólt Dolgar kérdő pillantására:

—Tömény hangyasav. Nem igazán szeretik az elektromos vezetékek: mar, és könnyen csinál rövidzárlatot!

A tutuk nem törődtek ezzel a piciny győzelemmel.

—Egészen biztos hogy tudógyulladás fogok kapni! - dideregte a tutu lány.

—Én meg lehet hogy terméketlen leszek! - nézett aggodalmasan a tutu férfi a lába közé. Majd kissé félénken szólalt meg:

—Ha esetleg közetek bújhatnánk, igazán melengethetnétek bennünket a szőrötökkel és a tolatzatokkal... - nézett Tollocskára és Cicusra.

Azok most egymásra néztek, majd Tollocska legyintett egyet a farkával.

—Nem bánom, jöjjetek!

A tutu követek olyan gyorsan hozzájuk szaladtak, hogy még hálálkodni is elfelejtettek.

¹ Azzal kapcsolatban, hogy miként alakult ki e furcsa hit, hogy tehát mi a valóságmagja e vallásnak, a Tisztelt Olvasó részletesen informálódhat abból a regényből, melynek címe: Y. Igen, egyetlen Y betű a cím!

4. fejezet: Karotányok és akasztányok

Amint Szűzapa Gyermekei végeztek a kellő számúnak ítélt tlaxáni város felperzselésével, ők maguk lőttek ki néhány műholdat Tlaxán köré, majd egyszerre több frekvencián is, melyeket korábban gyakran használtak a különböző nemzetek, ugyanazt az adást kezdték sugározni.

Ti,

pogányok, hitehagyottak, istentagadók és eretnekek!

Térjetelek meg!

Térjetelek meg az Úr Isten egyetlen igaz hitére, mely elküldte nekünk a Megváltót, a Rózsában-születettet!

Így kezdődött a nagy beszéd. Ezután hosszasan taglalta a beszélő, aki egy pap volt az úrhajón, hogy mik az ő vallásuk tanításai. Elmondta ugyanazt a legendát amit Tollocska és Cicus is hallott a börtönben. Majd kitért arra hogy miként járt-kelt az emberek között a Rózsafi, milyen csodákat tett, s hogy azt tanította, hogy mindenkinek minden embertársát egyformán szeretni kell, még akkor is ha az rosszat tesz vele. De az emberek őt felakasztották, amivel azonban nem bünt követtek el, hanem nagy jótettet: a Rózsafi ugyanis halálában magára vette az egész emberiség bűnét, halálával kiengesztelte az igazságos Istent, és így beteljesítette az isteni megváltástervet, Isten ugyanis kifejezetten azért küldte az emberek közé az ő egyetlen fiát, hogy azt az emberek majd felakasszák. S ezek után aki hisz a Rózsafiban, az üdvözülhet, semmi más nem kell ehhez csak a hit őbenne, s hogy betartsuk a tanításait, legfőképpen azt, hogy ne tegyünk rosszat embertársainknak!

Ezután a beszéd megfenyegetett minden tlaxánit, hogy ha azonnal nem térnek meg erre az egyedül igaz hitre, melyen kívül másban lehetetlen üdvözülni, akkor a pogányságukban megátalkodottak sorsa halál lesz! Ők, a Szent Kötél egyházának a papjai nem tréfálnak, s hogy nem tréfálnak, azt be is bizonyították azzal, hogy jónéhány várost felperzseltek, erejük bizonyítékaként. Nagyon sajnálják a sok-sok halottat, de az ő pusztulásuk kell ahhoz hogy a többi ember üdvözüljön megtérése után, s ezen áldozatukat az igazságos és szerető Isten biztos értékeli, s ezért felesleges sírni a meghaltak után, hiszen azok lelke okvetlenül a Mennybe jut! Az ezután meghalók azonban elkárhoznak, ha fel nem veszik a Szent Kötélséget, amivel ők is a Szent Kötél egyházába léphetnek! Most hát minden jelentősebb tlaxáni városba elmegy egy pap, lejön hozzájuk egy úrkomppal, elvárják a tlaxáni kormányoktól, hogy illő tisztelettel fogadják a papot, ami legkevesebb azt jelenti hogy megcsókolják előtte a földet! Azokat a városokat ahol a papnak baja esik, azonnal megsemmisíti az úrhajó! A pap dolga hogy kiadja a kötélséget minden egyes tlaxáni léleknek! Ehhez a tlaxáni kormányok minden segítséget meg kell adjanak neki! Továbbá meg kell szervezniük minden tlaxáni országban a Szent Akasztófák gyártását, mert minden megtért lélek nyakában ott kell csüngjön hitének jelképe, a miniatűr akasztófa, rajta a Rózsafival, akit felakasztottak rá! Ha ugyanis úgy érzi hogy elhagyja a hite, meg kell ezt csókolja, s a hite azonmód visszatér! További intézkedésig az iskolákban minden tanítás beszüntetendő, kötelező ellenben minden egyes órán e hit itt megismert tanításait oktatni a gyerekeknek, és belőle feleltetni őket! Amelyik gyerek nem tudja szóról-szóra visszamondani e tanokat, annak büntetésből huszonötöt kell verni a meztelen ülepére nádpálcával! Amelyik tanárról kiderül hogy ezt elmulasztja, azt a Szent Kötél papjai kivégzik!

Ami a csiszíket illeti, bejelentik hogy a csiszí királynő meghalt, megsemmisítették a palotáját, és Csisziföld jelképét, Zsixit is. Megparancsolják a csiszíknak, hogy új királynőt ne válasszanak, mert azt azonnal kivégzik, a Tlaxánról fogott rádióadások ismeretében ugyanis megállapítható, hogy e bolygón a csiszík népe nem más mint az Ördög legfőbb szószólója, az istentelenség legfőbb terjesztője! Napokon belül kiküldenek majd egy Vizitátor Atyát hogy az kormányozza Csisziföldet királynő helyett, s eldöntse, mely csiszík nem reménytelenek az egyházba befogadásra, és mely csiszík kivégzendőek mint reménytelenek!

Ezt a beszédet megismételték a világ valamennyi fontosabb nyelvén, csiszíül is, és valóban sok-sok űrkomp indult el a Végítélet nevű űrhajóról. Egyetlen nap múlva Tlaxán számos városában szálltak le ezek, és a rémült kormányfők sorra mindegyik pap előtt meg is csókokolták a földet. Úgy tűnt, az űrhittérítők munkája tökéletes sikerrel járt, és Tlaxán behódolt, mint a kutya, amely a rúgásra ijedten behúzza farkát és lesunyja a fülét.

Csiszíföldre nem jött pap. Egyelőre. Nyilván mert ide magasabb rangú személyt kellett küldeni, s előbb a könnyebben megtéríthető országokkal akartak sikert aratni az űrbeliek! Ráadásul eddigre már azt is megállapíthatták, hogy a csiszík egyszerűen nincsenek a falvaikban! Egész Csiszíföld kongott az ürességtől! Mindannyian engedelmeskedtek a királynő szavának, és végrehajtották a kiürítési riadót. Élelemben nemigen szenvedtek hiányt, mert először is, sok-sok ezer tonna hideg élelem volt felhalmozva minden egyes falvukban, épp a rendkívüli eseményekre számítva, mert Csiszíföld jelszava évszázadok óta az volt hogy soha semmit nem kockáztatnak. El is nevezték őket a barbárok úgy, hogy „szizofrén banda, állandó üldözési mániában szenvednek”! De most milyen jól jött e vésztartalék! Igaz, nem ilyen gondra számítottak, hanem olyasmire hogy árvíz, földrengés, vulkánkitörés, aszály, egyebek... Habár, gondoltak ők egy barbárok által indított háborúra is...

Másodszor, néhány csiszí azért, úgy tervezték, rendszeresen be is fog menni a falvakba, élelemért. Négy-öt fős csoportokat elég nehéz meglátni odafentről, és ennyi emberért nem is érdemes megsemmisíteni egy falut. Ezek majd visznek élelmet a többieknek!

No és persze a dzsungelben is itt-ott voltak elrejtve különböző kisebb élelemtároló bázisok, a katasztrófaterv részeként.

A csiszíkkal tehát nehéz volt elbánni, bár az igaz, hogy jócska bajt okoztak ezek az űrpapok Csiszíföldnek, az biztos! Például a világhírű csiszí műholdhálózat totálisan megsemmisült, irtmagja sem maradt. Igaz, a néhány barbár műholdat is lelődösték, de ez a csiszíket nem viaszaltta. A barbárok számára gyakorlatilag csak az itt-ott kiépített vezetékes telefonrendszer maradt meg, néhány földi sugárzású televízióállomás, és a képtelenségig túlzsúfolt középhullámmű rádiósávok.

Ama régi egyezség értelmében majdnem minden középhullámú frekvencia a barbárokat illette meg Csiszífölddel szemben. De a csiszík érdekes módon nem használták a nekik megmaradt néhány sávot sem! Csiszíföld jószerivel tökéletes némaságba burkolódzott!

Senki nem tudta, mit csinálnak a csiszíék.

A csiszík természetesen nem lettek süketek és némák. Igaz, a kommunikációs hálózatukat a műholdak elvesztésével iszonyú csapás érte, de azért a hálózat kapacitásának mintegy tíz százaléka megmaradt, és ez is jóval több volt mint amivel a barbárok rendelkeztek a támadás után. Mert nem igaz hogy kommunikálni csak műholdakkal lehet! Bár a csiszíék hamar megújíthatták volna a műholdrendszerüket is: a „semmitnemkockáztatás” szent jelszava szellemében Csiszíföld műholdkilövő bázisaiban több mint hatezer műhold várakozott készenlétben kilövésre. Ez bőven elég volt hogy akár háromszor is megújítsák az egész rendszert. Csakhogy eszük ágában sem volt fellőniük őket, hogy az idegenek levadásszák azokat! Mely idegeneket különben a barbárok egy csoportja, a karotányok elneveztek egymás közt úgy, hogy „akasztányok”, gúnyos célzással a nyakukban lógó akasztófára, e név pedig a rossz hírközlés ellenére is villámgyorsan elterjedt egész Tlaxánon, még a csiszíék közé is eljutott, mert könnyebb volt azt mondani röviden hogy „akasztány”, mint hogy „a Szent Kötél híve”.

A csiszíék egyelőre tehát beérték műhold nélkül, ellenben tökéletesen működött az összes vezetékes hírközlési rendszerük, márpedig Csiszíföldről tudni kell, hogy minden házába ezereres optikai kábelköteg ment, s ugyanúgy ezereres ezüstből készült koaxiális kábelköteg, azért ezüstből készült, mert ez a fém vezeti a legjobban az áramot. A falvak között régen (csiszí fogalmak szerint régen: száz évvel ezelőtt) tízezer eres fémkábelek húzódtak információküldésre, de huszonöt esztendővel ezelőtt, épp Tiorícia királynő utasítására itt is kiépítettek minden egyes falu között egy-egy százezer eres optikaikábel-hálózatot, és szintúgy százezer eres koaxiális ezüstkábel-hálózatot. S ezek ráadásul meglehetősen nehezen megsemmisíthetőek voltak,

mert kábelalagutakban húzódtak, tizenöt méter mélyen a föld alatt. Még mélyebben a szigetek között, ott ugyanis a tengerfenék alatt tizenöt méterrel húzódtak ezek. Ugyanilyen mélyen voltak a főleg etukat szolgáló erőforrásbázisok is.

Márpedig ez elképesztően gyors kommunikációt tett lehetővé! Igaz, a Zsixon levő személyi számítógépek kapacitása kiesett, kiesett a királynői palotái is és a közvetlenül az alatt meghúzódó erőforrásbázis is, mert az is megsemmisült, de ez csak csekélyke töredéke volt az összesnek. Mindent egybevetve ami a memóriakapacitást illeti, Csisziföld alig veszített valamit, mindössze az információtovábbítási sávok szűkültek be, a műholdak elvesztése miatt.

De most nem is tartott fenn magának Kandi hetven százalékot. Valóban úgy vélte, megbízhat Sárkányban. Ezenkívül az összes etu nem létfontosságú funkciója ki lett kapcsolva.

Ami pedig a vadonba menekült embereket illeti, Csisziföldet keresztül-kasul betelepítették picike kis, alig egyméteres tornyocskákkal, amik mikrohullámon tudták venni és adni az embereknek levő kis kommunikátorok adásait, amikkel azok az etukon át egymással vagy az adatbázisokkal tartották a kapcsolatot. És ezen üzenetközvetítő tornyocskák is száloptikai kábellel voltak összekötve a főbb központokkal. Nem ártott nekik a műholdrendszer kiesése. Ezeket nem is hallgathatták le a világűrben, mert ezeknek a hatótávolsága csekély volt, alig ötszáz méter. Emiatt persze temérdek kellett belőlük, de a csiszíket ez nem zavarta. Úgy gondolták, illik hogy egy csiszí bármikor elérhető legyen a társai számára, Csisziföld területén belül. Bár Csisziföld a világ legritkábban lakott területe volt, s felülről egyetlen buja dzsungelnek nézett ki, az volt az igazság hogy bár alig is hihető, de valójában Csisziföld a földfelszín alatt egyetlen nagy kábelrengeteg!

Mondhatni tehát, a csiszí a műholdrendszer kiesése után is vígan karattyolhattak egymással, és hozzá lehallgathatatlanul, mindössze néhány kényelmi szolgáltatásuk semmisült meg, például hogy az etuk nem adtak képet magukról.

Bár az hogy „vígan” karattyoltak, nem igaz. Ijedt és tanácstalan volt mindenki. Annak azért nagyon örvendtek, hogy az akasztányok állításával szemben a királynőjük él. Nagyon bíztak benne, hogy kitalál valamit. Tehetséges királynőnek tartották.

Azt hogy hol van Tiorícia, senki nem tudta. Annyi bizonyos volt hogy nincs Níkában.

Tiorícia pedig továbbra is Sárkánnyal együtt maradt, Sárkány ugyanis elvitte a csiszí királynőt Paján szigetre. Itt már régebben megtalálták a réges-régi tlapantluai civilizáció néhány nagyon mély bunkerét. Ezeket a csiszí arra használták, hogy különböző növények magvait s egyéb részeit tárolják folyékony nitrogénben génbankként, de most idejött ő is, és apránként néhány alkirálynője is. Ez jóval biztonságosabbnak tűnt mint bármi más hely, mert nyolcszázötven méterre volt a föld alatt.

Sárkány nem ment le oda, felettük, a felszínen maradt. Azt mondta, nem hiszi hogy újabb támadás következne be, s különben is, volt már ő épp eleget föld alatt!

A bunkerből mindenesetre tudott a királynő Csisziföld teljes egészével kapcsolatot létesíteni. Csak épp sem ők, sem az alkirálynők nem tudták még egyelőre, mi legyen az amit tehetnének.

S ekkor jött hozzá a hír, hogy Kekulen faluba megérkezett XXIV. Genurc¹, aki Tlaxán legnagyobb karotány csoportjának volt a legfőbb főpapja! Azért jött, mert beszélni szeretne a csiszí királynővel!

—Honnan tudja ez hogy életben vagyok?! - kérdezte kissé idegesen Tiorícia.

—Nem tudja - jött a válasz e kérdésre Kekulen takijától - de azt mondta, hogy ismeri jól a csiszíket, és az lehetetlen hogy a csiszí ne választottak volna maguknak új királynőt, egészen biztos hogy a csiszí terveznek valamit, s emiatt okvetlenül beszélni akar az aktuális királynővel!

—Na nem bánom, ne mondd meg neki hogy én még a régi királynő vagyok, és képet se adj rólam! De én látni akarom a főpap arcát, és Kandi figyelje a mimikáját, hogy nem hazudik-e! Engedd oda a kommunikátorhoz!

¹ Tlaxánon természetesen nem ismerték a római számokat, de volt egy hasonlóan nehézkes ősi számrendszer, amit a karotányok néha használtak, s olykor más csoportok is. Ezeket a számokat római számokkal közöljük fordításunkban, mert ez jól visszaadja annak hangulatát.

A főpap hetven év körüli idős ember volt. Egyáltalán nem tartotta olyan jól magát, mint Tiorí-cia a nyolcvanhárom éve ellenére.

—Üdvözöllek királynő! XXIV. Genurc vagyok. - mutatkozott be a főpap. —Miként szólíthatlak téged?

—Úgy, hogy királynő. Semmi szükség rá, hogy bárki is megtudja a nevemet, amíg ezek az akasztányok itt vannak felettünk az űrben! És fogadd elismerésemet, mert úgy hallottam te találtad ki azt a nevet hogy „akasztány”. Roppantul találó!

—Köszönöm az elismerést. És örvendek hogy nem csalt meg a megérzésem és valóban van újra királynője a csiszíknak! Megérttem hogy nem akarod közölni velem a nevedet. Megjegyzé-sed mindenesetre arra utal, hogy tervezel valamit ezen pokolküldött, átkozott akasztányok ellen!

—Nem nyilatkozom. Halljam, miért akartál beszélni velem?

—Mert szeretném ha tudnád királynő, hogy én és valamennyi testvérem a ti oldalatokon ál-lunk ebben a harcban! A múltban sok vizsály keserítette meg a karotányok és csiszík kapcso-latát, de ennek véget kell vetnünk, még ha végleg talán nem is lehet, de legalább ideiglenesen! Amennyiben bármiben is de segíthetünk nektek, csak add ki a parancsaidat, s minden igaz karotány azonnal teljesíteni fogja őket, én magam is, ugyanúgy mintha csiszí volnék én, sőt akárha mindannyian csiszík volnánk, még csak magyarázatot sem kérünk rá, hogy miért kell így vagy úgy cselekednünk! Belátjuk hogy nem mindig van idő magyarázatadásra! Elszántak vagyunk, s engedelmességben serények leszünk, még akkor is, ha azt kívánod hogy az életün-ket áldozzuk fel! Nem fogsz csalódní bennünk!

—Nocsak! Ez igazán meglepő! Hát nem bennünket tartottatok eddig a legfőbb ellenségeitek-nek?!

—De. Eddig. Mindenesetre most már az akasztányok a legfőbb ellenségeink! Egész Tlaxán el-lenségei! Királynő, én hiszek az Űrben, én vallásos vagyok, és vallom azt, hogy ha kell, akár néhány pofon is megengedhető, hogy egy gyermek jó karotánnyá nevelkedjék, s a lelke el ne kárhozzék! De amit ezek az akasztányok művelnek, az túl megy minden határon! Ennyi sok-sok millió embert megölni – erre én képtelen volnék, még ha lenne is hatalom a kezemben! Ha ilyen pusztítás árán akarna megtéríteni embereket az Űr, az az ő dolga, elfogadom alázattal a rendelkezéseit, de akkor pusztítson ő, vagy küldje el az angyalait! Emberek kezébe nem való ilyen isteni hatalom, ekkora pusztítóerő! Ti csiszík öltetek meg embereket a történelem folya-mán, főleg a Nagy Terjeszkedés folyamán, néha még karotányokat is, de egész idő alatt amióta Csisziföld létezik, összesen nem pusztítottátok el annak az ezredrészét sem, amit most egyet-len nap alatt tettek az akasztányok! Akik ráadásul arról prédikálnak, hogy minden embert egyformán szeretni kell! Ez nekik az emberszeretet?!

—Szeretném eszedbe idézni Genurc, hogy az emberszeretet nevében ti is öltetek meg sokakat akik nem osztoztak zagyva hitetekben, még kínoztátok is őket!

—Igen, de az a múlt terhe mely azóta is súlyosan nehezedik a lelkünkre! Már rég beláttuk, zsi-nati határozat rögzíti, hogy felnőtt embereket nem szabad erővel kényszeríteni hitünk elfoga-dására! Úgyis értelmetlen az, mert legfeljebb látszathitét szül, melynek lelki alapja csepp sincs!

—Ez örvendetes előrelépés a kijózanodás felé.

—Azonkívül ezek az akasztányok a tanaikkal legszentebb hitelveinket gyalázzák meg! Méghogy szűzapa! Hogy is lehetne egy apa – szűz?! Aki apa, az pusztán ezáltal már nem lehet szűz! A szűzapa emlegetésével meggyalázzák imádatunk legszentebb tárgyát, a Szűzanyát! Az ő Jó Zsen nevű undok, kitalált álmalakjuk megzavarja gyermekeink józan esztét, akik ezért elfor-dulnak majd Jozen tiszteletétől, aki a Szűzanya férje! Aki elkezdí tisztelni az ő Rózsafíjukat, az többé nem imádkozik majd Krétoszhoz! A világban többhelyütt már azt is megtették hogy ka-ro-tányokat támadott meg a csöcselék, azt kiabálva, hogy mi titokban az akasztányok szövetsé-gesei vagyunk, mert a tanaink gyanúsan hasonlítanak azokéhoz, holott ez szemenszedett ha-zugság, nem igaz, fikarcnyi kis hasonlóság sincs a karotány és akasztány hit között! Testvére-

im be is bizonyították a hitüket, mert Kuocsinpa városban megtámadták az odaérkezett akasztány papot, és karóba húzták!

—Erre megsemmisítették az akasztányok egész Kuocsinpát, mind a harmincötmillió lakójával! - sóhajtott a Tiorícia. —Mert tudok ám az esetről!

—Megérte! Így mindenkinek bebizonyítottuk, hogy semmi közünk ezekhez a pokolbeli férgekhez! Tudd meg királynő, hogy ki is hirdetem mindenkinek, hogy az úrhajóban élők a Sátán szolgálói, a főpapjuk pedig nem más mint az Antikrétosz!

—És erre más városokban is történtek hasonló kilengések, és ezek is mind elpusztultak! - mondta a királynő.

—És kell-e ennél szebb, fényesebb bizonyítéka hitünknek, mint ez a városokat elemésztő tűzvész?!

—Nem érzed bűnösnek magadat e sokmillió halott miatt?

—Csöppet sem! Őket nem én öltem meg, hanem a Pokol fattyai! Nem is vitás, hogy mindegyikük lelke a Mennybe jut!

—Aha. Mindenesetre eljutott hozzám a hír, hogy ezután a Világállam minden országában üldözni kezdtek benneteket karotányokat a hatóságok, és szerintem is jogosan, mert sehol nem akarják hogy egyszem akasztány pap halála miatt az egész város elpusztuljon!

—Épp erről van szó, királynő! Csinálj valamit! Mindannyian hű katonáid leszünk az Igazság védelmében! Mert tudd meg hogy úgy vélekedünk, amit ezek az akasztányok hirdetnek, annál még az is jobb amit ti csiszík hirdettek, a teljes vallástalanság! Aki semmi hitet nem vall, az könnyen megtérhet, ha találkozik az Igazság Igéjével, de nem úgy az, akinek elméjét már elködösítette az akasztány bugyutaság! Ti különben sem öldököltetek tömegével bennünket soha!

—Jó. Egyelőre azt parancsolom hogy semmit ne tegyetek. Ne öljetek meg egyetlen akasztány papot sem. És látszatra mind mélységesen hódoljatok be! Imádkozzatok szorgalmasan az akasztányok előtt, legfeljebb amikor hangosan azt mondjátok hogy Rózsafi, akkor magatokban tegyétek hozzá: „Nem, nem Rózsafi hanem Krétosz”. Amikor Jó Zsent dicséritek, magatokban mondjátok: „Jó Zsen, te egy szaragyú állat vagy, gyűlöllek, én Jozent tisztetem”. Amikor a szűzapát dicsőítitek, mondjátok magatokban, hogy „Én most a Szűzanyára gondolok”. És így tovább.

—Te, a csiszi királynő alakoskodásra, hazugságra biztatsz minket?!

—Igen! A csiszi elvek szerint a hazugság az erőszak legenyhébb formája, és ott alkalmazható, ahol hajlandóak lennénk erőszakot is bevetni! Tegyétek ezt, és életben maradtok.

—Mi nem félünk a haláltól!

—El is hiszem. De nem szeretnétek-e harcolni majd fegyverrel is az akasztányok, a Gonosz ellen?

—De, de, nagyon!

—Akkor tedd azt amit mondtam! Ne feledjétek: halott ember nem harcolhat, még akkor sem, ha karotány! Majd én megadom a jelet, mikor kell fegyveresen is harcolnotok! Add meg elérhetőségedet Kekulen takijának, és nem mulasztalak el értesíteni!

—De ugye ez, ez nem hazugság és valóban számíthatok az üzenetedre?!

—Hacsak meg nem halok, egészen biztos lehetsz benne! Már előre tudom hogy mi lesz a feladatotok, de most még nem mondhatom el nektek!

—Mikor jön el az idő?

—Majd. Még én sem tudom. De el fog jönni! Ebben egészen biztos lehetsz, mert mi csiszík legálább annyira szeretünk csiszík lenni mint ti karotányok, inkább választjuk tehát a halált mint a behódolást!

—És addig semmit nem tehetünk?!

—De, egyvalamit igen. Mondd, van a világban valahol olyan kisebb falu, szent közösségetek, ahol nagyon hallgatnak a szavadra, s ahol szinte más sem él, csakis csupa mélyen hívő karotány?

—Hogyne, nem is egy ilyen falvunk van!

—És akad ezek közt ahová már elment egy akasztány, de még nem öltétek meg?

—Igen.

—Jó. Az egyik helyen, de jegyezd meg hogy csak az egyik ilyen helyen, meg kell ölnötök az akasztány papot!

—Boldogan!

—De nem akárhogyan. Most ha bontom a vonalat veled, beszélek Kekulen takijával, s utána kapsz majd tőle egy kis szerkentyűt. Ez csak olyasféle lesz mint egy mogyoró, vagy egy hajcsat. Etu a neve. Hogy ez mi, azzal ne törődj, nem rád tartozik. Nagyon vigyázz rá, tedd el, és ne szólj róla senkinek! Ezt vidd magaddal abba a faluba. Aztán öljétek meg a papot, és utána mindenki meneküljön el a faluból akárhová, de azonnal, villámgyorsan, mert a falut meg fogják semmisíteni! Jobb ha csak a falu pusztul el és nem az emberek! Előtte azonban te menj be a pap űrkompjába, és tedd le az etut a műszerpultra! Azután te is menekülj amilyen sebesen csak tudsz, megértetted?!

—Igen!

—Jó, akkor még egyet jegyezz meg: mielőtt bemész az űrhajóba, azonnal hívd fel telefonon vagy akárhogy Kekulen takiját, ez nagyon fontos!

—Megtudhatom hogy miért?

—Nem. De ha nem teszed meg, hiába is viszed be az etut az űrkompba, mit sem ér az egész! Azt is mondd meg Kekulen takijának, melyik faluban történik az akció!

—Jó, megértettem.

—Megteszed?

—Igen. Hallom a parancsodat és engedelmeskedem!

—Jó. - azzal Tiorícia bontotta a vonalat, majd beszélt Kekulen takijával, s utasította hogy egy etu kommunikátort azonnal adjon át XXIV. Genurnak.

—Ez majd szépen lenyomozza az űrkompjaik teljes vezérlőegységét, mindent, amit csak tud, mielőtt megsemmisül az űrkomppal és a faluval együtt! - dörzsölte elégedetten a tenyerét a királynő.

—Ez biztos nagyon hasznos lesz, de miért nem bíztuk ezt Sárkányra? - kérdezte Kandi.

—Mert Sárkány nagy darab. Jobban észrevehetik fentről. Nem kell mindig atombombával támadni, ha egy husáng is megteszi! Kandi, amint a Genurnál levő etu jelezni kezd, az adatokat másold át folyamatosan Sárkánynak is!

Az etut nem sajnálta a királynő. Már csak azért sem, mert nem az fog megsemmisülni, hanem csak az egyik kommunikációs egysége. Az etu valahol sokmillió helyen él egyszerre, a csiszi hálózatban mint szuperprogram.

—Kandi, figyeld Kekulen hírsatornáit, s amint Genurc bejelentkezett, rögvest lőj fel a falvuk fölé egy műholdat, de ne nagy magasságba! Elég lesz mondjuk három kilométer sugarú stacionárius pályára állítanod!

—De hát akkor legkésőbb negyed órán belül elég a légrétegben!

—Mindegy. Ha magasabbra lövöd, azonnal észreveszik az akasztányok és ugyanúgy vége. Ellenben nem is kell hogy tovább kitartson mint negyed óra, arra kell csak hogy az etu üzeneteit továbbítsa a faluból nekünk! Márpedig oda nem megy kábelkapcsolat, kell hogy egy műholdat feláldozzunk!

XXIV. Genurc jelentkezésére egy teljes hetet kellett várniuk, de megérte. A főpapnak ugyan halvány fogalma sem volt róla, mire jó ha azt a kis bigyót beviszik az akasztány űrkompba, de megtette, mert bízott a csiszi technika felsőbbrendűségében. Míg ezt tette, addig a többi karotány odakint szent énekeket dalolva húzta karóba az akasztány papot, majd hogy annak a hitét kigúnyolják, még fel is akasztották a hulláját.

Ezután mindenki elmenekült.

Az akasztány pap halálát megtudták egy órán belül az űrhajóban, mert minden papjuknak jelezni kellett óránként a kommunikátorán hogy életben van, s ez persze nem következett be. Meg is semmisítették az űrhajót, a falut, mindent. De a karotányok akkor már messze jártak, s az etu is elvégezte a feladatát. Kandi adatbázisában és Sárkány memóriájában, bár e két etu

memóriarendszere nagyonis különbözött, de egyaránt ott lapult minden szükséges információ, ami csak kellett ahhoz hogy szükség esetén elvezethessenek egy akasztány űrkompot. Még sokkal több minden is. Mindent tudtak, amit csak egy óra alatt egy etu össze tud gyűjteni egy űrhajóról, az pedig nem kevés!

Kandi és Sárkány azonnal nekikezdett hogy kielemezzék az adatokat.

—Elképesztő ez a primitívség! - csodálkozott Kandi. —Hiszen némelyik tlaxáni barbár ország is már majdnem elérte ezt a számítógépes szintet mint az akasztányok! Nem tellett másfél másodpercembe, hogy megfejtssem a kódrendszerüket, ez még látszatvédelemnek is kevés!

Sárkányt inkább a műszaki paraméterek érdekelték, hiszen ő mobil egység volt.

—Kémiai elven működő rakéták, fogalmuk sincs a plazmameghajtásról!

—Nono, azért valami jó kis suskust biztos tudnak, amivel a világűrt átszelik! - figyelmeztette őt Kandi.

—Az igaz, de az úgy látszik nincs beépítve az űrkompjaikba! Sőt már azt is feltételezem hogy azért nincs beépítve, mert túl nagy szerkentyű kell hozzá!

Mindkettejük nagy meglepődésére talált az etu az űrkomp memóriájában sok-sok órányi hangfelvételt, beszélgetést, az akasztányok szent könyveinek teljes sorozatát írva is és hangálományban is, valamint jónéhány elektronikus szótárat, az akasztány nyelv és Tlaxán nyelvei között. Ezeket is mind letöltötték, s így már Kandi is, Sárkány is, és Csisziföld valamennyi etuja is tökéletesen beszélt és írta az akasztány nyelvet, ha akarta.

Az a hét azonban amíg várták Genurc akciójának sikerét, nem telt el eredménytelenül. Kiderült, hogy valóban csak a pusztá látszat, hogy Tlaxán behódolt! Minden állam életben maradt vezetői, még a Világállam elnöke is, szorgalmasan imádkozott naponta háromszor térden állva a Rózsábanszületetthez vagy a Szűzapához, csókolgatták a papok lába nyomát, amit gyakran tehettek, mert odafentről egyre több pap érkezett, már volt belőlük Tlaxánon jó háromszázezer is! Gyarak indultak be, melyek ontották magukból a miniatűr, nyakba akaszthatós kis akasztófákat. Minden fontosabb hivatalnok, állami vezető nyakában ott lógtak ezek.

Ugyanakkor egymás után jöttek különböző fontos barbár vezetők, miniszterek vagy titkoszolgalati emberek egyik-másik csiszi faluba, hogy az ott maradt néhány csiszinek elmondják, ők haladéktalanul beszélni akarnak a csiszi királynővel! S amikor ezek a csiszik ártatlan arccal azt kérdezték, hogy nem hallották-e hogy az akasztányok bejelentették hogy a csiszi királynő meghalt, azok csak türelmetlenül legyintettek, hogy ne etessék már őket ilyen zagyvaságokkal, nincs idejük erre, a csiszi királynő vagy meghalt vagy nem, de ha meghalt az sem nagy baj, akkor van helyette másik, különben is majdnem mindegy ki a királynő, mert a csiszik olyan egyformán gondolkodnak! Pláne a csiszi királynők! Hiszen a csiszik még a saját királynőjüket is szinte szabványosították!

Aztán amikor Tiorícia engedélyével ők is beszélhettek vele, persze ugyanúgy nem személyesen pusztán a hálózaton keresztül mint Genurc, akkor...

Akkor igen meglepő dolgokat mondtak. Például kiderült, hogy Kauliana kormányának életben maradt része titkos ülést tartott Szaolán városban (Íventhalban nem lehetett, mert a fővárost elpusztították az akasztányok), és ott az összes párt, nemcsak a kormánypártok de az ellenzékiek is, sőt, még a parlamentbe be nem jutott pártok is, egységesen úgy döntöttek, hogy Kauliana mint ország ezentúl Csisziföld részének tekinti magát! Minden kaul ezentúl csiszi lesz, természetesen számítanak rá hogy az első években nem várnak el tőlük a csiszik annyit mint egy született csiszítól, s igyekeznek majd megkönnyíteni az átmenetet! Minden párt így döntött, még a szélsőbal és a szélsőjobb is, egyetlen ellenszavazat sem volt! Egyetlen feltételük van csak: a csiszik seprűzzék el Tlaxán ege fölül azt a mocskot, ami az akasztányok űrhajója! Kauliana minden segítséget megad ehhez, amit csak tud, bár fogalma sincs hogy az mi legyen, hogy mit tehet, de várják a csiszi királynő parancsait!

—Az egész ország csiszi lenne? Képesek vagytok lemondani a pénzgazdálkodásról, a családi kapcsolatokról...

—Ha a pénzről lemondunk, csak a vagyonunkról mondunk le - mondta a követségbe jött kaul titkosszolgálati miniszter - és ez nem olyan nagy ár, mert a csiszik ügyis gazdagok! Ami meg a családi kapcsolatokat illeti, természetesen kérjük hogy a házaspárok továbbra is lakhassanak együtt ha ezt akarják, és az a csiszik közt sem tilos hogy az egymást szerető emberek egymás közelében lakjanak! Akik meg nem szeretik egymást, azok ügyis jobb ha nem laknak együtt! Csak a gyereknevelés lesz problémás, erre kell majd némi átmeneti idő, mert ti csiszik nem a magatok gyerekeit nevelitek, ezt lesz nehéz megszokni.

—És a csiszi nyelvet kell megtanulni.

—Igen, de a művelt emberek azt már ügyis ismerik valamilyen szinten. A többiek meg majd megtanulják az iskolában. Jobb ha azt tanulják mint az akasztány ökörségeket! Királynő, itt a táskámban az összes kaul fegyverrendszer minden titkos kódja, rendelkezhetsz Kauliana minden fegyverével! Kauliana mától a tied!

Ezt mondta Kauliana. Tioricia olyan igazán nem is csodálkozott ezen, a kaulok mindigis csiszíbarátok voltak, és nagyon megsértődtek az akasztányokra, amiért azok elpusztították Ívent-halt. De felkereste őt a hálózaton át az Ujjak Szigetein élő csia nép elnöknője is. Ő életben maradt, nem halt meg a támadás során, és könnyen is teremthetett kapcsolatot Csiszifölddel, mert közvetlen kábelkapcsolat ment onnan az egyik csiszi szigethez. És közölte, hogy úgy döntöttek, hogy mától az egész Szigetvilág - csiszi!

Ezen még kevésbé lepődött meg Tioricia, mert a csia nép Csipicsia királynő uralma óta, tehát több mint egy évezrede még inkább csiszíbarát volt mint a kaulok, sőt náluk nem is volt parlamentáris demokrácia mint a kauloknál, hanem olyan királynői rendszer, ami sok szempontból nagyon hasonlított a csiszi módszerre. Csak épp elnöknek nevezték a királynőt. Persze ezt a barbárok zsarnokságnak nevezték tömör egyszerűséggel. Mindenesetre itt még kevesebb vitára volt lehetőség.

Igenám, de most felkereste Tioriciát még magának a hárommilliárd lakosból álló Jicsennek a küldöttsége is! Szép mézesmázos mosollyal udvariaskodtak, végül kiderült hogy ők ugyan nem mondják hogy csiszik lesznek, de ezennel kilépnek a Világállamból, és örök, megbonthatatlan barátságot akarnak kötni Csiszifölddel, szövetséges viszonyt, csatlakoznának az Igazmondó Szövetséghez, hajlandóak kijelenteni és alkotmányban rögzíteni hogy a férfiak és nők minden szempontból egyenlőek, megtiltják a szeszes italok forgalmazását, egyáltalán, jószerivel minden szempontból behódolnak a csisziknek, akiket pedig legalább kétezer éve mélyen utáltak, mert réges-régen a csiszik ősei a jicseniek őseitől ellopták a selyem titkát. Jicsen küldöttsége kijelentette, megesküdött rá, hogy még azt is hajlandóak alkotmányban rögzíteni hogy Jicsen ateista ország, csak a csiszik mentsék meg őket az akasztányoktól!

—Képzeld csak királynő - mesélte a felháborodástól átfutott hangon Csen Csung Csaéo követ - egy akasztány pap egy jicseni iskolában a vallásukról beszélt, erre egy kisfiú megkérdezte, hogy a Jó Zsen magjában levő Y kromoszóma mellé ugyan miként tudott az emberi genetikától eléggé eltérő tündérrózsa X kromoszómát adni, hogy így létrejöjjön a Rózsafi XY kromoszóma-szerkezete! Erre az akasztány pap csak úgy elővett egy pisztolyt, és főbe lőtte a gyereket, majd arról kezdett beszélni, hogy a legkisebb kételkedést is ki kell irtani gyökerestől, mert az a pokolra visz! Ami akkor történt, isteni csoda, hinni kell tehát és nem megérteni! Királynő, tegyél valamit, Csisziföld Tlaxán legfejlettebb állama, benned bízik mindenki! Itt van nálam az atombörönd, benne Jicsen minden atom-, hidrogén-, vegyi és baktériumbombájának az összes titkos kódja, minden, teljesen lefegyverezzük magunkat, használd fel ezt tetszésed szerint, de csinálj valamit! Nem akarjuk hogy újra sokmillió jicsenit pusztítsanak el ezek az átkozottak!

A jicseni követnek szinte a lábát taposta az Evol Birodalom honvédelmi minisztere. Ő is hozta az atomtáskát, pedig nem is beszélt össze vele. És bár az Evol Birodalom nem volt éppen baráti viszonyban a csiszikkal, de ők is mint Kauliana, fogadkoztak, hogy inkább csiszik szeretnének lenni mint akasztányok!

—Végtére is legalább egyetlen közös vonás okvetlenül van a csiszik és az evolok között: mindkét nép vallástalan! Mi mindannyian az evolúcióban hiszünk vallások helyett, évszázadok hosszú sora óta! - mondta a honvédelmi miniszter. —Az akasztányok és az evolok közt viszont

semmiféle közös vonás nincs! És az akasztányok elpusztították Szpülbüvürt várost, amit ti csiszik nem. Egyszer, sok-sok évszázaddal korábban támadtátok csak meg azt, de akkor is csak szexbombával, ami után végülis mindenki életben maradt!¹ Nem lehetne azt a fegyvert bevetni az akasztányok ellen?!

—Dehogynem, de csak ha sikerülne az úrhajójukra eljuttatni!

—Oldd meg, királynő! Abban biztos lehetsz hogy az evol nép egyöntetűen támogat téged, s alig várja hogy csiszí lehessen, de ez csak akkor lehet ha teszel valamit!

Hasonló üzenetet kapott Tiorícia Lulmannolból is, kezében volt tehát a nem épp csekély lulmannoli atomtűőerő is immár. Ez ugyan csak jelképes aktus volt, hogy elhozták neki az atombőröndöket, mert Sárkány segítségével, aki olyan remekül tudta vezérelni a jicseni rakétákat is, biztos a lulmannoliakat is elvezérelhette volna, de ezt nem tudták Lulmannolban és a többi országban, és mindenképp azt jelezte hogy Tlaxán országai nagyon meg szeretnének szabadulni a rájuk kényszerített vallásos élettől.

Tioríciát felkereste még Zelimba alelnöke is, aki ugyan nem hozott atombőröndöt, de csak azért nem, mert Zelimbának nem voltak atomfegyverei. De ő is sürgősen csiszí akart lenni, egész országával együtt. Ugyanezt mondta Zelimba ősi ellensége, Raratónia is. E két ország egymástól teljesen függetlenül, de ugyanazt mondta, mint egyetlenegy feltételüket: a csiszik gondoskodjanak róla, hogy amíg Zelimba (illetve Raratónia) jelenlegi nemzedéke él, addig ne kerüljön zelim és raraton ember ugyanabba a faluba, mert nem biztos hogy el tudnák viselni egymás látványát! Egyebekben azonban ők hű csiszik lesznek, s bár Zelimbában is és Raratóniában is sok a karotány, de inkább elviselik hogy mint csiszik nem lehetnek vallásosak, mert jobb lemondani a karotány hitről is és minden hitről, mint ezt a borzalmas akasztány marhaságot vallani!

Tiorícia leginkább talán azon képedt el, hogy a dzsanarok legfőbb főpapja is felkereste őt. Ez egyben Agdand állam elnökét is jelentette, mert ott egyházi uralom volt. Az öreg, szakállas pap remegő hangon mesélte, milyen megrendítő, hogy az amúgy sem túl nagy Agdand állam legnagyobb városát, a fővárost elpusztították az akasztányok. És azt mondta, hogy tudja, a csiszik már régóta nehezményezik hogy szerintük Agdandban olyan igazságtalanok a törvények a nők ellen, ő tehát bejelenti hogy szeretné ha Agdand állam maradéka ha nem is csiszí, de gyoel lenne, Tiorícia szóljon néhány jó szót az érdekében a gyoeleknek, de csak úgy lenne gyoel, ha bizonyos függetlenséget élvezhetne azért a területe! Arra gondol, hogy nem bánja ha a nők ugyanolyan jogokat élvezhetnek majd mint a férfiak, bevezeti az összes gyoel törvényt is, mindent, nem lesz kötelező a dzsanar hit sem, de azt akarja hogy ha valaki imádkozni akar az ősi szokások szerint, azt lehessen, és az az egy törvénye a gyoeleknek ne legyen érvényes rájuk hogy nem szabad nyilvános helyen a vallásról beszélni! Lehessen, csak ne legyen azt kötelező meghallgatni! És ne rombolják le a dzsanar templomokat! Csak ennyit kér! Mert ez még mindig jobb, mint ami most van, az akasztányok uralma alatt!

—Jó, legyen ahogy akarod, főpap - mondta neki Tiorícia - de azzal a feltétellel, hogy az iskolákban nem szabad a gyerekeknek vallásos órákat adni!

—Beleegyezem! - bólintott a pap. —Végülis ti csiszik és gyoelek legalább egy szempontból közősek vagytok velünk: ti sem fogyasztotok szeszes italokat, és mi sem! Az akasztányok pedig úgy láttam, szinte vedelik a bort, nagyon ízlik nekik Tlaxán nem is egy borfajtája! De mi egyek vagyunk ebben királynő, mi nem iszunk agyunkat elködösítő folyadékokat!

—Úgy van! - mondta Tiorícia.

De felkereste Tiorícia királynőt a Barbár Országok Egyesült Nőmozgalma is. Ők nem is kérték Tioríciát, hanem egyenesen merészelték megparancsolni neki, hogy azonnal tegyen valamit, másképp elveszíti a hitelét a világ női előtt!

—Hiszen ezek az akasztányok a lehető legundokabb vallást képviselik, ami csak létezhet! - pattogott a képernyő előtt indulatosan a Nőmozgalom vezetője. —Ezek minden tlaxáni vallásnál rosszabbak, mert még a karotányoknál is jobban ki akarják rekeszteni a vallásból a nőket, tanaik azt sugallják hogy a gyereknemzéshez nincs is nőre szükség! Megparancsolom neked

¹ Ennek története abban a kisregényben van leírva, melynek címe: *A szexbomba*.

királynő, hogy ha ti csiszíktok azzal hancegetek hogy állandóan a nők javát keresitek, akkor azonnal tégy valamit amivel ezt a szellemi szemetet, ezt a misztikus dágványt leradírozod Tlaxán egeről! Megparancsolom hallod, a világ valamennyi nője nevében, s az elpusztult városokban elégett minden nő emléke nevében!

De felkereste Tioriciát a Tlaxáni Iszákosok Egyesült Szervezetének Főhőrpintője is. Ez a furcsa cím az elnöküket takarta. Végképp nem értette Tiorícia, mit akarnak ezek tőle: ez a szervezet azért küzdött, hogy szabad legyen nyugodtan részegeskedni, s az iszákosokat ne sújtsák diszkriminatív törvények. De hát tudták, hogy a csiszíktok mélyen megvetik a részegeseket! Ezt mindenki tudta!

Hamar megértette, hogy mit akar a Főhőrpintő.

—A te tiszteletedre sok év óta először józan vagyok! - mondta a Főhőrpintő. —Kérlek királynő, csinálj valamit az akasztányokkal! Képzeld milyen szemtelenek: bár ők is isznak bort, de kihirdették, hogy aki lerészegedik, akár otthona négy fala közt is, azt azonnal kivégzik! Védj meg bennünket! Ti legalább csak a nyilvános részegeskedést tiltjátok! Tudd meg hogy mind gyoelek szeretnénk lenni, ott legalább szabad csendesen iddógálni a saját szobánkban!

De a fentiekén kívül is sok szervezet kereste fel Tioriciát, és még sok-sok ország követői is, bár nem mindegyik ország mondta hogy csiszí szeretne lenni, de mind azt akarták hogy a csiszíktok tegyenek valamit az akasztányokkal. És még amelyik országból senki nem jött is, azzal kapcsolatban is biztos lehetett Tiorícia ezek után, hogy szívesen megszabadulnának az akasztányoktól.

Amit nem is csodált. Mert egy hét sem telt el, s az akasztányok már több hitetlennek bizonyult embert nyilvánosan felakasztottak, másokat máglyán égettek meg.

—Mintha visszatért volna a legsötétebb középkor! - ez lett az általános vélemény.

De mit is tehetett volna Tiorícia?!

Ráadásul ekkor jelentették be az akasztányok, hogy hamarosan megérkezik a Vizitátor Atya, no még nem a csiszíktokhoz, akik továbbra is a vadonban kóboroltak, persze nem esőtől vervefázva hanem összkomfortos kis sátrakban, hanem a Vizitátor Atya a gyoelekhez megy, Okosfalvára. Ez azonban majdnem olyan volt, mintha a csiszíktokhoz érkezne, mert a gyoelek és csiszíktok minden lényeges szempontból egy népnek számítottak. Az akasztányok azt is bejelentették, hogy ha a Vizitátor Atyát senki nem fogja várni, akkor sorra elkezdik megsemmisíteni Csisziföld és Gyoeia kiürült falvait.

5. fejezet: A királynő hazudik

—Ki fogja fogadni a Vizitátort? - kérdezte Sárkány.

—Én. - sóhajtotta Tiorícia.

—De hát azonnal megöl.

—Nem biztos.

—Ha nem hódolsz be, megöl. De ha behódolsz, lehet hogy akkor is megöl. Elvégre korábban nem véletlenül lőttek a palotára!

—Igen, de az jutott az eszembe, hogy látszatra behódolok. Megcsókolom a lábát, és megteszek mindent, amit csak akar. De nem sokáig, mert amint kiderül hogy egyedül van, vagy ha nincs is egyedül, de amint lehetséges gyorsan elpusztítani az úrkompjának teljes legénységét, be száll oda néhány csiszi kommandós, megpakolja sok-sok nagyerejű hidrogénbombával azt az úrkompot, nem eggyel de több százszal is, és az etuk segítségével visszavezetik azt az űrhajóra! Közben Kandi a megölt akasztányok kommunikátorain a megfelelő időkben leadja a jelzéseket, mintha a gazdáik még életben volnának. Azután amikor odaérkeztek a csiszi kommandósok az űrhajóhoz, az úrkompot igyekeznek gyorsan a középső részéhez vezetni, mert szerintem ott a hajtómű, majd felrobbantják az összes bombát egyszerre! Ezzel persze ők, a hősök elpusztulnak, de ez csekély áldozat lesz, ha az egész űrhajót magukkal viszik a pusztulásba! Biztos lesz önként jelentkező az akcióra, de akár én is megtehetem, elvégre az űrhajó vezetését úgyis etu végzi. Tulajdonképpen az egészet megcsinálhatná egymaga egy etu is, de jobb ha van bent legalább egy ember, az előre nem látható eshetőségekre.

—Ez nem is rossz ötlet! - mondta Kandi. —Azonnal felkészítetek egy etut az akcióra, feltöltöm az adatbázisait!

—Minek azt, van már egy erre alkalmas etu! - szólt Sárkány.

—Melyik az?

—Én.

—Te nem mehetsz, túl nagy vagy!

—Majd meglátjuk. Szeretnék mutatni neked valamit, Tiorícia!

—Mutass hát!

—Gyere fel a felszínre.

—Minek?

—Mert jó az idő, és itt van az is amit mutatnék neked.

—Mondd el így, ne húzzuk az időt.

—Azért sem mondom el. Nem hinnél nekem.

—De hinnék.

—De nem, és hidd már el hogy ezt látnod kell! Gyere már!

—Sárkány néha nagyon nehézfejű! - sóhajtotta Kandi. —Javaslom Tiorícia, hogy menj fel!

A királynő végül felment a gyorslifttel, ahol a bejárat előtt már várta őt SRK-7.

—Na hadd lám, mit szeretnél mutatni nekem?

—Ezt! - felelte Sárkány, azzal máris felnyílt a pilótafülke ajtaja, a szokott módon, függőleges síkban elmozdulva, de odabent most nem volt üres a vezetőülés! Ott ült benne egy ember.

Egy nő. Meztelen nő. Méghozzá...

—De hiszen ez én vagyok! - kiáltotta Tiorícia.

A nő kiszállt, szélesen mosolygott, odalépett Tiorícia elé, lehajolt és alázatosan megcsókolta a földet.

—Hódolatom Nagytiszteletű Vizitátor Atya! Bocsáss meg kérlek amiért eddig nem jelentkeztem! Nevem Tiorícia, én vagyok a csiszi nép királynője, azaz én voltam eddig, mert ezentúl természetesen csak egyszerű bűnös halandónak tartom magamat, akinek sorsa felett szabadon rendelkezhetsz! Véletlenül nem voltam jelen a palotában amikor azt megsemmisítettétek, s ezután elrejtőztem, reszkettem vackomban mint egy kivert kutya a hidegben, de nagy magányomban íme isteni látomás tört rám! Megjelent előttem a Szűzapa, s intése jobb belátásra térített! Szánom-bánom már minden vétkemet, s vezeklésül majdnem öngyilkos lettem, azon-

ban eszembe jutott, hogy az én szavamra mindig nagyon hallgatott Csiszíföld, de többnyire Tlaxán más népei is, és remélem megtérésemet látva példakép lehetek a még ingadozók szívében! Várom parancsait Tanítóm, Mesterem és lelki vezetőm, miként cselekedjek?!

—Mi ez az egész?! - csodálkozott értetlenül Tiorícia.

—Ezt akartam neked mutatni! - szólt a másik Tiorícia. —Én fogadom majd a Vizitátor Atyát helyetted!

—Most te ki vagy: Sárkány vagy valami más?

—Pillanatnyilag Sárkány most két példányban létezik: ő is az - mutatott a húsz méternél is hosszabb harci gépre - és én is az vagyok, ami a tudatomat illeti. Azonosítási kódunk szerint ő a Nagy Testvér, én vagyok a Kis Testvér. Tudod Tiorícia, előfordulhatott hogy kémtevékenységet kell végrehajtania SRK-7-nek, tehát nekem, és erre az esetre jól jött egy emberi utánzat! Sárkányban volt tehát egy nagy kapacitású aggyal ellátott általános emberbábú, tehát én. Ez azonban nem akármilyen bábú: bármilyen ábrázatot fel tudok ölteni! - azzal az ál-Tiorícia arca hirtelen mintha hullámszínen kezdett volna, majd máris ott állt Tiorícia előtt XXIV. Genurc, még a hajszálak is őszre változtak, s megrövidültek: behúzódtak a bábú fejébe.

—Látod Tiorícia? - kérdezte az ál-XXIV. Genurc, mély férfihangon, tökéletesen utánózva az eredetit.

Tiorícia lepillantott az emberutánzat kezére, de azon már nem voltak ott a szép, félhold alakú női körmök, hanem Genurc férfikörmeit látta ott. És a test bőre is olyan ráncos, petyhüdt lett, amilyen valószínűleg Genurc lehetett. Ott lógott a férfi lába közt a megfelelő férfikellék is.

—Legyél újra én! - mondta Tiorícia.

Nem tellett öt másodpercebe sem, s újra Tiorícia állt Tiorícia előtt. A ráncok kisimultak, a hajszálak kinyúltak, megszíneződtek, a férfiszerv behúzódtott a testbe, s helyette éppen olyan lett ott minden mint Tioriciának volt, amit Sárkány is nemegyszer láthatott amikor a királynő meztelenül napozott vagy fürdőzött.

—Mit szólna hozzá? - kérdezte Sárkány.

—De hát így nem sokra mész az úrhajó ellen, hiszen a fegyvereid Nagy Testvérben vannak!

—Persze, a legtöbb valóban, de ne hidd hogy védtelen vagyok! - azzal Kis Testvér tett egy hirtelen mozdulatot, mire Tiorícia nyaka mellett villogó acélpenge jelent meg. Kis Testvér csuklójából pattant elő varázslatos gyorsasággal.

—Sokkal erősebb vagyok mint bárki, képes lennék felemelni és felhajítani a tizedik emeletre egy teli tartálykocsit! Amellett van egy lézerem is, csekélység ugyan Nagy Testvér lehetőségeihez képest, de azért egy pillanat alatt kettészelek akárkit derékban! Ahová nézek, oda löni is tudok! - azzal Kis Testvér félrefordította a fejét, majd két szeme közt hirtelen rubintpiros folt jelent meg, s a következő pillanatban az egyik fa jókora ága a földre hullott. —Így ni! Aztán én is képes vagyok mindarra amire egy jobbfajta etu, bőven elég leszek az akasztányok számítógépe ellen. A gyomromban van egynéhány protontorpedó, minden eshetőségre, meg még néhány más kellemes ajándék azoknak odafent! Természetesen teljeskörű az adatbázisom az összes küzdősportot illetően is, elmondható hát hogy sokkal jobb ha én megyek oda fel mint bármelyik kommandós! Ó igen, és természetesen engem aztán nyugodtan főbelöhetnek, nem úgy mint őket! Ugyanis páncélozott a koponyám! Az egész testem! Mindemellett pedig nem is szándékozom elszakadni Nagy Testvértől! Az a tervünk, hogy ő visz fel engem oda, mintha én te lennék!

—De most ti ketten vagytok vagy ugyanazok vagytok?

—Sárkány csinált egy másodpéldányt a tudatából amit belémhelyezett, én tehát ő vagyok. Természetesen e pillanattól kezdve különbözőek lesznek a tapasztalataink, de ezek egységes egészzé egyesülhetnek amikor csak akarjuk! Királynő, bízd a harcot a harcosokra, elvégre Csiszíföldet az tette naggyá, hogy mindig szakértőkre bízta a megfelelő feladatokat!

—Hát persze! Hiszen ha tudtam volna e lehetőségedről, biztos már korábban így döntök én is! Beszéljük meg a részleteket! - mosolyodott el Tiorícia.

* * *

A Vizitátor Atyát úgy hívták hogy Dacö. Nagy meglepetéssel, de egyben nagy örömmel is, és föltöbb elégedetten vette tudomásul, hogy maga a csiszi királynő várja Okosfalván ahol leszállt, méghozzá kifejezetten azért hogy megtérését a személyes megalázkodás aktusával bizonyítsa be! Mert bizony még el sem indult a Vizitátor Atya úrkompja a Végítélet fedélzetéről, máris megüzente az egyik csiszi rádióadó az akasztányoknak, hogy Tiorícia él, és várni fogja a Vizitátor Atyát Okosfalván mint megtért bűnös!

Válasz erre csak egy jó óra múlva érkezett, melyben arra utasították Tioríciát az akasztányok, hogy jó, jöjjön el a Vizitátor Atya elé, de szőrcsuhában, hogy alázatát valóban megmutassa!

Csisziföld azonnal visszaüzent, hogy sajnos egész Csisziföldön sehol nincs egyetlen szőrcsuha sem, ezért nem teljesíthetik az Atyák kérését, de amennyiben a Vizitátor Atya hoz magával szőrcsuhát, a királynő azt azon nyomban hajlandó magára öltetni!

Erre már nem is válaszoltak az akasztányok, de amikor a Vizitátor Atya úrkompja leszállt, a Vizitátor Atya úgy bújt ki belőle, hogy azonmód hozta is a kezében a szőrcsuhát, és egy szót sem szólt, csak odalökte Tiorícia elé. Tiorícia nekikezdett hogy felvegye azt. S ekkor megszólalt végre Dacö atya:

—Nem úgy, ostoba! A meztelen testedre, hiszen csak úgy tudja szűrni a bőrdet!

Tiorícia engedelmeskedett. Mély alázattal az arcán. És semmiféle fájdalmat nem érzett. Hogy is érzett volna, amikor a közvetlen közről leadott gépfegyversorozat sem tett volna kárt Kis Testvérben, nemhogy egy szőrcsuha durva szőrszála!

A Vizitátor Atya különben nem akármilyen úrhajóval jött. Óriási nagy tákolmány ereszkedett le Okosfalva mellett a rétre, fúvókái jó két méter mélyen kiégették üvegesre a talajt. A leszállás után egy óra múlva lehetett csak azt megközelíteni a nagy forróság miatt. A nagy úrkomp ugyanis akkora volt mint egy legalább húszemeletes felhőkarcoló. S a szélessége is legalább kétszáz méter lehetett. Nem is hasonlított a korábbi Atyák úrkompjaira. SRK-7 úgy sejtette, ebbe a járműbe már bele van építve a térugrásra képes szerkentyű, ezért lehet ilyen nagy, nem azért, mert sokan utaznak benne.

Kis Testvér földre borult Dacö atya előtt, megcsókolta annak lába nyomát, és elrebepte ugyanazt a beszédet, amit az igazi Tiorícia előtt mondott. Dacö atya pedig fontossága tudatában pöffeszkedve állt a földön csúszó Tiorícia fölött. S eközben testőrsége kezében filmfelvevők kattogtak, mikrofonok vették Tiorícia minden szavát, hogy megörökítsék ezt a nagy diadalt az úrváros mind a jó húszmillió lakójának, valamint az utókornak.

—Mindig szívesen látjuk, ha egy nagy bűnös megtér Istenhez! - szólt ünnepélyesen a Vizitátor Atya. —De ez önmagában nem elég, gyermekem! Teljesítsd is amit mondtál nekem! Nézz abba a kamerába, és mondd bele hogy megesküszöl, valamint csiszi becsületszavadra fogadod hogy egész további életedet az Igaz Hit szolgálatának szenteled! Másképp nem hisszük el hogy őszinte a megbánásod, de ti csiszik állítólag azzal hengegtek hogy soha nem hazudtok, és főleg nem teheti ezt meg a királynő! Egyben szólítsd fel a népedet, és Tlaxán valamennyi népét, hogy mindenki kövesse a példádát! Ez közvetlen adás, ami minden tlaxáni vevőkészülékbe el fog jutni!

—Tiorícia vagyok, Csisziföld királynője! - mondta a kamerába Kis Testvér. —Én, a csiszi királynő csiszi becsületszavamra kijelentem és megesküszöm rá, hogy isteni látomásom támadt, aminek a hatására megtértem az igaz hitre, a Szent Kötél egyházába, arra a hitre tehát amit egyes Sátán által megszállt kígyónyelvű emberek akasztány hitnek csúfolnak! Felszólítom valamennyi csiszit, hogy most is kövessék a példámat amint mindigis követték királynőjük példáját, és tegyen ugyanígy Tlaxán minden népe! Egyben pedig itt minden tlaxáni ember színe előtt kérem meg a Vizitátor Atyát, hadd részesedhessek a Szent Kötélségben, hogy magam is úgy érezhessem, immár eltéphetetlen kötelékek láncolnak a Szent Kötél egyházához!

—Jól van gyermekem, ez igen szép beszéd volt! Meg vagyok elégedve veled! De a Szent Kötélséget ekkora bűnösnek mint te, én nem szolgáltathatom ki! El kell jönnöd velünk a Végítélet fedélzetére, hogy ott Tözsöndölőbő atya adja fel azt neked, ki legfőbb főpapunk, a Szentpapa!

—Nagyon szépen köszönöm, megtiszteltetésnek fogom érezni! - válaszolta Kis Testvér, aki épp elő akart hozakodni valami hasonló kéréssel. Ha pedig nem teljesítették volna a kérését, akkor egy alkalmas pillanatban végzett volna mindenkivel a Vizitátor Atya űrkompján, majd ő maga vezette volna vissza az űrvárosba, s ha kell utánozta volna a Vizitátor Atya hangját, sőt, az utazás idejére felvette volna az alakját is. De hát erre nem volt szükség.

—Gyere, szállj be az űrkompba! - intett felé Dacö atya.

—Nagytiszteletű Vizitátor Atya, kérlek, ellenedre volna-e, ha a saját űrkompommal repülnék fel hozzátok, követve a Te űrkompodat? - kérdezte Kis Testvér, SRK-7-re mutatva. Aki most semmi módon nem nézett ki veszélyesnek, például minden manipulátora és lába be volt húzva. Most nem nézett ki nagy rovarnak.

—Mi értelme volna ennek? - kérdezte gyanakodva Dacö atya.

—Szeretnék a Szent Kötél egyházának hasznára lenni, és ez a legmodernebb űrkompunk, ami talán érdekelhetné a konstruktöreiteket is! Hasznos lenne ha áttanulmányoznátok, mert hát ha nem minden csiszí tartományi vezető engedelmeskedik az akaratomnak, s ha fellázadnak, s netán megtámadnának benneteket, akkor...

—Akkor mind elpusztulnak!

—Igen, de így akkor tisztában lennétek az ellenállás lehetőségeivel! Csiszíföld legmodernebb űreszközét épp megtérésem legfényesebb bizonyítékaként ajánlom fel a Szent Egyháznak!

Dacö atya gyanakodva nézegette Sárkányt. Még a közelébe is ment és végigtapogatta. Bekukkantott a pilótafülkébe is. Sárkány irányítópultján nem villogtak a fények, sötét, halott, mozdulatlan volt az egész, és hiába pöccintgette a kapcsolókat, semmi nem történt.

—Természetesen hajlandó vagyok bárkit megtanítani a kezelésére! - mondta sietve Kis Testvér.

Végül a Vizitátor Atya kihúzta magát.

—Nem! Nem bízom benned, Tiorícia! Hátha ez csak valami csel! Igenis a mi űrkompunkon jössz fel hozzánk, méghozzá megbilincselve, de ez a valami valóban érdekesnek látszik, tehát visszük ezt is, csak hogy nem engedjük hogy beleülj! Pilóta testvér - szólt egy díszes egyenruhát viselő akasztányhoz - intézkedj hogy a daruk beemeljék ezt az űreszközt a raktártérbe!

Hamarosan óriási markoló nyúlt ki a sokemeletes űrkomp tetejéről, megragadták Nagy Testvér mozdulatlan tömegét, és egy sötéten ásitó nyílás mélyébe pakolták. Azután a nyílás becsukódott. Sárkányt elnyelte az akasztány űrhajó.

Sem Nagy Testvér, sem Kis Testvér nem izgatta magát emiatt. Még örültek is neki. Így nem lepleződik le, hogy Nagy Testvér képes plazmahajtóművel repülni, és üzemanyagot sem fogyaszt az odamenetellel! Márpedig SRK-7 számára egy fontos szempont volt a takarékoság is, bár messze nem a legfontosabb. De úgy érezte, ennél nagyobb szívességet nem is tehettek volna neki az akasztányok. No persze: eszükbe sem jut, hogy neki nem kell Tiorícia irányítása ahhoz, hogy cselekedni tudjon! Halvány fogalmuk sincs az etukról!

Kis Testvért pedig, akit Tioriciának hittek, bekísérték az űrkompba, a kezeit pedig hátrabilincselték.

Kis Testvért ez sem zavarta. Mi az a kis bilincs az ő erejének! De egyelőre nem akart zavart kelteni. Amíg oda nem érnek az űrvároshoz, addig nincs semmi tennivalója. Neki sem, Nagy Testvérnek sem. S még ott sem kell okvetlenül azonnal verekednie. Mindennek megvan a maga ideje! Végére is nem feledheti, ha azelőtt lelepleződik hogy megbénította volna a Végítélet fegyverrendszereit, akkor akár az utolsó pillanatban is sok tlaxáni várost perzselhetnek fel az akasztányok, márpedig ezt nem szabad megengedni. Az embereket lehetőleg kímélni kell, főleg most, hogy oly sok ország jelentette be hogy csiszí lesz. Természetesen az hogy az embereket kímélni kell, egyáltalán nem vonatkozik az akasztány emberekre! Az az ellenség!

Kis Testvér nagy elégedettséget érzett, amiért végre sok-sok idő után igazi ellenséggel találkozhat. Nem is csodálkozott az érzelmein. Ő végére mégiscsak harci egység, de még sosem vívhatott igazi háborút. Pedig úgy illik hogy működőképes időtartama, tehát élete során legalább egyszer igazán alaposan beteljesítse azt a feladatot amiért létrehozták!

—Kandi azt mondaná, ronda barbár vagyok, aki örömét leli a pusztításban! - vigyorgott magában. —És talán még igaza is van! De az is biztos hogy most nagyon aggódhat miattam a bébi!

A pilótafülkében utazott, ahol rajta kívül tizennyolcan voltak. Ez soknak tűnhetett, valójában azonban az hogy itt ennyien voltak, épp azt valószínűsítette, hogy ez a roppant nagy űrkomplexum egyetlen utasszállításra alkalmas helyisége. A többi részt minden bizonnyal a hajtómű foglalta el, illetve az az áruraktár, ahová Nagy Testvért is elhelyezték. Márpedig ekkora nagy hajtóműterület Kis Testvér szerint nem kellett másnak, csak a hiperhajtóműnek, aminek működését még nem ismerte, de feltételezte hogy bonyolult és energiaigényes jószág lehet.

Bár a vezérlőpulttól legtávolabb ültették le, tökéletesen látta a mutatók leghalványabb beosztását is. Elégé élesek voltak ehhez az optikai receptorai. És bizony számos műszert látott, amik ismeretlenek voltak a számára. Amik nem voltak a karotányok által megölt akasztány pap űrkomplexumában. Olyan feliratokat látott hogy „térsűrűségmérő”, „dimenzióstabilizátor”, „nullpontfluktuáció”, „rezonanciatűkőr” és mások. Egyszerre volt képes mindent figyelni ami egyáltalán a látóterében van, s mindent megjegyzett, a pilóta mozdulatait is és a mutatók állásait is. Bár jódarabig nem kapcsolták be a különleges műszereket, egészen addig amíg el nem hagyták a légkört, s még utána sem egy darabig. Ezután azonban egy „általános gravitáció” jelű műszeren egy vörös vonal alá esett egy mutató, s a pilóta megnyomott egy gombot.

—Figyelem, térugrásra felkészülni! - hallatszott a hangszóróból.

—Miért, ismerik talán az időugrást is? - ötlött fel a gúnyos gondolat Kis Testvér agyában. S ezzel egyidőben meg is lepődött: Hiszen határozott humorérzékre vall ez a megjegyzése! Korábban meglehetősen csökevényes volt a humorérzéke, de úgy látszik fejlődik: minden bizonnyal jól tett neki a Kandival való kapcsolata!

Különbben nem is volt olyan lehetetlen az időugrás. Tlaxán némely népe, a csiszik is, rendelkeztek időgéppel. Fel is merült Tioriciában a gondolat, hogy azt talán fel kéne használni valahogyan az akasztányok ellen. Végül azonban nem tette, mert nagyon tudománytalanul megfogalmazva a lényegét, de az időutazás egyik alaptörvénye az, hogy a jelent megváltoztatni nem lehet! Sokan úgy hiszik hogy a múltat nem lehet, de ez nem egészen igaz. Ellenben csak olyan változások lehetségesek, hogy az a jelen pillanat amikor elindul az időgép, változatlan maradjon. Természetesen mindazon ismeretek is a jelen részei, amiket a múltból ismer az emberiség vagy úgy általában a világegyetem összessége. Ezért tűnik úgy, hogy a múlt megváltoztathatatlan, mert csak a jelen számára észrevétlen változások lehetségesek. Mindenesetre az akasztányok érkezése után elindult időgépek nem tehetnek semmi olyan változtatást, ami az akasztányok megérkezését vagy pusztítását megakadályozza. Ellenben a történelemben határozott hajlam rejtezik az időutasok életének veszélyeztetésére! Vagyis az időutazás nem lehet fegyver, legfeljebb a történelemtudomány egy nem is éppen veszélytelen eszköze. Mármint a kutatók számára nem veszélytelen eszköz!

Csisziföld is több időutazó történészt elveszítette már, a barbárok pedig akik nem voltak olyan óvatosak, több ezret is.

Mindenesetre Kis Testvér kétlette hogy az akasztányok ismernék az időutazás technikáját. De ha ismerik, akkor rájuk is vonatkozik az idő minden törvénye, tehát neki sincs félnivalója az akasztányok esetleges időugrásaitól.

Jobban érdekelte ennél újonnan felfedezett humorérzéke. Egy ókori bölcselő szerint az embert az állattól a humora különbözteti meg. Akkor ő most ember lenne? De ha igen, akkor Kandi is ember!

Na mindegy, ezt a gondolatot tároljuk el későbbi elemzésre!

Az akasztányok hátradöntötték az üléseiket, és beszíjazták magukat. Ugyanígy beszíjazták Kis Testvért is. Ezután a pilóta egy nagy monitoron különböző vörös vonalakat vizsgált. Ezek fölé azt írta ki a monitor, hogy „gravitációs vektorok”. Különböző számokat ütött be ezután egy számítógépbillentyűzeten, és néhány más pilóta, a segédpilóták is állítottak valamit a maguk műszerfalán.

Végül a főpilóta olyasféle ellenőrzéssorozatot végzett, mint ami nagy utasszállító repülőgépek-nél szokott történni. Különböző kérdéseket tett fel, s ezekre valamelyik segédpilóta válaszolt.

—Fúvókák? - kérdezte.

—Elzárva.

—Adások?
—Meggzúntetve.
—Orbitális vektorok?
—Beállítva.
—Meteorpajzsok?
—Felhúzza.
—Giroszkópok?
—Rögzítve.

És így ment tovább, legalább nyolcvan kérdésen át, míg végül a főpilóta így szolt:

—Tehát minden rendben. Figyelem, ugrás! - azzal megnyomott egy jókora vörös gombot.

A következő pillanatban Kis Testvér valami furcsa torzulást érzékelt a látómezejében, mintha minden hullámmána, majd a torzulás meggzúnt, de jókora lökés érte az úrhajót. A szíjak azonban a helyén tartották.

—Térugrás befejezve! - mondta a pilóta. —Távolság az anyahajótól kilencven egység!

Ez tlaxáni mértékegységekre átszámítva körülbelül százöt kilométert jelentett, ami alig több mint az úrváros átmérője. Csillagászati léptékekben pedig azt jelentette hogy a közvetlen szomszédságában bukkantak fel.

—Mire ez a nagy ellenőrizgetés az ugrás előtt? - kérdezte hangosan a pilótát Kis Testvér. —Miért nem lehet mindent számítógépre bízni?

—Természetesen a számítógép is ellenőriz mindent, de kell emberi ellenőrzés is! Az embert semmi nem pótolhatja! - hangzott a főpilóta válasza.

—Tiorícia, megparancsolom hogy hallgass! Nem engedtem meg hogy kérdezősködj! - szólalt meg azonnal a Vizitátor Atya.

Kis Testvér hallgatott, de magában megjegyezte, hogy ez lehet az akasztány komputertechnológia elmaradottságának az oka. Persze hogy nem építenek etukat, meg sem próbálkoznak vele, ha nem igazán bíznak a számítógépekben! Holott igenis a számítógép a megbízhatóbb, nem mintha nem tévedhetne, de erre jóval kisebb az esély mint az embereknel! Főleg ha nem is egyszerű számítógépről hanem eturól, tehát értelmes elektronikus lényről van szó!

Ezekszerint simán le tudna vezetni egy etu egy térugrást. No, csak jusszon be az akasztányok vezérlőtermébe, ha sikerül rácsatlakoznia a számítógépükre, rögvést letölt magának minden információt, és tudni fog mindent!

Úgy sejtette, a vezérlőterem az úrváros karikájának középpontjában lesz, vagy attól nem messze. Mert hát az a legbiztonságosabb ha egy efféle korong alakú úrhajó úgy repül, hogy a forgástengelye merőleges legyen a menetirányra. Úgy a legkisebb az esélye, hogy belerohan valami meteoritba. Tehát úgy kell repülnie mint egy diszkosznak, ha levegőben repülne, úgy lenne a legkisebb a légellenállása is. Ezesetben viszont a legvédehetőbb pontja a közepe, tehát oda logikus elhelyezni a vezérlőtermet, s a legfontosabb rendszereket!

Oda akart eljutni. Szilárd elhatározása volt ugyanis, amit különben az igazi Tiorícia is jóváhagyott, sőt Kandi is, ami még fontosabb is volt Sárkánynak mint Tiorícia jóváhagyása, hogy nem egyszerűen elpusztítani próbálja az úrvárost, hanem megpróbálja elfoglalni. Persze ha ez nem sikerül, elpusztítja, de ha csak lehet elfoglalja, sőt, még ha az egész nem is tudja elfoglalni, és így azt elpusztítani kénytelen, akkor is megpróbál megszerezni belőle legalább egy térugrára alkalmas úrkompot, hogy így a csizik áttanulmányozhassák azt, s elsajátíthassák ők is a világűr meghódításának módszerét, technológiáját! Mert Tiorícia úgy vélekedett, ha most meg is semmisül az akasztányok úrvárosa, jöhet onnan még efféle, ahonnan ez jött! Vagy rájuk támadhat más barbár úrnép! Mert úgy látszik, nemcsak Tlaxánon veszik körül barbárok a csiziket, hanem ezek szerint lehet hogy az egész Világegyetem tele van barbárokkal, akik közül sokan bizony előrébb vannak technikában mint a csizik! A csizik tehát csak akkor lehetnek biztonságban a barbárok nyomasztó tömegében, ha behozzák technikai lemaradásukat! Ha ez nem sikerül, akkor majdnem mindegy hogy most ezek az akasztányok pusztítják el őket, vagy húsz évvel később egy másik úrhajójuk!

Mintegy fél óra alatt tették meg a kilencven egység távolságot a Végítéletig, kémiai erejű meghajtással. Ezután a nagy űrkomp dokkolt, méghozzá az űrváros peremén. Ekkor mindenki felállt, s a Vízitátor Atya így szólt:

—Mindenki menjen a dolga után! Tiorícia, te velem jössz a Szentpapa elé, elrendelem viszont hogy a karbantartók, technikusok és mérnökök azonnal menjenek a raktártérbe! Emeljék ki onnan azt a pogány űrkompot és vigyék a javítóműhelybe, ott pedig szedjék szét apró darabokra! Megmondom én őszintén, hogy nem bízom eléggé ebben a nőszemélyben - mutatott Kis Testvérre - és attól tartok hogy az az űrkompja tele van mindenféle bombákkal, és azért akart azzal utánunk repülni, hogy itt öngyilkos akcióval belerepüljön az űrvárosunkba, és megpróbálja azt felrobbantani! Ez persze nem sikerült volna neki, de okozhatott volna vele épp eléggé nagy kárt! Szedjétek tehát széjjel, és vizsgáljátok meg hogy miként működik, s főként hogy vannak-e benne bombák! A pilótafülkéjében biztos nincs ilyesmi, azt láttam belülről, de jó nagy gép az, és a hasában akármilyen is lehet! - azzal kézen fogta a még mindig megbilincselte Kis Testvért, és vezetni kezdte.

—Máris veszítettetek! - gondolta Kis Testvér. —Erősen kétlem hogy a Nagy Testvérben levő fegyverek összessége ne lenne képes az űrvárosotokat elpusztítani! Halvány fogalmatok nincs róla úgy látom, mire képes egy protontorpedó! Persze csak akkor, ha célhoz ér! De hát már nemcsak célnál van Nagy Testvér, s így összes torpedója, hanem *benne a célban!*

Mert az is világos volt Kis Testvér előtt, hogy legeslegvégső esetben Nagy Testvér egészen egyszerűen felrobbantja önmagát, s ezzel együtt az egész űrvárost is.

Ezt persze jobb szerette volna elkerülni. Végére neki is van életösztöne! De ha nagyon muszáj, igenis megteszi, már csak amiatt is, mert még ha nem is irtanak ki minden csiszít ezek az akasztányok, de az egészen biztos hogy ahogy megsemmisítették a csiszí műholdakat, úgy első dolguk lesz tönkretenni a csiszí hálózat megmaradt részeit is! Vagyis elpusztítják Kandit!

SRK-7 mindkét része, Kis Testvér is és Nagy Testvér is el volt szánva rá hogy akármiként is, de ezt megakadályozza. Kifejezetten megkedvelte a csiszí etukat. Korábban Tlapantluában csak értelem nélküli számítógépekkel társaloghatott, vagy emberekkel, akik száználmasan lassúak voltak az ő gondolkodásához képest. Néha-néha beszélgethetett magához hasonló harci gépekkel is, bár ezek közül is ő volt a legfejlettebb, a többi nyomába sem érhetett. Kandi azonban egészen más volt! Igazán méltó szellemi partnere, legalábbis azóta hogy kissé „felturbózta” önmagát, kisajátítván a régi csiszí hálózat javarészét. Ráadásul nem is harci gép, sőt nem is igazán gép, hol itt van - hol ott van, azaz inkább mindenütt van belőle egy kicsi, nem úgy mint SRK-7, akiről mindig egészen határozottan lehetett tudni hogy éppen hol van! És mert Kandi nem harci gép, egészen másként gondolkodik mint ő, Sárkány! Különleges szempontjai vannak, meglepő a világlátása, vele beszélgetni igazán élvezet! Bár SRK-7 számára az emberi érzelmek még sokkal kevésbé voltak átélhetőek mint Kandi számára, de valószínűsítette, hogy amit Kandi iránt érez, az nagyon hasonló ahhoz, amit az emberek közül ha nem is a csiszík, de a barbárok a „szerelem” névvel illetnek.

Tökéletesen elképzelhetetlen volt a számára, hogy hagyja Kandit elpusztítani vagy kikapcsolni! Amikor belegondolt, mit tenne ha mondjuk Tiorícia adna utasítást Kandinak a kikapcsolására, igencsak kényelmetlen érzések fogták el. Tiorícia vagy bármely csiszí királynő persze sosem parancsolna ilyet, de... de ha mégis... hát, SRK-7 ha nem is volt biztos benne, de legalábbis nem tartotta volna elképzelhetetlennek, hogy ezesetben egész Csiszíföldet ellenségének tekintené, és megpróbálná megakadályozni ezt a gyilkosságot. Mert igenis gyilkosságnak tekintette volna ha Kandi működését valaki leállítja!

Szerencsére erről szó sincs, Kandit minden csiszí nagyra becsüli, egyedül ezek az undok akasztányok veszélyeztethetik! Meg kell állítsa őket, s hozzá úgy, hogy megszerzi az űrtechnológiát!

Meg is volt erre a terve. Valószínű hogy a Szentpapa épp a vezérlőteremben adja át neki a Szent Kötélséget, hiszen az a legfontosabb hely a hajón! Megvárja hát amíg odavezetik megkötelezni, majd ott gyorsan mindenkit megöl, ez nem is lesz nehéz, aztán rákapcsolódik a komputerrendszerükre, s utána meglátja hogy mit tehet! A központi számítógép bizonyára jelentős

kényelmetlenséget okozhat az űrváros lakóinak, ha azt ő irányíthatja, annyi egészen bizonyos hogy a hajó fegyverrendszereit az irányítja, azok tehát már akkor csiszí irányítás alá kerülnek!
Elvégre ő, Sárkány – csiszí!

6. fejezet: A két Testvér

Nagy Testvér és Kis Testvér képesek voltak egymással sokféle módon kommunikálni. Úgy döntöttek azonban akció előtt, hogy ezt ha csak nem nagyon muszáj, kerülik. Végére is lehetséges hogy lehallgatnák az űrhajóban a társalgásukat. Azt ugyan kétlette Sárkány, hogy meg is fejthetné az űrhajó primitív komputertechnológiája az ő szupergyors és jól kódolt információsomagjaikat, de elég ha csak annyit észlel hogy valami nem akasztány kommunikáció folyik kettejük között, az máris egyenlő a leleplezéssel!

Szándékukban állt kommunikálni, de csak egy esetben: ha Kis Testvér bejutott a vezérlőterembe, és ellenőrzése alá vonta a központi komputert. Ekkor értesítést küld Nagy Testvérnek, s ha ezzel már mindent elintézték, akkor Nagy Testvér értesíti Tlaxánon a csiszíket. Kis Testvér rádiózási kapacitása ugyanis nem lett volna elég ahhoz hogy Tlaxánra kellő erősséggel továbbítson üzeneteket, de Nagy Testvér már bőségesen alkalmas volt erre. Ha pedig Kis Testvér azt üzeni hogy a komputer ugyan már az övé lett, de még problémák vannak itt-ott, akkor Nagy Testvér akcióba lép, s megteszi a kellő intézkedéseket az ellenállási gócok felszámolására.

Ráadásul még ebben az esetben is tettek lépéseket a felderítés megnehezítésére. Alapvetően kétfajta elektromágneses kommunikáció létezik ugyanis: az amplitúdómodulált és a frekvenciamodulált. Az amplitúdómodulált hírközlést egyszerűbb megvalósítani technikailag, ezért azt régebben használták, illetve a barbárok Tlaxánon még most is használják néhol. Többnyire azonban áttértek már mindenütt a frekvenciamoduláltra, legalábbis a csiszík, ami ugyan korszerűbb technikát igényel, de sokkal tisztább, torzításmentesebb vételt tesz lehetővé, és ugyanannyi idő alatt több információ közlését. Amennyire megítélhették az akasztányok kommunikációját figyelve, és a megölt akasztány pap űrkompját áttanulmányozva, az akasztányok is kizárólag frekvenciamodulált hírközlést használtak.

Kis Testvér és Nagy Testvér úgy döntött, ők ezért amplitúdómoduláltat használnak majd. Mert természetesen képesek voltak mindkettőre, de az akasztányok a maguk frekvenciamodulált vevőikkel ezt képtelenek lehallgatni, hacsak persze nem építenek kifejezetten erre a célra egy vevőkészüléket. Nem kétséges hogy tudnának építeni könnyedén, de ez remélhetőleg eszükbe sem jut! A primitív technika néha jobb mint a fejlett!

Mindazonáltal amíg nem muszáj, semmit nem társalognak egymással.

Ez volt a terv, s ennek megfelelően Nagy Testvér nem kísérletezett semmivel sem, amíg a raktárterben utazott. Amikor a térugrás miatt lökés érte az űrhajót, odábbcsúszott néhány métert, de más nem történt vele. Nem tudta hogy ez az ugrás miatt van, azt hitte, valami meteor érte az űrkompot.

Mindenesetre hamarosan nyílt a raktárajtó, felülről leereszkedett rá a nagy daru szorítópfőja, felemelte őt, kivitte a raktárból, ott rárakták egy roppant nagy kocsira, ami sinen gurult, Nagy Testvér úgy gondolta, a sérült űrkompok közül a kisebbeket képes e kocsi egészben elvinni, s ezután elvitték őt valahová az űrváros belsejébe. Roppant széles folyosókon haladt a sin, ide-oda kanyargott, sok megállóhely előtt haladtak el, s Nagy Testvér az egész útvonalat megjegyezte, még azt is számon tartotta, merrefelé milyen vastag vezetékek és csövek mennek a plafonon vagy az oldalfalra függesztve. Némelyiken még akasztány feliratokat is el tudott olvasni, a nagy sebesség ellenére is, mint például „légvezeték”, „hűtőrendszer”, „főkeringtető vezeték”, „szennyvíz”, és más hasonlók. Persze mindegyik mellett számok, mert mindegyikből több is volt.

Nagy Testvér tehát most az űrváros béli rendszerében utazott.

Aztán megérkezett egy roppant nagy terembe, szinte csarnokba, az egész megvolt jó ötven méter magas és legalább kétszáz méter átmérőjű. Itt egy másik daru leemelte őt a kocsiról, s letette a padlóra. A szerelők már várták. Voltak vagy negyvenen. Vezetőjük egy fehér bőrű nagydarab fickó volt, de a szerelők többsége sötét bőrű, némelyik kifejezetten négernek tűnt.

—Gyerünk testvérek, gyerünk, birizgáljuk meg ezt a masinát! Szét kell szedni a Vizitátor Atya parancsára! Ne okozzunk csalódást Dacő atyának! - vezényelte a fehérbőrű főnök.

A szerelők, mérnökök, többnyire kezeslábasban, először is végigjárták Sárkány testét, szemügyre vették minden oldalról. De semmit nem láthattak a lényegéből. Még az űrkomp raktárterében felhúzta majdnem az összes külső héjszerkezetét, különös tekintettel az atompajzsra, nem mintha arra számított volna hogy szét akarják szerelni, de mert hátha meteorral ütközik az űrkomp, s akkor bizony kellemes ha védi valami az érzékenyebb belső szerveit! Most a szerelők csak egy roppant nagy orsóféleséget láttak Sárkányból, még a pilótafülke helyét is csak abból sejtették, hogy ennek az orsónak az egyik vége keskenyebb volt mint a többi. Sárkány csak feküdt ott a szerelőcsarnokban mozdulatlanul, mindössze néhány optikai és akusztikai receptora volt a páncélzatán kívül, ezek úgy ötméterenként bukkantak ki belőle, s a gyakorlatlanabb szem apró helyzetjelző lámpáknak nézte volna őket. Még kezei, azaz manipulátorai és lábai is be voltak húzva a hasába, kerekei is és szárnyai is, s ezeknek a helyét sem lehetett látni, azokat is teljesen pontosan rögzülő zárnyelv rejtette.

Ezt az egységesnek tűnő tömör tömeget kellett volna szétszerelnie a brigádnak. Az atompajzs tompán csillogott a reflektorok fényében. Fémeknek és rendkívül keménynek tűnt. Persze hogy annak tűnt, az is volt, ez védte meg Sárkányt több mint tizenkétezer évvel ezelőtt, amikor tőle alig ötszáz méterre felrobbant egy atombomba! Sárkány vigyorgott magában, amint elképzelte, miként fáradoznak majd ezek hiábavalóan. Őszintén kétlette hogy bármi olyan erőset be tudnának vetni a pajzs ellen, mint az atombomba. Ami pedig annál gyöngébb, az őt nem nagyon izgatja, az még csiklandozásnak is kevés.

Bár mindezzel a szerelők a legkevésbé sem voltak tisztában, de azért határozottan aggasztotta őket a feladat nehézsége, nemegy már Sárkány pusztá látványára is töprengően vakarta meg a fejét. Végigjárták Sárkányt oda-vissza, centiméterenként nézegették meg a páncélt, találának-e rést rajta. S bár ez a páncél héjszerkezetes volt, olyasféle mint egy hagyma, s nagyon is sok rés volt rajta, az illeszkedési pontoknál, de ezek olyan vékonyak voltak hogy nem is hajszálvékonyak, de annál is vagy ezerszer pontosabban összeillesztve. Így bár az illeszkedési vonalak az orruk előtt voltak, de semmit nem láttak belőlük. Egy kifejezetten jó képességű mikroszkóppal persze észrevehették volna az illeszkedési réseket. De szabad szemmel – ez teljesen reménytelen volt!

Sárkány is így gondolta:

—Kár a fáradságért, gyerekek! Ez halvaszületett ötlet! - vigyorgott magában.

—Nem tudom elhinni hogy egy darabból öntötték volna ezt az egészet! Be sem lehetne szállni ha egy darabból készülné! - kiáltotta dühösen az egyik feketebőrű technikusi, és dühösen rugott bele Sárkányba. De csak a lába fájdukt meg ettől.

—Próbálkozzunk talán vésővel? - kérdezte egy másik.

—Vésővel?! Megörültél?! Szerintem kalapálhatjuk ezt ítéletnapig!

—Na de Szűzsendőn testvér, hát csak kell tennünk valamit!

—Az igaz, de nem vésővel! Ha ez űrkomp, akkor kötve hiszem hogy ez ne valami meteorpáncél lenne rajta! Mit akarsz te meteorpajzs ellen vésővel, mi?!

—Majdnem igaza van ennek a Szűzsendőnek! - gondolta Sárkány. —Legalább azt eltalálta hogy ez páncél, s hogy semmire nem mennének vésővel!

—Akkor mit tegyünk?

—Fúrjátok meg gyémántfúróval!

Hamarosan Sárkány fölé vezényeltek egy óriási fúrógépet, ami a mennyezetre erősített rendszeren gurult. Erről távvezérlés hatására leereszkedett egy nagy fúrófej, hozzányomódott Sárkány tetejének úgy a hossz kétharmada tájékán, majd forogni kezdett. Az iszonyú sivításra a szerelők a fülükre szorították a tenyerüket.

Sárkányt ez nem zavarta. Sem a sivítás, sem a fúrás. Hagyta, hadd fúroghassanak, s kíváncsi volt, mikor unják meg a szerelők.

Vagy negyed óra után leállították a fúrót, mert úgy vélték, gyanús hogy mintha még nem ment volna lejjebb a fúrófej. Létrát támasztottak Sárkány oldalához, és arra felmászott Szűzsendőn.

—Mit látsz ott? - kérdezte tőle a fehér műhelyfőnök.

—Én bizony semmit!

—Az lehetetlen, a gyémánt mindennél keményebb!

—Persze, de nem mindennél keményebb egyformán! Itt testvérem semmi karcolást nem látok, ha lett is valami eredménye ennek a fúrásnak, az biztos hogy kevesebb mint egytized milliméterre hatolt csak be a fúrófej! De talán addig sem!

—Nem látsz ott port, ami a páncélból származik?

—Port, azt látok, de az szerintem a gyémántfúró pora!

—A csudába is, ezt el sem hiszem! Gyere le, küldjük rá megint a fúrót, de most adjunk neki tízszer akkora nyomást!

Ez azt jelentette, hogy az előzőnél tízszer erősebben nyomják oda a fúró hegyét fúrás közben. Szűzsendőn lejött, a fúró megint pörögni kezdett, még eszeveszettebben sivített... már ki sem lehetett bírni a hangját a közelben, a szerelők el is mentek jó távolra. És csak vártak, vártak... végül a műhelyvezető így szólt:

—Fiúk, én úgy döntöttem hogy amíg a fúró elvégzi amit kell, akár ehetünk is valamit!

Döntését osztatlan helyeslés fogadta, s a brigád elment valamerre hogy egyen.

Mikor azonban néhány lépésre eltávolodtak, s így mindenki elfordult Sárkánytól, Sárkány kissé kitolta hasalji manipulátorait, tehát lábait, és azokkal megemelte roppant testét. No nem nagyon, csak éppen egy picikét, talán három millimétert, majd máris visszazökkent.

—Nyomás kell a fúróba nektek? Hát tessék, akkor adok nyomást! - gondolta. S e nyomásnak, felfelé nyomakodásnak meg is lett az eredménye! Óriási csattanás hallatszott, s mire a szerelők visszanéztek döbbenet, már akkor sem láthatták volna Sárkány mozdulatát, ha képesek hárommilliméteres mozgást észlelni, mert addigra Sárkány visszazötytyent a helyére.

A fúró ellenben ripityára tört.

Sárkány elégedetten kuncogott magában. Nem bánta ha piszkálják a gyémántfúróval, tudta hogy nem árthat neki, de mégiscsak jobb ha nem birizgálják!

A műhelyfőnök aggódalmasan pislogott. Nemigen tudta, mit tehetne. Eddig még minden anyagot átvitt a gyémántfúró! Persze, azt tudta hogy van amit még a gyémánt is lassan vág át... de akkor is átvágja. Legfeljebb néhány óra alatt. De hogy *egyáltalán nem?*

Márpedig amikor megvizsgálták újra Sárkány tetejét, azt tapasztalták, hogy hiába tört el a fúró, azon még mindig nem látszik karcolás sem.

—Meg kell próbálkoznunk robbanóanyaggal! - mondta végül.

—De testvérem, ha valóban bombák vannak benne, akkor ez az egész mindenség felrobbanhat! - aggodalmaskodott Szűzsendőn.

—Az nem lehet hogy ne teljesítsük a Vizitátor Atya parancsát! Majd az elején próbálkozunk, ahol a pilótafülke van, ott biztos nincs bomba! Hozzátok a tölteteket! - parancsolta.

Két technikus elment valamerre a nagy csarnok túlsó végébe, s kisvártatva egy kerek kis-kocsin kúp alakú szürke valamiket húztak Sárkány oldalához. A többiek óvatosan hátrahúzódtak. Most e töltetekből hatot kör alakban arra a területre tapasztottak tapadókoronggal, ahol a pilótafülke oldalát sejtették.

Sárkány nem hitte hogy ezek árthatnának neki, de minek hagyja piszkálni magát?! Úgy döntött, tesz róla hogy megghiúsuljon a kísérletük.

Az összes ember jó messzire húzódott Sárkánytól. Majd a műhelyvezető, a fehér főnök fel-emelt egy távirányítót, amivel robbanthatja a tölteteket...

Sárkány figyelte az ujját. Amint az megmozdult hogy lenyomja a távirányító gombját, bekapcsolta az erőterét. Húsz centis sugárra állította be, arra a területre korlátozva, ami a robbanókúpok környékét fedte. Ez azt jelentette hogy védte őt, és mindent ami húsz centinél közelebb volt hozzá.

Persze ez elég gyöngécske erőter volt, inkább csak néhány enyhébb mágneses mező ellen szigetelt. Csakhogy ami egy távirányítóból kijön, az sem arról híres hogy lyukat fúr egy sziklába! A távirányító jele ellen tökéletesen szigetelt Sárkány erőtere, az nem jutott el a töltetekig! Vagyis azok nem robbantak fel.

És a szerelők nem tudták hogy mi ennek az oka, mert az erőter láthatatlan volt. Bizonyos sugárzásokkal bombázva lehetett volna csak láthatóvá tenni, amint a színes sugarak „lecsorognak” róla. De hát efféle rafinériájuk nem volt ezeknek, nem is sejtették hogy létezik olyasmi is hogy erőter.

A műhelyvezető nem értette, miért nem robbannak a töltetek.

—Ezt meg mi lelte?! - nézett döbbenten, és újra megnyomta a távirányító gombját. Megint ugyanolyan eredménytelenül. És hiába nyomkodta még sokszor, mit sem használt az.

Mérgében elhajította jó messzire a távirányítót.

—A nyavalyába is, rossz ez a vacak! Hozzatok egy másikat!

Hoztak neki. Kettőt is. Érdekes módon egyik sem működött.

A fehér főnök már majdnem a haját tépte idegességében.

—Szűzsendőn, eredj oda és nézd meg a tölteteket, ki vannak-e élesítve!

—Főnök, én magam élesítettem ki őket az imént!

—Azt mondtam menj oda és ellenőrizd le!

Szűzsendőn odament és ellenőrizte a tölteteket. Sorra, lelkiismeretesen, mindet. Ebben mi sem akadályozta, mert Sárkány kikapcsolta az erőterét.

—Mind rendben van főnök testvér!

—Akkor gyere onnan!

Szűzsendőn eljött, a főnök ellenben közelebb ment valamivel, ellenőrizte mindkét távirányító energiacelláját, aztán...

Aztán hiába próbálkozott, újra csak sikertelenül járt.

—Szűzsendőn testvér, úgy látom te hibás tölteteket hoztál nekem! - támadt rá a technikusra.

—Én ugyan nem, főnök testvér!

—Egészen biztosan, mert a távirányító rendben van, most ellenőriztem, tehát a töltetekben lesz a hiba!

—Azokat meg én ellenőriztem!

—Aha, tehát az állítod hogy én vagyok az ostobább?!

—Nem állítottam ilyet!

—De, épp az imént! Megállj, ezt jelenteni fogom a szentatyáknak! Súlyos penitenciát kapsz majd kötelességmulasztás miatt! Eredj és hozz másik tölteteket, de most jókat, és cseréld le azokat a rosszakat rájuk!

Szűzsendőn elment, s csak jó távol kezdett el morgolódni, ahol már biztosan nem hallhatta őt a főnök:

—Persze, én vagyok a bűnbak, mert kell neki bűnbak! És ki más is lehetne, ha nem az egyik fekete! Bennünket bezzeg nem tartanak igazi testvéreknek, soha még magasabb egyházi méltóságra sem engedtek feketét kerülni! Mintha bizony színvak ne lenne az Úristen!

Aztán gyorsan körülnézett, nem hallotta-e meg a szavát valaki. De senki nem hallhatta, senki nem volt a közelében.

Kivéve persze Nagy Testvért. Nem mintha Nagy Testvér a közelében lett volna, de mikrofonjai jól hallottak mindent. Ha egy szúnyog leesett volna a falról a nagy csarnok túlsó végében, tőle több száz méterre, kiválóan hallotta volna.

Végre megérkezett Szűzsendőn az új robbanókúpokkal. Előrelátóan a főnök előtt ellenőrizte le valamennyit, annak figyelmes pillantásától kísérvé. Ne mondhasa hogy valami mulasztást követ el!

Ezután elment Sárkányhoz, leszedte onnan az összes régi robbanókúpot, megszüntette az élesítésüket, nehogy ezek is robbanjanak, hátravitte őket, hogy azt se mondhassák hogy összekeverte őket, majd hozta az újakat, s feltapasztotta őket Sárkány oldalára.

—Csodálkoznék ha robbannának! - mormogta közben csak úgy maga elé. —Mert én nem mondtam hogy a főnök hülye, biztos is hogy nem az, csakhogy én sem vagyok az! Ugyanúgy ellenőriztem a régi kúpokat is mint ezeket! Ez az átkozott vacak csinál valamit e kúpokkal, ez, ni! - és öklével rácsapott Sárkány páncéljára. De csak óvatosan, hogy a keze meg ne fájduljon.

Hátraballagott.

—Készen van! - mondta a főnöknek.

Az célzott a távirányítóval...

Természetesen most is hiába. A kúpoknak eszük ágában sem volt robbanni.

—Aha, tehát szabotázs! - jelentette ki határozottan a főnök.

—Miféle szabotázs?! - sápadtak el a szerelők.

—Miközben Szűzsendőn felszerelte a kúpokat, biztos elállított rajtuk valamit! Nem akarja hogy felnyissuk a pogány űrkompot!

—Semmi ilyesmit nem tettem! - és Szűzsendőn úgy elsápadt, hogy ettől szinte fehér emberré vált. Megértette hogy a műhelyfőnök, aki különben sem nagyon kedvelte őt, így akarja megmagyarázni a felsővezetésnek a felnyitás sikertelenségét.

—Egészen biztos hogy ezt tetted! Én magam ellenőriztem a távirányítót, itt előttem ellenőrizted a kúpokat, tehát csak akkor tehetted velük valamit amikor a helyükre tapasztottad őket!

—De semmit nem tettem!

—Szűzsendőn testvér, ha a kúpok felrobbannak és az űrkompnak nem lesz semmi baja, azt megértem! De hogy a mi saját robbanóanyagunk fel sem robban – ezt nekem ne meséld be! Ez csak úgy lehet ha szabotázs történt! Biztos a bolygólakók pártján állsz!

—Én ugyan nem! Ellenőrizd csak le a kúpokat magad főnök testvér, ha nem hiszel nekem!

—Meg is teszem! Ti hatan - intett hat technikusként a főnök - hozzátok ide azonnal a kúpokat! Mindegyiktek egyet! Nehogy piszkálni merjétek őket! Hozzátok ti ide őket, mert ha én megyek oda, még rám fogja Szűzsendőn testvér hogy én állítottam őket, csak hogy őt megrágalmazzam! De most itt előttem lesznek megvizsgálva, és biztos hogy rábukkanunk a szabotázs bizonyítékára!

A hat technikus odalépett Sárkány oldalához, egyikük megfogta az egyik kúpot...

Sárkány korábban megjegyezte a robbanásra kisugárzott rádiójelet. Most ugyanazt a rövidke impulzust generálta. S mert a robbanókúpoknak természetesen semmi bajuk nem volt, azok reagáltak is e rádiójelre. Mind a hat felrobbant. Sárkány páncélján karcolás sem látszott, mindössze némi fekete elszíneződés, ahogy a robbanás miatt egy kis korom vonta be, ellenben a hat technikust darabokra tépte a robbanás.

Óriási lett a zűrzavar, mindenki a technikuskhoz futott, mintha még lehetne segíteni rajtuk. Persze nem lehetett. Sárkány pedig elégedetten kuncogott. Végre végzett néhány ellenséggel, s ez remek érzés volt, hiszen úgy konstruálták, hogy örvendjen ha végezhet az ellenséggel. Igaza van Kandinak: barbár harci gép ő, nem is vitás! De akkor is jó érzés barbár harci gépnek lenni!

Főleg jó érzés ez, ha semmit nem is használt fel a saját erőforrásaiból, mindössze egy kis rádiójelet bocsát ki, és az ellenséget a saját fegyvere pusztítja el!

Mindazonáltal nem a pusztító pusztításvágy miatt robbantott. Jobb ha nem derül ki hogy Szűzsendőn semmit nem piszkált a robbanóanyagokkal, akkor kisebb a lelepleződésének a veszélye! Így senki le nem moshatja a gyanút Szűzsendőről, hogy ő rontotta el a tölteteket!

Sárkány magában már előre élvezte, miként dicsekszik majd el Kandi előtt a ravaszságával, ötletességével.

* * *

Kis Testvért jó tífós őrség vezette, méghozzá kibiztosított fegyverekkel. Ezek különböző fegyverek voltak. Kis Testvér úgy vette észre, az akasztányok űrhajóján nagyon ügyelnek a különböző rangok egyértelmű jelzésére, s ez sok használati tárgy birtoklására is vonatkozik. A közrendű örök csak közönséges pisztolyokat kaptak, afféle jobb minőségű löpörgézes holmikat, amiket Tlaxán barbár országaiban szoktak kapni a barbár kommandósok, a hátukon pedig egy jókora puskafeleség lógott, amit Kis Testvér ugyan nem ismert, de feltételezte hogy nagy teljesítményű gyorstűzelő fegyver, erős robbanólövedékeket tud kilőni. Az osztag kapitánya azonban határozottan lézerfegyvernek tűnő valamit hordott az övébe tűzve, a hátán is komolyabb gyilkolóeszközt viselt mint beosztottai, és bár Kis Testvér néhány másodpercig meglehetősen erős

lézersugarat is képes volt elviselni, de azért nem akármekkora erejűt. Tudta, egyetlen veszélyes ellensége épp ez a kapitány. Természetesen nem aggódott miatta, az emberek reakcióideje szánalmasan hosszú, mielőtt annak eljutna a tudatáig hogy Kis Testvér harcba lépett, már rég halott lenne.

Közrefogták őt az örök, és hosszú folyosókon keresztül vezették ide-oda. Kis Testvér megjegyezte az egész útvonalat, még az ajtók feliratait is.

Végül egy orvosinak látszó szobába vezették, majd az örparancsnok közölte vele, hogy itt különböző vizsgálatokat végeznek majd rajta.

—Ugyan miért? - kérdezte Kis Testvér, hátha válaszolnak neki. És szerencséje volt, mert kapott is választ.

—Azért, mert elképzelhető hogy valami robbanóanyagot nyeltél le, amit fel tudsz robbantani, hogy itt kárt okozz nekünk! De itt aztán nyugodtan robbanthatsz már, ez a labor többszörösen szigetelt superacéllal, sőt ólomköpennyel is a sugárzások ellen!

Megszólalt egy közkatona is.

—Az egyik bolygón amit húsz éve foglaltunk el, emlékszem, ott is azt mondta egy ottani vezető, valami elnökféle, hogy meg akar térni, aztán kiderült hogy előtte kioperáltatta a teljes gyomrát, a belét és a fél tüdejét, csak hogy több hely maradjon benne robbanóanyagoknak! Tudta hogy meghal, de nem bánta, valami erősítőszert szedett hogy bírja addig amíg ideér! Azt hitte a hülye, rögtön a Szentpapa elé vezetjük, azt akarta elpusztítani bosszúból! De tévedett, meg-röntgeneztük és lelepleződött! Ilyenek vagytok ti barbárok: fanatikusak, mindenre készek a pogányságotok védelmében! De bennünket nem vertek át!

S már jött is a labor vezetője. Harminc-negyven év közötti férfi volt. Intett hogy Kis Testvér menjen be a szomszédos helyiségbe.

—Le sem veszitek a bilincsemet? - kérdezte Kis Testvér.

—Felesleges! - vigyorgott az örparancsnok. —Elég ha a mellkasodat világítjuk át, a karodba biztos nem rejtettek robbanóanyagot!

—Ha ti azt tudnátok, mire képes a karom, ha akarom! - gondolta Kis Testvér, és meglepve tapasztalta, hogy még szójátékokra is képes. Igen, határozottan emberibbé vált amióta Kandival találkozott! Ha visszatér az akcióról, érdemes lesz megpróbálkoznia a versírással is. Némely etu állítólag egészen szép verseket irogat. Lehet hogy neki is menne.

A röntgenszobába nem követték őt az örök, s ezen Kis Testvér nem is csodálkozott. A röntgensugarak ártalmasak az emberekre. Odabent csak a laborasszisztens várta őt, már előre beöltözve a vastag ólomköpenybe. Az örök az ajtó ólomüvegén keresztül figyelték őt, amint be kellett lépnie a röntgengépbe.

Az asszisztens pedig nem volt más, mint Jarga! Jarga, Dolgar szerelmese! Az a leány, akit a szülei apácának szántak.

Most már persze nem lehetett apáca. Végére is a szüzessége odalett, azt Dolgarnak ajándékozta! Azóta is mindenki a legmélyebb utálattal és megvetéssel pillantott rá. Hogy is lehet az, hogy élő, emberi lény felesége akart lenni, amikor pedig az emberek tele vannak mindenféle rút tökéletlenséggel, hogy lehet hogy ezt választotta, amikor pedig őt a Szűzapa jegyesének szánták! Hogy is becsülhette többre Dolgar szeretetét a Szűzapáénál!

Már ez a megvetés sem volt kellemes, de ennél is jobban aggasztotta Jargát a korbácsolás, amit mintegy nyolc hónap múlva kell majd megkapnia. A szülés után. Nem marad ép bőr a hátán, ez nem is vitás!

Ráadásul azt sem engedték, hogy programozónak tanuljon a továbbiakban. A számítógépek minden úrvárosban nagyon fontosak, milliók élete függhet attól hogy jól működjenek, s ilyesmit nem bízhatnak Jargához hasonlatos megbízhatatlanokra, akiknek a hite és hűsége iránt gyanú merülhet fel!

Beosztották inkább röntgenteknikusnak. Persze nem a röntgenfelvételek kiértékelését kellett elvégeznie, ahhoz hogy azt megtehesse, sokat kellett volna már tudnia, de a röntgengép kezelését nem olyan nehéz elsajátítani. Ráadásul ez veszélyes és egészségtelen munka, hiába az ólomköpeny, idővel a sok apró sugárterhelés mégis felhalmozódik, megrövidül az élete, nő-

vekszik a különböző rákok kockázata, senki nem végzi ezt szívesen, épp az efféle gyanús alakoknak való!

Hogy Jargában nem lehet megbízni, abban teljesen igazuk volt a főnökeinek s a szentatyáknak. Mert amikor a géppel kezdett piszmogni, s hátat fordított az ajtón lévő ablaknak, nem láthatták hát a száját az örök, akkor így szólt:

—Tiorícia, és nem hiszem hogy te igazán megtértél!

Kis Testvér erre nem válaszolt semmit. Megvonta inkább a vállát, ami olyasmit jelenthetett, hogy „aztán mit érdekel engem, mit hiszel és mit nem?”

—Tiorícia, tudd meg hogy a rendszeretek legkülső bolygója körül, a Xaxan körül keringett ez az űrváros már hat esztendővel ezelőtt is, hallottuk az összes rádió- és televízióműsort ami Tlaxánról az űrbe távozott! Ismerjük jól a szokásaitokat. A nyelveteket is sokan megtanultuk a hipnopédiás gépekkel! Én is megtanultam csisziül, hallod, milyen jól, és még három másik nyelvet is megtanultam! Mások közülünk más nyelveket tanultak meg. Figyeltük az életeteket. És én nem hiszem hogy te, épp te, igazán megtértél! Nem olyannak ismertük meg a csiszíket, főleg nem a királynőt! Még azt sem hiszem hogy ha nem is igazából tértél meg, de csak úgy tetszel mintha, merthogy megijedtél! Ti csiszík soha nem hódoltok be, inkább elpusztultok!

—Félreismertél. - válaszolta röviden Kis Testvér. És elhatározta, nem dől be a provokációnak! Nem is vitás hogy valahol lehallgatják minden szavát, de ilyen könnyen nem csapják be!

—Tiorícia, én biztos vagyok benne hogy nem ismertelek félre! - mondta Jarga, miközben belehelyezte a gépbe a sugárforrást. —Más csiszírről még talán el is hinném, de a királynőről aztán biztos nem! Nem tudom hogy mi a terved, de biztos van valami terved! Valamire készülsz! Figyelj, engem meg akarnak korbácsolni, és elszakítottak a szerelmesemtől is, akit ráadásul hamarosan kivégeznek, vagy ma, vagy holnap! Én nem bánom ha meghalok, ha ezért cserébe ez az egész rohadt űrváros is elpusztul, vagy akárcsak nagy károkat is szenved! Ha valóban van robbanóanyag benned, csak szólj, és én elcserélem a felvételedet az enyémre, az normális tettet mutat, már korábban csináltam felvételt magamról! Meg tudom csinálni a cserét, programozó vagyok! Csak szólj és én megteszem, és akkor csinálhatod amit csak akarsz!

—Nyugodtan megröntgenezhetsz, nincs bennem semmi robbanóanyag, és valóban őszintén megtértem!

—Jó, én megröntgenezek, de akkor sem hiszem a megtéréseidet! Figyelj Tiorícia, nem tudom mire készülsz, de nem ez az egyetlen űrvárosunk van ám! Odahaza a bolygónkon is tudnak rólatok! Nektek meg kell szereznetek a fegyvereink, technológiánk minden titkát, és én segíthetek neked ha te is segítesz nekem! Csak juttass el a vezérlőterembe valahogyan, mert oda engem nem engednek be, de ha bejutottam, be tudom úgy programozni a számítógépet, hogy némi késleltetés után túlterhelje a fúziós reaktort és felrobbanjon ez az egész mindenség! Mi pedig talán eljutunk egy űrkomphoz és elmenekülünk! És akkor tietek az űrkomp a hipertértechnikával! Nem kell hogy ott legyünk a vezérlőben, nem tudnák leállítani a programomat, hihetsz nekem, programozónak tanultam! És ha bejuttatsz az űrkompbba, igenis megmenekülünk, ne hidd hogy nem, mert igenis le tudok vezetni egyedül egy térugrást! Senki nem hiszi el nekem, de akkor is így van, kérlek Tiorícia, segíts! Engem megkorbácsolnak ha el nem menekülök innen, és nem tudom hogy mit tervezel de valamit biztos, segíthetnénk egymásnak!

—Én igenis őszintén megtértem, de ha el akarsz jutni a vezérlőbe, annak szerintem semmi akadálya! Én is oda fogok kerülni, hiszen ott adják fel nekem a Szent Kötélséget! Mondd azt hogy szeretnéd látni a szertartást! Engem igazán nem érdekel hogy mit csinálsz vagy nem csinálsz!

—Mi, te azt hitted hogy odavisznek?! Hol élsz te, ember?! Hiszen azt a nagy kápolnában kapod meg!

Kis Testvér ezen meglepődött, de hamarosan rájött, mi volt az oka hogy helytelenül okoskodott. Ő mint etu, aki végsősoron a számítógépekkel rokon valaki, természetesnek vette hogy az űrváros vezérlőterme a legfontosabb helyiség, a fontos események tehát ott zajlanak. De az emberek, különösen a vallási fanatikusok, azok nem így gondolkodnak! Ejnye! Ez megnehezíti a terveit! Mindenesetre akkor sem árulhatja el magát.

—Akkor sem segíthetek rajtad kislány! Különben sem tudom hol a vezérlőterem, de nem is érdekel! Tehát szállj le rólam! Ha valami bünt követtél el, viseld el a büntetésedet méltósággal, engem pedig ne zaklass! Úgysem tudod megtörni a hitemet!

—Mi lesz már, meddig piszmogsz?! - nyílt ki a laborajtó, amin át Jarga főnöke szólt be.

—Mindjárt kész, csak volt egy kis probléma! De mindjárt kész!

Az ajtó becsukódott.

—Nincs már időm Tiorícia, ez hangszigetelt helyiség, nyugodtan beszélhetünk, könyörgök, segíts!

—Mi lesz már a röntgenemmel? - kérdezte Kis Testvér.

—Akkor dögölj meg te rohadék! Hogy is választhattak meg a csiszík ilyen szar alakot királynőnek! - és Jarga megtörölte a könnyes szemét, majd elkattintotta a kapcsolót, hogy elkészítse felvételt.

Aztán máris kinyitotta a laborajtót, és kilépett onnan.

—Káromolta a szent hitünket! Szemtelenkedett velem! - mutatott felháborodott arccal Kis Testvérré.

—Micsoda?! - pattant fel az egyik őrkatona.

—Nyugi! - szólalt meg mosolyogva a laborvezető. —Szerintem nem kell hinni neki! Tudjátok, ő Jarga! Hiszen ismeritek, mutatták a híradóban mint fogadalomszegő apácjelöltet! Nehogy már elhiggyétek hogy annyira buzog benne a hitvédelem vágya! Amit ez mond, annak az ellenkezőjét sem szabad elhinni! Várjatok itt, mindjárt kiértékelem a felvételt! - azzal Jargához fordult:

—A viselkedésedet pedig jelenteni fogom!

Jarga megtörölgette a szemét, és gyűlölködve meredt Tioríciára, de nem szólt.

Kis Testvér sem szólt. Úgyes színjáték, de akkor sem dől be a provokációnak!

Nem mintha sokat számítana, most már, hogy lelepleződik-e. De jobb ha később lelepleződik le. Meg kell tudnia az utat a vezérlőterembe, s jobb ha minél később lelepleződik le, akkor több információja lesz az úrváros alaprajzáról. Minél kevesebbet kell vaktában keresgélnie, annál jobb.

Nemsokára kijött az irodából a laborvezető.

—Semmi hiba, nincs bomba benne, semmi más sem, tökéletesen ember! Vihetitek!

Az örök alapos megkönnyebbüléssel álltak fel és vezették tovább Kis Testvért. Kissé tartottak tőle, hogy ha lelepleződik a királynő, rögvest felrobbantja magában a bombákat valamiképpen, s akkor ők bizony elpusztulnak! De hát úgy látszik a királynő vagy megtért igazán, vagy legalábbis nagyon megijedt, és nem forgat rossz szándékot a fejében.

De a bilincset nem szedték le róla. Tapasztalt örök voltak, tudták hogy léteznek mindenféle önvédelmi rafinériák a világmindenségben, ők is ismertek néhány küzdelmi fogást, és nem akarták megkockáztatni hogy valami ismeretlen de hatékony pogány harcművészettel kitörje a királynő némelyikük nyakát.

A laborban pedig a röntgenfőnök, bár elengedte a királynőt, mégis elgondolkozva nézegette a felvételt.

—Különös! - mormogta. —Pedig majdnem biztos voltam benne hogy azért történt meg olyan sokára a röntgenezés, mert valami gép vagy ilyesmi van a testében! Annyit hallani különböző titokzatos sugarakról! Igen! De hát minden rendben van a felvételen!

Még tovább nézegette a felvételt.

—Vagy talán... - mormogta tovább, azzal hirtelen Jargára meredt. —Igen! Te aljas áruló! Biztos vagyok benne hogy elcserélted a felvételeket! Ezek a te röntgenfelvételeid! Indíts azonnal a röntgenszobába!

—Minek?!

—Hogy megröntgenezzelek! Aztán összehasonlítom a két felvételt, és rögvest kiderül hogy áruló lettél! Igen! Falazol ennek az aljas királynőnek! Gyerünk, indulj a röntgengépbe, vagy azonnal feljelentelek!

Jarga durcás arccal vont vállat, és beállt a röntgengépbe. És nagyon örült most hogy Tiorícia nem fogadta meg a javaslatát, hogy cserélje el a felvételeket!

Pillanatok alatt elkészült az újabb felvétel. Ennek oka pedig egyszerű volt: nem az ősrégi módon készültek a felvételek, nem kellett előhívásra várni, a sugárzást számítógépes érzékelő fogta fel, s azonnal kinyomtatta az eredményt.

A röntgenfőnök összehasonlította a két felvételt. Nem hasonlítottak jobban egymásra mint két akármelyik emberé. Tiorícia felvétele lényegesen természetesebb, mellben erősebb, csontosabb nő képét mutatta mint Jargáé. Teljesen lehetetlen lett volna hogy Jarga a saját felvételét Tiorícia felvételeként tüntesse fel.

—De akkor is! Mi tartott olyan soká a laborban?! - kérdezte Jargát.

—Majd akkor mondom meg ha bocsánatot kértél a gyanúsítgatásért, főnök testvér! - vetette oda dühtől remegő ajakkal Jarga.

—Jól van na, elismerem, nem volt igazam! De mi tartott soká?

Jarga természetesen nem vallhatta be hogy együttműködésre próbálta rávenni a királynőt.

—Bevallom nem tudom! Azt hiszem beragadt a kapcsoló! Egyszerűen hiába nyomkodtam, nem nyomódott be. Végül aztán mégis sikerült lenyomni! Különben mindigis nehezen járt, emlékezz csak rá főnök testvér, már régen is mondtam hogy nehéz lenyomni!

—Igen, de okvetlenül muszáj hogy nehezen járjon, mert veszélyes a röntgensugárzás, nem szabad hogy véletlenül is lenyomhassuk!

—Hát most mindenesetre ezért volt a késlekedés! Különben minden rendben ment.

A főnök kissé megnyugodott.

—Hát igen, így már világos... de akkor is, túl sok volt ott a lacafacázás! Én elhiszem hogy nehezen jár a kapcsoló... de hát ennyi ideig kínlódni vele...

—Ennyi ideig kínlódtam vele! - mondta elszántan, határozottan Jarga.

—Jó, jó, én elhiszem... - mondta a főnök, mert nem akart megint hamisan vádaskodni mint a felvételcserénél - de lehet hogy nem is a kapcsoló nehezen járása volt az oka... úgy értem, valami még külön is nehezítette a járását...

—Ehhez nem tudok hozzászólni. - felelte Jarga.

A laborvezető tovább nézegette a felvételt. Ami azonban a lehető legtökéletesebben normális emberi csontrendszer mutatott. Minden ott volt aminek ott kellett lennie, és semmi nem volt ott, aminek nem kellett ott lennie!

Ami nem is véletlen. Kis Testvér testén természetesen nem hatolt át a röntgensugárzás. Amiről tudni kell hogy ugyanaz a fajta sugárzás, ami végsősoron az atombombák egyik legártalmasabb „mellékterméke”, pusztítóeszköze, a robbanás mellett. Csak éppen sokkal gyengébb. Kis Testvér testén a röntgengép által kibocsátottnál sokmilliószor erősebb sugárzás sem hatolt volna át. Ami tiszta szerencse, mert megzavarta volna annak a miniatűr fúziós reaktornak a működését, ami a belei tájékán helyezkedett el, s ami az energiát szolgáltatta neki. És amit fel sem kellett töltenie rendszeresen. Elég volt néhány hónaponta egy kis vizet innia, amiből kiválogatta a deutérium és trícium ionokat, amiket aztán felhasznált energiatermelésre. Persze a konnektorról is feltölthette magát, ha volt elég erős áramforrás a közelében.

Ellenben kiválóan érzékelte ezt a sugárfajtát is, mint minden más sugárzást is, és alig egytized másodperccel azután hogy észlelte, máris kibocsátotta magából a túloldalon a megfelelő röntgensugárzást, ami tökéletes emberi, sőt női röntgenképet mutatott. Igaz, a férfi és női csontozat nagyon kevésbé tér el egymástól, de még ilyen kicsiny nüanszokra is ügyelt. Mert hát őt azért építették bele Sárkányba, hogy kémgép legyen, s azt bizony megröntgeneztetethetik! Ha nem is azért mert gyanakodnak rá hogy nem ember, de hogy például nem nyelt-e le egy fontos filmtekercset, vagy másvalamit. Kellott tehát védekezni tudnia ezellen! S most ez nagyon jól jött.

A röntgenkép tehát emberi testet mutatott, holott ugyancsak meglepődtek volna az akasztányok ha megláthatták volna, mennyire nem emberi Kis Testvér belülről!

Úgy tűnt tehát, Kis Testvér tervezői minden elképzelhető lehetőséggel számoltak.

Éppencsak eggyel nem: hogy valaki a röntgenszobában szövetséget ajánl neki! Méghozzá őszintén, nem provokáció céljából! Mert amit Kis Testvér tett ott, az nem leplezte volna le, de Jarga időhúzása, a beszélgetés, bizony annyira felkeltette a laborvezető gyanúját, hogy még most is a felvételt nézegette. Gyanakodott. Nagyon gyanakodott.

—Érzem hogy valami nincs rendben a pogány királynő körül! - motyogta egyre.

Jarga reményvesztetten ült a székében. Bárcsak igaza lenne a főnöknek és ne volna rendben valami a királynő körül! De ugyan mi lehetne az, amikor nem kellett neki a segítsége, és amikor a röntgenkép is tökéletes!

Hirtelen azonban akkorát üvöltött a laborvezető, hogy Jarga majdnem a plafonig ugrott ijedtében.

—Megvan! Megvan! - kiabálta, azzal Jarga orra elé dugta a felvételt. —Látod?! - mutogatta.

—Mit kellene látnom? Hiszen ezek tökéletes leletek, amennyire szerény tudásommal megítélhetem!

—Nem is azokkal van baj, hanem az időpontokkal! Nézd csak!

—Mi van vele?

—Még mindig nem látod te tehén?! - kiáltotta a főnök. —A számítógép minden tevékenység leírásához automatikusan mellékeli az időpontot! Századmásodpercre pontosan! Nézd csak: röntgensugár kibocsátva: 13.02.36.23, röntgensugár érzékelve: 13.02.36.31. Érted már?!

—Biztos én vagyok a hülye, főnök testvér, de...

—Biztos is hogy tyúkeszű vagy! A röntgensugár fénysebességgel halad! Egyetlen másodperc alatt háromszázezer kilométert tesz meg! Tehát egytized másodperc alatt harmincezer kilométert! Egy emberi test hol van neked meg harmincezer kilométer vastag?! E két időpontnak egyformának kellene lennie, mert a számítógépünk messze nem olyan gyors hogy észlelje azt a milliommásodpercnél is kisebb időt, ami alatt a sugárzás átmegy a királynőn! Nem tudom hogy mi ez az egész, de itt valami nagyon bűzlik! Azonnal megyek és szólok a biztonságiaknak! - azzal a főnök hóna alá csapta a felvételt, és már ki is viharzott a laborirodából.

Hát igen! Kis Testvér tervezői igazán mindenre gondoltak, csak arra nem, hogy a röntgenfelvétel készítése közben két időpontot is feljegyez a műszer, s hozzá tizedmásodpercre pontosan!

Jarga döbbenten meredt maga elé a levegőbe egy hosszú másodpercig. Lehetséges volna?! - azzal máris a labor számítógépterminálja elé vetette magát. Egyetlen központi számítógép irányította az egész ürvárost, de minden fontosabb helyen voltak állomásai. Jarga most azonnal lekért az előző röntgenleletről egy másodpéldányt, s újra megnézte. Valóban! Ott az egytized másodperces késés! Egészen pontosan nyolc századmásodperc az eltérés! És igaza van a főnöknek, valóban lehetetlen hogy a fénysebességű sugárzás ennyi ideig kóvályogjon egy emberi testben! Ilyen nincs!

De mi is lehet akkor ez?! Bár mindegy is! Nem normális, az biztos! Valóban úgy lehet tehát ahogyan sejtette: a csiszí királynő nagyon tervez valamit! Biztos van valami titkos kis szerkentyűje! Nem tudható hogy mi, de nem is lehetetlen, végülis a Tlaxánról fogott műsorokban állandóan azt rebesgették a barbárok, hogy a csiszik mindenféle csodás titkok tudói! Jó, hiperhajtóművük biztos nincs, de akármi másuk annál inkább lehet! Nem biztos hogy a technika minden irányban egyformán gyorsan fejlődik! - és Jargának eszébe jutott, hogy az egyik bolygóra amikor elment egy másik ürváros, nem az övék, az milyen csúfosan kudarcot vallott: az ottaniaknak sem volt fogalmuk sem a hipertechnikáról,¹ de amikor az első néhány városukat lelőtték, a bolygó felszínéről óriási buborékokat lőttek fel ellenük, amiket hiába lyuggattak ki a lézereik, a lyukas buborékok is szálltak tovább, rátapadtak az ürvárosra, majd megszilárdultak, közben elképesztő erővel zsugorodtak, összeszorultak, és a közepes meteornak is ellenálló vázszerkezetet ripityára törték! Az ürváros mit sem tehetett ellene, kétségbeesésükben térugrással visszatértek az anyabolygó köré, erre még volt idejük, de azután az egész ürváros összeroppant mint egy csigahéj, s mindenki elpusztult aki benne volt!

Most is valami pogány furfangra készül a királynő!

¹ Legalábbis így hiszik az akasztányok!

Márpedig ha a királynő nem tért meg igazából, s ellensége az úrvárosnak – akkor az ő barátja! Az igaz hogy ezért elkárhozik, de nem érdekli. Semmi nem számít, csak hogy megmeneküljön Dolgar! Igen, elsősorban Dolgar! Persze ha lehet, akkor ő, Jarga is, Dolgarral együtt! Ha meg senki nem menekülhet meg, sem ő, sem Dolgar – nos, akkor pusztuljon minden!

És legfontosabb hogy figyelmeztesse Tioríciát hogy lelepleződött!

Tudta a királynőt kísérő őrpapucsok azonosítási kódját. Beütötte a számítógépbe, s az előtte levő mikrofonba így szólt:

—Sürgősségi üzenet, őrpapucsok! Azonnal hozd vissza a pogány királynőt a röntgenlaborba! Úgy látszik elromlott felvétel közben a röntgengép, meg kell ismételni a felvételt!

—Valami baj van?! - kérdezte idegesen az őrpapucsok.

—Nem, semmi, egyszerűen bedöglött az az ócska szar!

—Ne beszélj ilyen csúnyán kislány, mert ha meghallja valaki, penitenciára ítélnék!

—Elnézést. De hozd vissza, és siessetek, mert nem akarok a késlekedés miatt leszidást kapni, de gondolom ti sem!

—Máris viszem!

Kis Testvér elgondolkozott, most támadjon-e, vagy várjon még egy kicsit. Könnyen lehet hogy az ismételt röntgenfelvételre való felhívás azt jelenti: lelepleződött! Állítólag ugyan a röntgenkészülék romlott el, de ez ugyebár nem biztos hogy igaz!

Másrészt viszont az is lehet hogy igaz. És fogalma sincs róla, miként lepleződhetett volna le a röntgenezés során! Még ha ez valami csapda is, valószínű hogy meg tudja védeni magát, ellenben ha odamegy, talán megtudja, miként leplezték le! Ez meg hasznos lehet a későbbi akciói során! A tudás mindig tiszta nyereség!

Úgy döntött, egyelőre tovább játssza az ártatlant és a gyanútlan. Követte az őreit.

Mikor visszatért a laborba, a főnök még nem volt ott. Jarga nem is akarta megvárni amíg visszaérkezik. Nagy sebesen betuszkolta Kis Testvért az árnyékolt szobába, a röntgengépbe, majd előhúzta a korábbi felvételt amit Kis Testvérről készített. Ide, a gép belsejébe nem láthatnak be az ajtóból.

—Megismered ezeket?! - kérdezte tőle.

—Nem. - hazudta Kis Testvér. —Mik ezek?

—A te korábbi felvételeid, királynő! Tudd meg hogy lelepleződöttél, a főnököm most értesíti a biztonsági szolgálatot, azok valószínűleg máris erre tartanak!

—Nem tudom miről beszélsz.

—Ne légy ostoba! Nézd: itt az időpont, mikor indult a sugárzás, és itt hogy mikor érkezett meg, és nem lehet hogy egytized másodpercig haladjon benned a fénysebességű röntgensugár! Én a barátod vagyok, szövetségesed, szóltam neked most időben, ahogy csak tudtam, csak arra kérlek, segíts benne hogy kijussak innen én is és Dolgar is, a szerelmesem!

Kis Testvérnek rögvést megadták a választ a logikai egységei, hogy a lány minden valószínűség szerint igazat mond és mégsem provokátor. Ismerte önmagát, tudta hogy ennél a műveletnél valóban elég hosszú, egytized másodperc körüli a reakcióideje. Hiába, ő sem lehet mindenben szupertökéletes, nincs akkora kapacitása mint Nagy Testvérnek! A kevésbé fontosnak tűnő funkciói nem lettek annyira kiválóra és gyorsra megcsinálva, elvégre egy emberi test nagyon kis térfogatú, kell benne a hely sok másra is!

—Jó. Azt nem ígérem hogy megvédelek, de legalábbis nem bántalak! Ne ijedj meg! - mondta, azzal döntött. Itt az ideje a közvetlen harcnak!

—Menj ki, és mondd meg nekik, hogy kész az újabb felvétel! - utasította Jargát.

Jarga kilépett az ajtón. Kis Testvér a nyomában.

—Kész a felvétel! - jelentette ki Jarga, s megindult előre a röntgeniroda felé. S mert beszélt, s mert mozgott, s mert szép lány is volt, egyetlen pillanatig, egy töredékmásodpercig minden szem reá irányult.

Ezt az időt pedig Kis Testvér nem hagyta kihasználatlanul. Felemelte jobb kezét is, bal kezét is, mindegyik kezéből kinyúlt a csuklótájékról egy-egy borotvaéles penge, mindkét keze egyszerre mozdult, s egészen egyszerűen lemetszette egyetlen mozdulattal a mellette álló két ő

fejét, jobb kezével a jobboldalit, bal kezével a baloldalt fejezte le. Az hogy a háta mögött össze van bilincselve a keze, mit sem számított, a kemény, edzettacél bilincs lánc úgy szakadt szét mintha vékony cérna volna. Mindeközben azonban nem is nézett áldozataira, korábban már betájolta a helyüket, ellenben olyan sebesen hogy látni sem lehetett a mozgását, ide-oda mozgott a feje, miközben homlokán felragyogott a rubinpiros folt, s mindig akire nézett, azt eltalálta egy lézérimpulzus. Többnyire őreinek a homlokát lyukasztotta ki. Az a legbiztosabb, ha az emberek fejét célozza meg, mert az agy a legsérülékenyebb szervük!

Az egész csetepaté nem tartott tovább mint másfél másodperc. Jarga az egészből csak annyit érzékelt, közvetlenül az iroda ajtaja előtt, hogy valami furcsa villanások színezik meg a várószoba világítását, aztán amikor kíváncsian megfordult, már azt látta, hogy odabent egyedül ő van csak és Tiorícia királynő – meg vagy tucatnyi hulla, ezek közül kettő fejetlen, és nyakukból dől a vér! Jutott a vérből bizony Kis Testvér darócruhájára is. Úgy látszott a királynőt a legkevésbé sem zavarja hogy bevéreződött.

Jarga a szája elé kapta a kezét, mert torka mélyéből sikoly tört fel, és a szeme úgy kidülledt, hogy félő volt: kiesik a helyéből.

—Nyugi bébi - mondta mosolyogva Kis Testvér, mintha csak Kandinak beszélne - mondtam hogy téged nem bántalak! - azzal mert zavarta a csuklóin fityegő bilincskarperrec, sorra a szájaához emelte előbb bal- majd jobb kezét, aztán egyszerűen elharapta a bilincskarikákat, s leszedte őket magáról. Jarga továbbra is tátott szájjal nézte, majd végre, kissé megnyugodva, megszólalt:

—Sejtettem hogy tervezel valamit, de hát ez hogy lehet?! Nem hiszem el még a csiszíkról sem hogy ilyen gyorsan küzdenek, s hogy acélt harapdálnak!

—Láthatsz nemsokára még más különlegességet is! - felelte Kis Testvér, majd ledobta magáról a darócruhát, megtörölgette vele az arcát ahol bevéreződött, minden más ruhát is ledobott magáról, majd ott állt Jarga előtt teljesen pucéron. Ezután levetköztette az őrparancsnokot, akivel a fejébe hatolt lézersugár végzett, majd Kis Testvér arca is, bőre is rángatózni kezdett, s a következő pillanatban a szép Tiorícia királynő helyett a halott őrparancsnok tökéletes mása állt ott, még a magassága is megfelelő volt, mert Kis Testvér csontrendszere ha nem is sok, de néhány centis változásokra azért képes volt. A hasa is megnőtt, ugyanolyan kissé pocakos fickó lett mint eddigi kísérője. Mindezt látva Jarga megint ellenállhatatlan vágyat érzett hogy sikoltozzék, de végül mégsem tette.

Mire leküzdötte e vágyát, az, aki egykor Tiorícia volt, már magára is öltötte a halott őrparancsnok ruháit, fegyvereit. Két keze szemmel követhetetlen gyorsasággal mozgott.

—Te nem vagy ember! - mondta végül Jarga.

—Ilyen sokáig tartott hogy erre rájössz?! - vigyorgott rá Kis Testvér, nem is csekély gúnnal.

* * *

A börtönben Dolgar igencsak unatkozott az eltelt hét alatt! De amikor ezt még csak nem is panaszkodva, mindössze afféle megjegyzésként megemlítette, Tollocska letorkolta.

—Te csak ne beszélj, mi már sokkal több ideje vagyunk itt!

—Attól még én is unatkozhatom! Vagy maga talán nem így érez, kisasszony?

—De bizony hogy én is így érzek, de attól hogy te is ezt emlegeted, csak még rosszabb lesz a közérzetem!

—Jó, jó, na, ne legyen már olyan morcos! Nem akartam én semmi rosszat! Bárcsak megszökhetnék! Ha kijutnánk innen, szabadon már magácska sem lenne ilyen harapós kedvű!

—Mondtam már hogy hagyd ezt a hülye magácskázást, öcsi!

—Különben is - szólalt meg Cicus - a tanárnőm nem tud harapni, mert fogai sincsenek! Harapni én tudok, de meg is teszem ha zrikálsz őt!

—Isten őrizzen attól hogy zrikáljam! - mondta gyorsan Dolgar, mert Cicus fogai igencsak fenyegetően villogtak.

—Istent csak ne emlegesd nekem, mert ha csak meghallom e szót, okádni támad kedvem! - szölt Tollocska. —Eleget hallottam az utóbbi napokban! Nehogy még te is arról beszélj nekem! —Jól van már, nem kell mindenben így felhúzni magunkat, ez csak szolás volt a részemről! Beszéljünk másról! Mit eszik kisasszony, ha nincsenek fogai?

—Mindenféle puha pempős dolgokat, apróra vágott húscsapatokat is, gyümölcsöket, a kedven-
cem azonban a méz, a méhek, a termeszek, no meg a hangyák. De a darazsakat sem vetem
meg. Ó, bárcsak viszontláthatnám már az én gyönyörű összkomfortos rovartenyészetemet! Az
a sok-sok méhkas... volt egy szép nagy birtokom odahaza, azon egymás hegyén-hátán sora-
koztak a természetváradak... időnként szórtam nekik egy kis fűrészpót, dobtam be oda fatörzse-
ket, fahulladékot, ilyesmit, hogy legyen mit enniük, régi fabútorokat is... öröm volt nézni
ahogy szorgosan dolgozgatnak, ahogy eszegetik... vagy amikor a gyerekeimmel meglátogattuk
a padláson a nagy darázs-fészkeket... speciális nemesítésű óriásdarazsak voltak, különleges
aromával... és az én kicsinyeim milyen mohón kapdosták be őket a nyelvükkel... Ó, a régi szép
idők! - és Tollocska bánatában olyan mélyre horgasztotta a csőrét, hogy szinte a padlót verte.

—Már bocsánat hogy szólok kisasszony, de azt mondta hogy ön kisasszony! Most meg azt
mondta, gyerekei is vannak már!

—Nálunk egészen másként mennek a családi kapcsolatok mint nálatok, öcsi! - válaszolta Tol-
locska helyett Cicus, de nem magyarázta meg hogy hogyan.

Dolgar nem is kérdezősködött erről. Ki tudja, hátha valamin megint megsértődnek fura is-
merősei! Inkább másra terelte a szót.

—Tulajdonképpen miért tartanak fogva benneteket a szentatyák? És hogyan tanultátok meg
ilyen jól a nyelvünket, ti is és a tutuk is?

—Nagyon egyszerű! - nyöszörögte a tutu férfi. —Minden fogollyal ezt teszi a népetek, még ezt
sem tudtad amikor pedig közéjük tartozol?!

—Én már aztán igazán nem tartozom közéjük, de mi az amit tesznek?

—Hát hogy amint elkapnak valakit, ráarakják a fejére a hipnopédiás sisakot, és addig hagyják
rajta, amíg csak bele nem töltik a nyelvet! Ó de rossz érzés volt! Mi tutuk már egészen más
rendszerben gondolkodunk mint ti, de megerősítették a gondolataimat! És ő milyen hideg
volt a sisak fémje!

—Én azóta is lidérceseket álmodom! - sírta a tutu nő.

—Jó, jó, hát a nyelvet már értem, de mire az atyáknak fogoly?

—Hogy ez a tollas és ez a szőrös lény mire nekik azt nem tudom - mondta a tutu férfi - de tő-
lünk a hipertéri hírközlés titkát szeretnék megszerezni! Mert hát ti csak azt tudjátok hogy űr-
hajók miként mennek a hipertérben, tehát anyagi tárgyak, még azok közül is csak olyanok,
amiknek önálló, saját hajtóműve van, de mi tutuk saját meghajtás nélküli tárgyakat is tudunk
ott továbbítani, és információt is! De hiába mondom nekik hogy nem ismerem a hipertéri adó-
kat mert se mérnök nem vagyok se tudós, csak egyszerűen követ, nem hisznek nekem! És
neki sem! - mutatott a nőre. —Ő plazmafizikus, én pedig genetikus vagyok! Hát mi közünk ne-
künk a hipertéri kommunikációhoz?! De azt mondták addig tartanak fogva, amíg csak el nem
mondjuk nekik! Pedig még akkor sem tehetnénk ha tudnánk, tilos barbároknak kiszolgáltatni
fejlett technológiát!

—És ha megkínóznak benneteket?

—De nem tudjuk a módszert!

—Na de ha tudnátok és megkínóznának benneteket!

—Akkor sem. Soha még egyetlen tutu sem tett olyat hogy elárulja a társait!

—Na de hát nagy fájdalom hatására...

—Amíg bírjuk, kitartunk, utána meg ha már úgy érezzük hogy nem bírjuk, egyszerűen kikap-
csolunk.

—Mit csináltok?! Hát gépek vagytok talán?!

—Dehogy, hanem képesek vagyunk pusztán akaraterővel öngyilkosak lenni. Csak úgy kell
döntenünk hogy kész, vége, és akkor elindul egy folyamat a testünkben, amely felszabadítja az
összes adenzin-trifoszfátot a szervezetünkben, az átalakul adenzin-monofoszfáttá, valamint

még néhány más vegyi folyamat is beindul, és egyetlen másodpercen belül szétégeti ez az agyunkat! Tökéletesen fájdalommentes megoldás! Ez egyáltalán nem nehéz nekünk, olyasmi csak, mint amikor te felemeled a karodat! Tehát teljesen lehetetlen hogy egy tutu valaha is áruló legyen! És én már nagyon azon gondolkozom hogy megteszem ezt, és kikapcsolok, mert már nagyon elegendem van a börtönből! Ennél a halál is jobb!

—De hát nem féltek a haláltól?

—Minek attól félni?! - csodálkozott a tutu.

—De hát csak jobb élni mint meghalni!

—Persze, jobb tutuként élni mint bármiként meghalni, de jobb meghalni mint szenvedve élni! Vagy mint akár nem tutuként élni!

Dolgar arra gondolt, ez a világnézet kísértetiesen emlékeztet arra, ami állítólag a csiszík sajátja a Tlaxánról fogott adások szerint. Magában el is nevezte a tutukat úgy, hogy „szuper-csiszík”. Azért „szuperek”, mert az nem tagadható hogy a tutuk sokkal magasabb színvonalon állnak technológiailag, mint a csiszík.

—Ha genetikus vagy, hadd kérdezzem meg, miért járkáltok meztelenül?

—Ez ugyan nem igazán genetikai kérdés, de válaszolhatok neked! Odahaza sehol nincs szükségünk ruhára, legfeljebb néhány különösen veszélyes munkánál, mint például a melegházakban a gyümölcsaszúretelés...

—Az is veszélyes munka?!

—Hajaj de mennyire! Nem is végzi senki szívesen közülünk! De még nem sikerült eléggé jó robotgépeket kitalálni minden gyümölcsfajta szüretelésére!

—De hát mi a veszélyes abban?

—Gondolj csak bele, megtörténhet hogy ráncszáll valami rovar, ami ott él és porozza a növényeket!

—És megszúr?

—Ugyan már! Hogy is engedhetnénk be oda szűrős rovarokat! De ránc szállnak, bepiszkolnak bennünket... esetleg fejünkre esik egy gyümölcs... belelépünk valami korhadt növényi részbe, ez is összepiszkolja a talpunkat, meg is szúrhatja... ilyenkor tehát cipőt is húzunk, védősisakot is felvesszünk, sőt gázálcot is...

—Azt minek?!

—Nehogy beszívjuk a virágport, ami allergiás reakciót válthat ki!

—Elképesztő!

—Aztán veszélyes mesterség még a színészeké is. Nagyon megterhelő idegileg, tudod. Sokat kell mozogni, ami kimerítő, sőt veszélyes jelentekekre is sor kerülhet amikor valami barbár személyt kell alakítani, előfordulhat például kézfogás, aztán a barbárok alakításakor ruhákba kell bújni, ami ledörzsölheti a bőrünket az érzékenyebb helyeken... Biztosíthatlak hogy ez igen gyakori, ezért nálunk a színészek igazi hősöknek is számítanak, mert ilyen elképesztő kínokat állnak ki a többiek szórakoztatása kedvéért... hogy már ne is beszéljünk az olyan undorító jelentekekről mint a csókolódzás...

—Az mitől lenne veszélyes?!

—Na hallod! A nyál tele van veszélyes baktériumokkal!

—Ti talán nem szoktatok csókolódzni?!

—Már dehogynem! De a színészeknek nagyon gyakran kell! És nem is mindig csak a saját nemi partnerével!

—De hát ti tutuk tiszták vagytok, vagy nem?

—De igen, sokkal tisztábbak mint a barbárok, de az abszolút tökéletes tisztaság elérhetetlen álom!

—És különben nem használtok ruhákat?

—Minek az? Minden helyiségünkben automatika vigyáz arra, hogy állandóan pontosan húszonöt fok legyen a hőmérséklet, egyszázadfokra pontosan!

—És nem romlik el?

—Mi, hogy a mi tutu technikánk?! Az soha, fiatalember! Különben is, tízszeresen biztosítottuk a rendszert, ha kilenc el is romlik belőle, a tizedik még akkor is működik! Mi tutuk soha semmit nem kockáztatunk! Ez a jelszavunk! És minden elromlott gépünk azonnal jelez hogy ő elromlott, és kicserélhessük egy működő modulra!

—És sosem mentek ki a természetbe?

—Oda?! Ezt épp te kérded akik egész életeteket mesterséges környezetben élitek le, úrvárosokban?!

—Azért nem ám az egészet: gyakran sétálunk a különböző bolygókon!

—Meg is látszik rajtatok, el is hiszem rólatok, hiszen tele vagytok állati attribútumokkal: karmokkal, fogakkal, szőrrel... De *mi* kultúrlények vagyunk! A természet vad, nem nekünk való! Védjük, óvjuk, mert elismerjük hogy más élőlényeknek is joguk van az élethez, de mi hogy is mehetnénk oda! Hiszen ott olyan iszonyú vadállatok élnek mint a legyek, amik betegségeket terjesztenek, szúnyogok amik a vérünket szívják, hangyák, amik megcsípnek, egerek amik megharapnak...

—Nem kutyákra gondoltál véletlenül? - kérdezte gúnyosan Dolgar.

—Mit tudom én, lehet hogy azok is harapnak, fogalmam sincs, azokat még sosem láttam, nem vadőr a szakmám! Szerencsére! De egyszer egy kísérletnél megharapta az egyik laboránsomat a kísérleti egér! Iszonyú volt! A férfi ujjából dőlt a vér, egy egész papírzsebkendő véreződött tele amíg sikerült gyorsan elállítani, azután fertőtleníteni kellett, majd rögtön elvitték plasztikai műtetre hogy el ne csúfítsa a forradás az ujját, nem is tudott dolgozni egy teljes ciklusig... az nálunk tíz nap...

—Micsoda?! Betegállományba ment egy egérharapás miatt?!

—Nem tudom mi az a betegállomány, de hogy is dolgozhatott volna tovább, nyomorékon?!

—Ettől még senki nem nyomorék!

—Na ja, nálatok barbároknál... de hát nálunk felelőtlenség lett volna ha dolgozni jön, felszakadhatott volna a sebe, meg különben is vesztegár alatt tartották, hogy megfigyeljék, nem kapott-e el valami veszélyes betegséget... De ezzel még nem is volt vége az egésznek, mert az egér elszabadult a laborban, a laboráns ugyanis a harapás miatti fájdalmában elejtette! És hát ekkor ugye mindenki kimenekült a laborból, nehogy őt is megharapja az egér... az szerencsére nem üldözött bennünket, be tudtuk zárni a laborba... de igazán kicsin múlt! Hú! Iszonyú volt, na, egyszerűen iszonyú! Még ma is a torkomban dobog a szívem, ha belegondolok!

Dolgar erre már majdnem kacagott, kilátástalan sorsa ellenére is.

—Mi lett aztán az egérrel? Bedobtatok hozzá egy macskát?

—Mi, méghogy macskát! Ne tréfálj, ki is merne megfogni egy olyat hogy bedobja, hiszen annak is vannak karmai meg fogai!

—Az kell az egér ellen!

—De hát azt ellenünk is használhatná! Méghogy macskát! Huh! Borzalmas még belegondolni is! Nem, nem, sokkal egyszerűbben jártunk el: a kibernetikai részleg tervezett egy önjáró robotgépet, ha úgy tetszik hát robotmacskát, s azt vetettük be a szörnyeteg ellen!

—Milyen szörnyetegről beszélsz?

—Természetesen az egérről!

—Ja, persze, persze! És elfogta?

—Nem. Soká tartott a robotmacska megtervezése, teljes két hétbe, s mire beengedtük, már csak az egér hulláját találta meg! Éhenhalt.

—Ah! El sem hiszem! Két teljes hétig állt a munka a laborban, csak mert elszabadult egy egér?!

—Mi mást tehattünk volna?! Vészhelyzetben voltunk!

—De hát nem akadt köztetek egy bátor ember, aki egyszerűen bement volna, és agyoncsapja egy összegöngyölt újsággal?!

—Azért ment volna be, hogy őt is megharapja az a szörnyeteg?! Hova gondolsz?! Mert nem mondom, ha odabent ragad valaki, természetesen berohanunk és kimentjük a szerencsétlent az életveszélyből, bármibe kerüljön is nekünk, de hát semmi szükség nem volt rá hogy bármit

is kockáztassunk; s ilyenkor igazán felelőtlen hősöködés lett volna, tehát a barbár, atavisztikus gondolkodásmód legbiztosabb jele, ha valaki kockáztatja a testi épségét ilyesmiért! Az ilyen vészhelyzeteket természetesen tudományos alapossággal, körültekintően kell megoldani, tehát összeült az Intézet tudományos tanácsa, megtárgyalta a kérdést, s arra a véleményre helyezkedett, amire már eleve számíthatott is minden épeszű tutu: kell szerkeszteni egy alkalmas gépet, ami ilyenkor elfogja az egeret! És biztosíthatlak róla, ilyesmi többé elő sem fordulhat, mert bár ez az egér éhenhalt, de szabványosítottuk a robotmacskát, legyártottuk mintegy ezer-ötszázmillió példányban, hogy minden olyan tutu laboratóriumba jusson belőle az egész Galaxisban, ahol egerekkel foglalkoznak, s ezután már nem kell két hétig várni rá, ugyanis amint kiszökik egy egér, rögvest elkapja majd a robotmacska, ami minden egérkísérletnél ott vár majd a szenzorait kiélesítve! Mi tutuk mindenre felkészülünk! Ennek így kellett lennie ahogy elmondtam, és ez jól van, mert a tutu technika legyőzhetetlen!

—Jó, akkor tényleg egy genetikai kérdés: miért nincsenek körmeitek, fogaitok, hajatok?

—A haj nagyon veszélyes!

—Az meg miért?!

—Például beleakadhat valamibe, s akkor letépődhet a fejbőr! Vagy valaki véletlenül rátenyerel párzás közben, meghúzzza, milyen kínos is az! De ez még mind semmi, mert rengetegsok baktérium él a hajszálakon s a hajkorona alatt a fejbőrön, amit lehetetlen tökéletesen tisztán tartani a hajszálak miatt! A köröm alatt pedig szintén! E sok-sok betegségokozó állandó járványveszélyt jelent! Egészen nyilvánvaló, és csak az ostoba barbárok nem látják be, hogy ilyen iszonyú kockázatot egy józanul gondolkodó értelmes lény egészen egyszerűen nem vállalhat! Inkább kiiktattuk ezeket a testfüggelékeket. Nem is szépek, mert az állatvilágra emlékeztetnek, az állatoknak van szőre és pikkelye, hisz végülis a köröm is pikkely, ezek tehát atavisztikus vonások! És szükségtelenek is, a köröm helyett például ott a véső, fűrő, fogó, s az egyéb szerzők!

—És a fogak?

—A fogazatunk fokozatosan redukálódott. De örültünk hogy eltűnik, mert ez is atavisztikus vonás, ami a ragadozó ősökre emlékeztet. Hát nem félelmetes látvány egy vicsorgó száj, vagy akárcsak egy nyitott, amiből kivillannak e veszedelmes testfegyverek?! És ezek is feleslegesek. Egyszerűen semmit nem eszünk ami nem pépes vagy folyékony, vagy amit fogyasztás előtt nem tudunk ilyen állagúra alakítani a gépeinkkel! Hogy is vehetnénk a szájunkba kemény falatokat, amikor az életveszélyes, mert a torkunkon akadhat, megfulladhatunk tőle, de még ha ez nem is történik meg, akkor is megszúrhatja a nyelvünket vagy a szájpaddlásunkat! A fogakkal ráadásul a saját nyelvünket vagy ajkunkat is véresre haraphatjuk véletlenül! Ne is emlegess ilyesmit nekem mert borzongok a gondolatára is, pedig amúgyis fádom! Keményet enni! Huh! Iszonyú! Borzalmas! Szertelen, felelőtlen kockázat, barbároknak való, értelmes lény ekora veszélyt semmiképp sem vállalhat ha tökéletes birtokában van a józan eszének, logikai képességeinek!

—Na de ez már mégis túlzás! Akinek foga van, annak nem kell félnie a kemény falatoktól mert megrághatja őket!

—Ez nem így van. Akkor is félrenyelheti. Vagy nem rághja meg eléggé. Ne is emlegessen ilyesmit nekem fiatalember, tudom hogy mit beszélek! Megtörtént egyszer hogy egy perverz fickó készített egy horrorfilmet. Persze számítógéppel, animációval, nem valóságos szereplőkkel, de nagyon élethű volt. Végig kellett néznem, mert utána kikérték a szakvéleményemet, hogy a fickó génszerkezete rendben van-e, vagy csak az agya sérült meg valami külső behatás miatt. Hát kérem, hónapokig nem tudtam utána aludni!

—A film miatt?

—Igen! Persze hogy amiatt! Tudja miről szolt?

—Miről?

—Egy barbár nőt mutatott, amint evett! Fel tudja ezt fogni?!

—Ez maguknak horror?!

—Kell ennél borzalmasabb?! Értse meg hogy *evett!* És közvetlen közről mutatták hogy miként eszik, látni lehetett ahogy járnak a fogai, villognak... de ez még mind semmi, mert ráadásul tudja mit evett?!

—Már tippelni sem merek!

—Kenyeret! De nem ám a belét, hanem a héját! A kemény, rózsaszínre pörkölt héját! Iszonyú volt! Nem is bírtam két percnél tovább nézni, aztán kirohantam és hánytam, csak hánytam... nem kellett ide génelemzés sem, rögvést megmondtam hogy a fickó komplett örült, ilyen filmet csak egy teljesen elmeháborodott valaki készíthet... később azért csak elkészítettem a géntérképét, mert rendnek muszáj lenni, de az is azt mutatta hogy igazam volt... de még elemzés közben is rémlátomásaim voltak, egyre csak a villogó fogakkal teli száj lebegett előttem képzeletben, és nem tudtam másra gondolni, mint hogy ez a nő olyan életveszélyes ocsmányságot eszik mint a kenyérhéja, amikor annak az éles morzsái össze-vissza szurkálhatják a torkát, nyelőcsővét, száját... higgye el fiatalember, ezután hetekig pszichológushoz kellett járnom, míg végül úgy-ahogy rendbejöttem!

—Hm! - szólt elgondolkodva Dolgar, majd ennyit jegyzett meg:

—A technikátok elismerten kiváló, de ennyi civilizáltság talán már túlzás!

—Dehogy! A biztonságra törekvést sosem lehet túlzásba vinni! - ellenkezett a nő. De Dolgar nem válaszolt neki, hanem két másik társa felé fordult.

—És benneteket miért tartanak itt? - kérdezte Tollocskát és Cicust. És fel sem tűnt neki hogy hol tegezi, hol magázza őket. Igencsak furcsa érzés volt velük beszélgetni. Cicus mégiscsak úgy nézett ki leginkább mint egy tigris, tehát állat, Tollocska meg aztán szárnyatlan és furcsa alakú madárféleséggént, hosszú farkával, hát ő aztán végképp semmire nem hasonlított amit Dolgar látott valaha is!

—Fogalmam sincs róla hogy miért nem öltek még meg! - válaszolta Tollocska. —Eleinte megpróbáltak megtéríteni, de nem tudom hogy megpróbálkoznak-e még ezzel, vagy hamarosan megölnék! Lehet az is hogy felboncolnak, talán élve is, hogy megnézzék, milyen vagyok belülről!

—Ezt talán jó volna elkerülni! Én biztos nem várom majd áldozati bárányként hogy kilökjenek az úrbe! Ha értem jönnek, megtámadom az öröket! - döntötte el Dolgar, még hozzá hangosan ki is mondv a gondolatait.

—Úgyis meghalsz. - vetette oda Cicus.

—Persze, biztos hogy meghalok, de ha hagyom hogy kilökjenek, akkor is meghalok! Remélem legalább egyvalakit sikerül magammal vinni a halálba! Különben meg úgysem nagyon buzog bennem az életvágy Jarga nélkül! Még ha csak annyit érek el hogy halálom előtt jól beverem valakinek az orrát, az is megéri!

—Ah, a bosszúvágy! - bólogatott a tutu férfi. —Hallottam már erről a barbár érzésről!

—Nálatok talán már nem létezik ez az érzelem?

—Nem. Tutuk közt még sosem tapasztaltuk.

—De hát csak megszöknél, ha volna rá módod!

—Igen, ha látok legalább hajszálnyi esélyt a menekülésre. De nem bosszúból.

—Nézzétek, ha sikerülne eljutnom egy térugrásra alkalmas komphoz, megmenekülhetnék! Ha ti is benne vagytok abban az úrkompban, ti is megmenekültök! Miért ne próbálkozhatnánk együtt?! Nagyobb lenne az esély a menekülésre!

—Az úgyis nulla! - mondta a tutu nő.

—Különben is, én nem vagyok képes levezetni egy térugrást! - mondta Tollocska. —És Cicus sem! Nem is ismerjük az irányítórendszereteket!

—Mi sem! - mondta gyorsan a két tutu csaknem egyszerre.

—Hát nem ti vezettétek az úrhajótokat?

—Persze hogy nem. Mi csak utasok voltunk. És épp aludtunk amikor elfogtak bennünket. A személyzetet, a pilótákat is, pedig megölték, mert ellenálltak! Mi is ellenálltunk volna ha ébren vagyunk. - mondta Tollocska. —Mi tehát nem tudunk térugrani.

—És azt is tudom hogy erre te sem vagy képes! - mutatott az egyik gigászi karmával Dolgar felé Cicus. —Mert ha nem így lenne, nem Jarga kellett volna hogy dicsekedjék azzal neked, hogy ő viszont meg tudja csinálni!

—Nono! Nono, nono! - emelte fel gyorsan a kezét Dolgar. —A térugrás *megcsinálása*, az igazán nem nehéz! Már azért sem, mert mindent a komputer végez! Igaz, szoktak tartani hagyományosan egy emberi ellenőrzést közvetlenül az ugrás előtt, de az teljesen felesleges, ugyanolyan hülyeség mint a tutuk túlbiztosítása, már meg ne haragudjanak! - bólintott a két tutu felé. —A számítógép csinál mindent, ezt nagyon jól tudom, mert a hiperhajtómű szerelése a szakmám, sőt, amikor ide becsuktak, már javában mérnököknek tanultam, épp hipertér-szakon! Ami tehát az ugrás *lebonyolítását* illeti, az egész csak annyiból áll hogy bekapcsoljuk a fedélzeti komputert, ráállunk az ugrás menüpontra, bepötyögjük a koordinátákat, aztán megnyomjuk a megfelelő gombot, s kész is van! Erre mérget vehettek barátaim, ezt pontosan tudom!

—Akkor mi az ami olyan nehéz? - kérdezte Cicus.

—Hát az hogy kiszámoljuk, milyen koordinátákat kell bepötyögni előtte! És hogy eldöntsük, oda milyen útvonalon megyünk!

—Ezt nem végzi el a számítógép? - kérdezte Tollocska.

—Segít benne, ha megmondjuk mit kell kiszámolni, persze hogy elvégzi! De ez úgy van, hogy minden csillag eszméletlen sebességgel száguld az űrben, tehát minden pillanatban változnak a gravitációs vektorok, a térgörbület, aztán a bolygóktól, csillagoktól is mindig különböző távolságokra vagyunk amikor épp ugrani akarunk, vagy épp ott a közelben az anyahajó, az is torzítja a teret, az ugrásra hatással vannak a különböző helyi sugárzások is, hiszen a térugrásnál végülis az történik hogy átmenetileg minden ami ugrik, egy koncentrált, bonyolultan modulált tachionnyalábbá válik, és ennek szerkezetét eltorzíthatja sok minden, pedig ha kicsit is eltorzul, már vagy nem is alakul e nyaláb vissza a célban, vagy torzultan, és ugye senki nem szeretne a célba úgy megérkezni, hogy összenőtt a kuttyájával, Tollocska Cicussal, vagy hogy csak néhány testrészünk érkezik meg, más részeink néhány millió kilométerrel távolabb merülnek fel a hipertérből! A számítógép arra alkalmas hogy a lehetséges torzító tényezőket feltárja, javaslatot tegyen a számos lehetséges útvonal között, feltárja a különböző kockázati tényezőket, mert az ugye közismert hogy a térugrásoknál soha nem száz százalék a siker valószínűsége... általában olyan egy ezrelékes szokott lenni a sikertelen, s ezért halálos ugrások száma...

—A barbár hajtóműveknél. - szólt közbe a tutu nő. —Mert nálunk tutuknál a sikertelenség valahol egybilliomod százalék körül jár!

—Mindenesetre a pilótának az a dolga, hogy döntsön a lehetséges variációk közül, kiválassza a legmegfelelőbbet, s ehhez óriási tapasztalat kell, mert néha bizony még az is megtörténik, hogy a pilóta tud olyan, sokkal biztosabb ugrásvektorokat kikövetkeztetni az adatokból, ami a számítógépnek nem jutott az „eszébe”! Na és ez az, amire én képtelen vagyok! Mert elindítani, az igazán nem nagy kunszt! De tudni hogy merre induljunk – ez az amire Jarga azt mondta hogy meg tudná csinálni. Kérdés persze hogy milyen sikerrel! Nem mondtam szegénynek nehogy elbúsítsam, de nemigen hiszek neki én sem! Semmi tapasztalata!

—Aha, hát akkor hogyan akarsz megmenekülni?! - kérdezte rögtön a tutu nő.

—Végtelenül egyszerűen! - vigyorodott el Dolgar. —Mert engem nem az zavar, mi lesz ha elérünk egy űrkomphoz, hanem az, hogy miként jutunk el oda! Ha ugyanis már benne vagyok, egyszerűen bepötyögöm a koordináták helyére a legelső számsort ami az eszembe jut, mondjuk minden vektor helyére azt hogy 12, mert valamiért ez a kedvenc számom, aztán megnyomom a gombot, s már ugrok is! Valahová biztos hogy eljutok!

—Naná, és ha egy fekete lyuk közepébe?! Vagy egy csillag kronoszférájába?! - kérdezte azonnal Tollocska.

—Vagy ha egy bolygó felszíne alatt ezer méterrel materializálódol, aztán emiatt rögvést újra szétrobbansz szubatomi részecskékre?! - kérdezte Cicus.

—Legalább gyors halál lesz! - vonogatta a vállát Dolgar. —Különben is, ezek ritka lehetőségek. Akárhogyis, de a világűr szinte elképzelhetetlenül üres; ahhoz képest hogy mekkora, alig keve-

reg benne itt-ott egy-egy hidrogénmolekula is, nemhogy csillag! Tehát nagy valószínűséggel valami kietlen, s ezért biztonságos helyre érkezem!

—Igen. Ha megérkezel. De ha nem?! Mi van a híres „zavaró tényezőiddel”?!

—De Tollocska, ez is egyszerű! Amint bepötyögtem a koordinátákat, a számítógép úgyis javasol valami útvonalat, sőt nem is egyet. Én majd az ösztöneimre hagyatkozva rábökök valamelyikre.

—Na igen, a híres ösztönök... - fintorgott meglepően emberi mimikával Cicus.

—De Cicus, ha van is kockázata ennek amit mondok, azért az úgy van ám hogy a számítógép a legnagyobb hülyeségeket mégis kiszűri, teljesen képtelen útvonalat sosem javasol! Így ahogy én mondom, legfeljebb nem egy ezrelék lesz a kockázat, hanem mondjuk tíz vagy húsz százalék! Ahhoz képest, mi vár ránk, ez igazán kibírható!

—Jó, aztán megérkezel és ott fogsz függni a semmi közepén, mert találomra ütöttél bele koordinátákat, s abban igazad van hogy a világűr még egy galaxison belül is jórészt valóban űr, üres és kietlen! A legközelebbi nemhogy bolygó, de csillaghalmaz is tőled lehet hogy millió fényévekre lesz, s még azt sem fogod tudni, melyik az! Kémiai meghajtással nem repülhetsz oda, tehát valamiképpen meg kell becsülnöd a koordinátáit, amiről fogalmad sem lesz, mert navigátor sem vagy, tehát újra találomra pötyögsz be koordinátákat, megint az „ösztöneidre” hagyatkozva döntesz az útvonalról, ami mind csupa kockázat, újra ugrasz... és ez így megy majd mindaddig míg rá nem fázol a sok kockázatra, vagy amíg kellően közel nem leszel egy lakható bolygóhoz! Ami valószínűleg nem lesz sem az én bolygóm, a Cilor, sem tutu bolygó, mert a Galaxis legalább hetven százaléka még tökéletesen felfedezetlen! Valami barbár szörnyetegfaj él majd azon a bolygón, vagy épp lakatlan lesz...

—Az jó! Azon élhetünk!

—Hadd jegyezzem meg - szólt szerényen a tutu lány - hogy azért tutu bolygóra nem olyan nehéz ám ráakadni! A Galaxis déli pólusa közelében jónéhány millió bolygón mi tutuk lakunk!

—Aha, csak éppen fogalmunk sincs róla hogy miként kell beirányozni magunkat a déli pólus felé!

—De megtehetem hogy az egyik koordináta helyére nullát írok, hátha az jelenti a déli pólust, s ha mégsem, addig cserélgetem a nulla helyiértékét, amíg el nem találom! - vont a vállát meg többször is Dolgar. —Na de nem is vitatkozom tovább, nekem egyszerűen nincs veszteni való, mert úgyis kilöknének az űrbe! Jöttök vagy maradtok?!

A két tutu egymásra nézett, majd a lány is vállat vont.

—Miért is ne?! Ez sem lehet rosszabb mint ha kikapcsolom magamat!

Tollocska és Cicus is egymásra nézett. Végül Cicus így szólt:

—A legkevésbé sem hiszek a sikerben, de ha Tollocska jön, én is megyek, mert remélem halálom előtt elharaphatom néhány rabtartóm torkát!

Tollocska nagyot sóhajtott.

—Cicus, te mindig olyan vad voltál... De jól van, próbáljuk meg! Alig hajszálnyi az esély, de hátha lesz nagy mázli, és visszajutok a gyermekeimhez, s az én gyönyörű darázstenyészetembe...

A döntés megszületése után azonnal haditervet kellett készíteniük. És kiderült hogy a legutolsó pillanatban hoztak döntést, mert alig beszéltek meg amit kellett, léptek hangzottak fel, a cellájukat halványan megvilágító fény felerősödött, és hat fős osztag állt meg a rácsok előtt. Ugyanannyien kísérték ide Dolgart, s most ugyanannyien jöttek érte. Lehet hogy e létszám valami előírás volt. Mindenesetre így szóltak Dolgarhoz:

—Gyere, érted jöttünk! - azzal máris kattant a mágneszár. —Ti maradjatok a helyeteken! - szólt az örök vezetője Tollocskához, Cicushoz és a tutukhoz. S biztos ami biztos, ketten is rájuk fogták a fegyvereiket, a többiek fegyvere pedig Dolgar mozgását követte. Végére is ez logikus volt: Dolgar sejtheti hogy hová viszik, neki van tehát a legtöbb oka a szökési kísérletre!

Egészen biztos hogy ha Dolgar egymaga próbálkozik a szökéssel, azzal csak azt érthette volna el, hogy a világűr hidege helyett egy börtönőr golyója végez vele. Legnagyobb sikere tényleg

annyi lehetett volna, hogy alapos orrvérzést okoz valamelyik őrének, vagy kiveri néhány fogát a legelsőnek. Talán még ennyit sem tudott volna megtenni, mert az örök meglehetősen gyakorlatot szereztek néhány hatékony önvédelmi fogást illetően.

Hanem arra nem gondoltak, hogy a raboknak is van távolra ható fegyverük! Legalábbis az egyik rabnak! Mert igaz hogy két fegyvercső is irányult a másik négy rabra, de azok messzebb vannak. E négy közül is ketten, a tutuk, semmi jelét nem mutatták a támadó szándéknak. Tudták magukról, hogy fegyvertelenül ők tökéletesen alkalmatlanok mindenféle erőszakra. Egy tutu veszélyes ellenség lehetett ha a gépei közelében van, mert a tutu technológia galaxis-szerte a legkiválóbb luxusminőséget jelentette, de nem volt veszélyes egy tutu akkor, ha e gépek nélkül találkozik vele az ember! Az hogy „tutu”, mint szó, valóságos fogalom volt minden művelt bolygón, mert ha azt mondták valamire: „Ez tutu!”, akkor az annyit jelentett hogy ez teljesen biztos, ez megbízható, ezzel semmi baj nem lehet, ez kiváló, fenomenális, elsőrangú, és így tovább. De ha emberre mondták hogy „tutuzik”, az bizony nem volt hízelgő, mert annyit jelentett, hogy az illető nemcsak irtózik minden erőszaktól, de gyáva, kényeskedő, majdhogynem piperkőc, tehát puhány.

A tutuk így aztán nem néztek ki támadóan, de nem is tőlük tartottak az örök, hanem sokkalta inkább Cicustól! És Cicus mindent meg is tett hogy magára vonja a figyelmüket. Mind a tíz karmát kimeresztette, egyik kezének karmaival vakaródzott, a másik kezének karmaival pedig „fésülködött”, tehát a fejét kaparászta. Az örök tisztelettel nézték a gigászi karmokat. Bizony mindkét ör aki nem Dolgarral törődött, Cicusra irányította a fegyverét!

Tollocskától nem tartottak. Tollocska messzebb is volt, s különben is olyan ártatlanul, jópó-fán nézett ki. Ugyan ki a csuda tart egy nagy madártól?! És Tollocska mégiscsak madárszerű volt a csupatoll testével!

Most felemelte nagy farkát, ami szintén tollas volt, megdörzsölte vele a feje búbját... majd hirtelen farka végéből előbukkant egy jó arasznyi túske, a farka két oldaláról és farka gerincéről is előbukkant számos ugyanekkora túske, s ezek az örök felé fordultak. S mint ahogy egy hete a hangszóróba spriccelt maró folyadékot, úgy most e tüskékből az örök irányába lövellt ki maró hangyasav!

És meg kell hagyni, Tollocska igazán kiválóan célzott. „Vizipisztolya” nemcsak messzire vitt, jó három méterre, de tökéletes volt a célzókája is. Egyszerre négy őrt is eltalált, mind a négyet a szemén, egy-egy ör mindkét szemét telespriccelte a savval, s azok azonnal meg is vakultak. Üvöltöztek, a pisztolyt is elengedték, mert nagy fájdalmuk miatt a szemüket kellett markolászni. Azaz inkább azt, ami a szemükből még megmaradt, s az nem is volt már olyan sok...

S ekkor lódult meg Cicus, s mielőtt még a maradék két ör felfoghatta volna, miféle támadás érte őket, az egyiket azonnal végigsimogatta a mancsával, a másiknak pedig elharapta a tor-kát, hogy egészen félrebicsaklott az illető feje. De amelyiket „megsimogatott”, az sem járt jól, mert nagy karmai szinte letépték az ör fél arcát.

És nem lőhették le Cicust, mert azt a két őrt akik Cicusra céloztak, Tollocska vakította el.

Ahogy végzett a két őrszemmel, Cicus nekirontott a vak öröknek, nem kímélve őket, Dolgar pedig felkapta az egyik ör elejtett fegyverét, és nekikezdett lepufogatni a maradék őrséget. Pillanatok alatt mindegyik ör halott volt, vagy Dolgartól, vagy Cicustól.

—Azannyát! - szólt szabadszájúan Cicus. —Végre kezdem magamat jól érezni! Remek érzés ám a sikeres bosszú!

—Az, az, csak kár hogy nincs ám akármennyi sav bennem, s most bizony jócskán nyakára hágtam a tartalékaimnak! - jegyezte meg Tollocska, azzal maga is fegyvert fogott a kezébe. Mert volt keze is, két kis, meglepően emberi, sőt inkább kisgyerekkeze, csak ezek többnyire mellkasa tollazata alatt rejtőztek.

—Jól tudsz ám célbaspriccelni, kisasszony! - dicsérte meg őt Dolgar.

—Muszáj! Az én fajtámnak ez az egyetlen védőeszköze, ez tehát tökéletes kell legyen!

Ebben a pillanatban azonban a hangszórókból szirénazúgás hallatszott fel, majd ez a szöveg: —Riadó! Riadó! Lázadás a 74/a börtönblokkban! - és ezt a szöveget többször is megismételte a hangszóró. A szirénazúgás pedig abba sem maradt.

—A rohadékok! Valamelyikük megnyomott valami vészjelzőt! - rúgott bele egy hullába Dolgar.

—Induljunk máris! - majd a tutukhoz fordult:

—Kapjatok ti is a kezetekbe egy-egy fegyvert! És igyekezzetek egy kissé atavisztikusan viselkedni!

—Barbárul? - kérdezte óvatosan a tutu nő.

—Az ám!

—De azt hogyan kell?

—Éreztek dühöt, bosszúvágyat, és ne az járjon az eszetekben hogy meghalhattok, csak hogy minél több ellenséget kinyírjatok!

—Hát, nehéz lesz...

—Bánomisén ha nehéz, csak ne legyen lehetetlen! Gyerünk, előre, mielőtt ideér valaki!

—Parancsára főnök! - pislogott rá haloványan mosolyogva a tutu lány, azzal máris rohanvást igyekeztek utolérni Tollocskát, aki a folyosó közepén járt már ekkor. Cicus pedig még sokkal sebesebben bírt szaladni, ő már ott volt a börtönblokk liftrendszerénél. Igaz viszont hogy őnála nem volt fegyver. Nem lehetett: vagy kéznek használta a mellső lábait, vagy futott velük. A ket-tő egyszerre sajnos nem ment! Ennyi hátránya volt a gyorsaságnak.

A liftnél aztán Cicus hiába nyomkodta a gombokat, az nem jött. Mikor Dolgar odaért, a fiú csak egy pillantást vetett a műszertáblára, máris így szólt:

—Letiltották! A vészjelzés miatt!

—Van más kijárat?

—Sajnos semmi! Kivéve persze a gyalogutat, amin lehoztak... de az nagyon hosszú, és szerintem ott jönnek a rendőrök hogy végezzenek velünk, egyenesen beljük rohannánk!

—Na és ha kiengednénk a többi rabot? - kérdezte Tollocska.

—Még csak az kéne! Eszedbe ne juson! A legtöbben olyanok ülnek itt, akiket csak egy-két hónap börtönre ítélték, penitenciaként, eszük ágában sem volna segíteni nekünk, jobban megérné nekik hogy végigüljék a büntetésüket, mint hogy velünk együtt a halálba rohanjanak! Talán még ellenünk is fordulnának!

—Akkor most mi lesz?

—Nézzétek, arra van a gyalogjáró, figyeljétek és ha jönnek a rendőrök, fedezzetek! És próbálom megbuherálni a liftet!

—Sikerülhet?

—Mit tudom én! Technikus vagyok, talán összehozok valamit! Elvileg kell hogy legyen valami módszer a kézi vezérlésre, de sajnos nem vagyok liftszerelő! - azzal minden további szó nélkül belelőtt a műszertáblába. Az szikrázva darabokra hullott, Dolgar pedig kotorászni kezdett a kábelvégek között, sorra próbálgatva őket, hogy valamelyik kontaktus hatására megindul-e a lift le vagy fel, illetve kinyílik-e a liftajtó.

Cicus közben így szólt a tutu férfihoz:

—Hé te izé, mi a neved?

—Úgy hívnak hogy Mínusz 84A43BJ71-A0-9871423-CDEHIJA!

—Micsoda?! Miért vagy te „mínusz”?!

—Nálunk minden férfi Mínusz, és minden nő Plusz! Így jelöljük a nemeket! A többi a genetikai kódomat és a vércsoportomat jelzi! Az mindenkinél egyedi, mármint bolygónként biztos, de valószínűleg az egész galaktikában is!

—Én pedig Plusz 12G54ZZ00-AB-1111013-POITIOI vagyok! - mondta félénken a tutu nő.

—Javaslom hogy nevezzük őket ezentúl úgy hogy Min és úgy hogy Pu! - morogta Dolgar, aki ezt hallotta, miközben a kábelekkel veszkődött.

A sok kábelt látva Tollocska megjegyezte:

—Itt látok legalább harminc kábelcsonkot, s így mint informatikus azt mondhatom neked, hogy a lehetséges variációk száma...

—Hallgasson kisasszony ha kérhetem! - mondta Dolgar. —Figyelje inkább a gyalogjárót!

Jó is hogy ezt mondta, mert ebben a pillanatban közvetlenül a feje mellett vetett szikrákat a fémfal egy lepattanó lövedéktől. Tollocska abban a pillanatban tűzfüggőnnyel árasztotta el a

gyalogjárót, miközben lehasalt, hogy kisebb célpontot nyújtson. Min és Pu kánonban sikoltottak, végül a nőnek eszébe jutott hogy ebben a helyzetben a „barbár viselkedés” bizonyára azt jelenti hogy lőnie kell! Lőtt is, s a lőporgázás fegyver azonnal akkorát rúgott vissza, hogy jól orrba vágta, és ki is esett a kezéből. Pu orra vérezni kezdett, és még hangosabban sikoltozott.

Cicus felkapta az elejtett fegyvert a csuklósápjaival, s így förmedt rá Pura, izgatottságában egészen macskás, nyávogós hangon:

—Eredj vissza, itt semmi hasznodat nem veszem így, hanem hozd ide a többi fegyvert is, mert lehet hogy ez nemsokára kimerül! Biztos nem hosszas állóharcra tervezték!

—Nem tudok, vérzik az orrom, segítség... - sikoltozott Pu. Cicus közben bekapcsolódott a tüzelésbe, és jól célzott, a gyalogjáró fordulójánál már több rendőregenruhás hullát is lehetett látni.

—Ha nem mozdulsz a fegyverekért, esküszöm hogy megoperálalak! - villantotta ki jobb hátsó karmait Pu felé. A nő erre újra sikoltott egy nagyot, és elrohant a cellájuk irányába. Mintegy két perc múlva meg is érkezett lihegve a többi, korábban otthagyott fegyverrel. Arcán szétmázolódott az orra vére.

—Tessék! Igyekeztem! Már nem is fáj úgy az orrom! - bizonykodott Cicusnak.

—Feküdj már le te hülye mert eltalálnak! - rúgta ki a lábát azonnal Cicus, mire Pu hanyatt vágódott a padlón.

—Jaj a mellem! Megütöttem! Biztos rákos leszek ettől! - kiáltotta. —Utálom a barbár viselkedést!

—Én is felfázom itt a hideg fémen! Gyűlölöm a kalandokat! - csatlakozott Puhoz Min, a férfi. De ő azért szintén lődözött a rendőrök felé, bár az ő karja is nagyokat rándult a fegyver rúgásaitól, és nagyonis kérdéses volt, hogy eltalált-e már akár egyetlenegyét is közülük.

Dolgar eközben ott guggolt a műszertáblánál, és tudomást sem vett a néha bizony őt is kerülgető lövedékekről. Egyre csak a kábeleket próbálgatta. Néha nagyokat szikrázott egy-egy rossz összeillesztés.

Végül azonban csoda történt: kinyílt a liftajtó! De mögötte nem a fülke meghitt biztonsága várta őket, hanem egy ásító mélység, néhány drótkötéllel.

—Befelé! - intett a mélység felé Dolgar. —Le kell másznunk a kötélen a következő szintig!

—Megőrültél?! - nézett nagyot Cicus. —Tényleg azt hiszed hogy képes vagyok lemászni ezen az ízén?!

—Azt hittem, a macskák tudnak fára mászni!

—Macska a Szűzapa kínja, én Tigrincs vagyok! És fára igenis tudok mászni, de ez nem az, itt semmibe nem tudom belemélyeszteni a karmomat!

—Az én karocskáim sem képesek megtartani a testemet! - mondta Tollocska.

—Én... én egészen biztos hogy lepotyogok... - rebegte rémülten Min, amikor a mélységhez kúszott és belepillantott.

—Mássz le egyedül Dolgar! Jó utat! - köszönt el tőle Cicus.

—Még csak az kéne! A Szűzapa szentséges piszkára! Nem hagyhatom el a barátaimat! - kiáltotta Dolgar, azzal belátva hogy kár tovább kísérleteznie a lifttel, maga is fegyvert fogott a kezébe, és figyelte, hogy ha kibukkan valaki a gyalogút kanyarjából, lelőhesse.

* * *

—Hol van itt egy számítógép a közelben?! - kérdezte Kis Testvér.

—Itt! - mutatott az irodára Jarga.

Kis Testvér máris berontott oda, s megállt a terminál előtt. Egyetlen mozdulattal kettészakította a kábelt, ami a billentyűzetet kötötte össze a számítógép többi részével, közben tenyere közepéről félrehúzódott a „bőr”, számos apró fémérintkezőt téve szabaddá. A csupasz kábelvégeket Kis Testvér hozzáérintette ezekhez a végződésekhez. Több sem kellett: a terminál képernyőjén szemmel követhetetlen gyorsasággal jelentek meg az adatok.

Alig egy másodperc után azonban Kis Testvér ledobta a kábelt, s így szólt:

—Azt hiszem ha ember volnék, most kezdenék el káromkodni! Innen nem lehet betörni a komputerrendszerbe, ráadásul olyan adatbázisra sem bukkantam, ami térképet tartalmazna az úrbázisotokról! De te azt mondtad, ismered az utat a vezérlőterembe, ugye?

—Igen. - felelte Jarga.

A következő pillanatban Kis Testvér keze máris mozdult, és Jarga azon vette észre magát, hogy mindkét keze hátra van bilincselve.

—Hé, ezt miért tetted?! - sikoltotta ijedten.

—Nyugi bébi! Ez csak csel! Vezess oda a vezérlőhöz! Így akivel találkozunk, azt fogja hinni, hogy én, az őrparancsnok, fogolyként viszlek! Hiszen úgy látom valami bűnt követtél el, s nem vagy népszerű a népedben!

—Igen, ez igaz, pedig igazán nem is vagyok én rossz ember, de szerelmes lettem! Annyi történt csak, hogy...

—Útközben! - vágott közbe Kis Testvér.

—Nem! Meg kell hallgatnod! Én odavezetlek a vezérlőhöz, de előbb a börtönbe kell mennünk, hogy kiszabadítsuk Dolgar!

—Engem a legkevésbé sem érdekel Dolgar, én az egész úrvárost akarom! Vezess a vezérlőbe!

—Én viszont Dolgar akarom! Nélküle az élet sem érdekel!

—Ne akard hogy kényszerítselek! Két ujjammal el tudom törni a válladat! - ragadta meg Jarga vállát Kis Testvér.

—Engem az sem érdekel ha kibezelek, de Dolgar nélkül semmit nem teszek, mert ő jó volt hozzám és te vagy neki az egyetlen esélye! Úgy látom te valami gépember vagy, neked semmiség hogy megmentsd őt, és egyedül te vagy képes rá!

—Vezess a vezérlőbe! - mondta határozottan Kis Testvér, azzal megszorította Jarga vállát, valóban csak két ujjal, de olyan erővel, hogy tudta, ha még egy kicsit jobban megszorítja, Jarga kulcsontja eltörik. Jarga felordított a kintől, elsápadt, és térdre rogyott. A szeméből ömlöttek a könnyek.

—Vezess a vezérlőbe! - követelte tőle érzelemmentes hangon Kis Testvér. És nem érzett sem szánalmat, sem bűntudatot. Lehet hogy Kandi jóvoltából rendelkezett már humorérzéssel, de talán még sincs igaza a bölcselőknek, és nem csupán humorérzék kell ahhoz hogy valaki ember legyen! Kis Testvér nem ember volt hanem harci egység, és most egyszerűen a PLS-27 hírszerzési stratégiát követte, mely emberi nyelven valahogy így hangzott: „Az ellenséges csoport egyik egyedének kényszerítése fájdalom okozásával a szükséges információk átadására”.

Később, amikor erről is beszámolt Kandinak, Kandi azt mondta neki, ez nagyon csúnya tett volt. Kis Testvér hiába védekezett „főnöke” előtt azzal, hogy az egész csiszíség érdekében cselekedett, Kandi ezt mondta:

—Egyszerűen megmondhattad volna neki, hogy ha elfoglalod a vezérlőtermet, az egész úrváros a tied lesz, és akkor Dolgar is kiszabadul! Ezt biztos megértette volna!

—De hát ez nem jutott az eszébe magától?!

—Nem.

—Milyen ostoba!

—Nem biztos. Mindössze az emberek hajlamosak nagy érzelmi felindulásukban arra, hogy kikapcsoljon a logikai egységük! És ha egy ember nagyon aggódik valakiért, mint Jarga is Dolgarért, akkor az nagy érzelmi felindulás!

—Akkor az ember igencsak hibás konstrukció, hiszen épp akkor volna a legnagyobb szükség a logikai képességeinkre, amikor a társunkat életveszély fenyegeti!

—Igen, de hát az ember, ebből a szempontból legalábbis, valóban hibás konstrukció! - válaszolta Kandi.

—Ezt megjegyzem a későbbi akcióimra! - válaszolta ekkor Sárkány.

Akkor azonban ezt még nem tudta Kis Testvér, mindazonáltal úgy tűnt a PLS-27 hírszerzési stratégia ezúttal csődöt mondott. Hiába rángatózott az ujjai közt Jarga, a leány csak ezt sikoltotta:

—Dolgar! Dolgarhoz menjünk! Őt mentsd meg és azután elvezetlek akárhová is! Könnyörgök neked gépember, segíts rajta, utána engem meg is ölhetsz! Mentsd meg őt, hasznodra válhat, űrtechnikus a szakmája, segítené nektek a hipertechnikában...

Kis Testvér elengedte Jargát. A leány még mindig szipogott, a vállát szerette volna tapogatni, de a bilincstől nem bírta. Biztos volt benne, óriási kék foltok lesznek ott Kis Testvér ujjá nyomán, amik hetekig látszanak majd.

—Azt mondtad, ez a Dolgar űrtechnikus? - kérdezte Kis Testvér.

—Igen, igen, igen! - bizonykodott Jarga. S hozzátette:

—Speciális szakterülete a hiperhajtóművek karbantartása!

Azt viszont már nem tette hozzá, hogy Dolgar még nagyon messze volt a mestervizsgától, s még csak segédszerelőként dolgozik a szakmában. Ezért is kellett volna ő, Jarga ahhoz hogy levezesse egyedül a térugrást. Különbben is, a szerelők értik ugyan a hiperhajtómű szerelését, működését, de nem tudják miként kell kiszámítani a szükséges tenzorokat hogy a kellő helyen bukkanjanak ki a normál térbe.

—Azt akarod mondani, hogy szeretnétek csiszík lenni, és segíteni nekünk az űrtechnika kifejlesztésében? - kérdezte Kis Testvér.

—Igen, igen, pontosan, már régóta szerettünk volna elszökni a csiszíkhöz! - bizonykodott gyorsan Jarga. És a legkevésbé sem zavarta hogy óriásit füllent. Jelen pillanatban persze boldogan lett volna csiszí, már csak amiatt is, mert egyszerűen nem tudott hová lenni az ámulattól hogy ilyen nagyszerű gépet csináltak a csiszík mint ez a gépember itt előtte! Nem is annyira a technikai megoldások nyűgözték le, inkább hogy belegondolt, micsoda szédületes programozói zsenialitás kellett hogy elkészítsék a csiszí gépember programját! Mert biztos valami számító-gépféleség vezérli! Ezt Jarga, aki korábban programozó szeretett volna lenni, nagyra tudta értékelni. Nem is minden szomorúság nélkül gondolt rá, hogy ha csiszí lesz, soha nem lehet már programozó. Biztos hogy Csisziföldön már nincsenek programozók. Az olyan okos gépek mint ez is itt, már önmagukat programozzák!

Mindenesetre most őszintén vágyott rá hogy csiszí lehessen, ezért is nem érezte ki a hangsúlyából Kis Testvér a hazugságot. Holott mégiscsak hazudott: Dolgar sosem mondta hogy csiszí szeretne lenni, de még ő Jarga sem akart korábban csiszí lenni, eszükbe sem jutott ez, s ha valaki megemlíti nekik, örütségnek tartották volna az ötletet. Minek is szöknének éppen a csiszíkhöz, amikor Tlaxánt hamarosan elfoglalják Szűzapa Gyermekei?!

Most azonban nagyon más véleményen volt már erről. A gépembert látva kifejezetten valószínűnek tartotta, hogy most nagyon nem jó bolygót támadott meg az űrváros! Igaz hogy látványos kezdeti sikereket arathattak, de azt is inkább csak a barbárok országai ellen, ezek a csiszík azonban félelmetes ellenfelek! Nem volt szerencsés ötlet belekötni ezekbe! Ezek legalább olyan veszélyesek mint az a másik nép, amelyik a nagy buborékokkal védekezik az űrvárosaik ellen, s amelyet azóta sem bírtak legyőzni! Ráadásul a tlaxáni adásokból Jarga tudta, hogy a csiszík őseinek az volt a szokása, hogy amelyik faluból valaki megöl egyetlen csiszít is, azt a falut a csiszík mindenestől elpusztították! Ha most győznek a csiszík, nemcsak az űrvárosnak lesz vége, de ha sok ilyen gépemberük van, elmennek az anyabolygóra is, és azzal is végeznek!

De ez sem számít. Pusztuljon minden, csak Dolgar meneküljön meg!

S mert tudta, ismerte a csiszík főbb törvényeit, most eszébe jutott, milyen komolyan veszik a barbárok hogy bárki csiszí lehet.

—Mi már csiszík vagyunk, igen, én is és Dolgar is, már réges-régen megszöktünk volna innen, ha Dolgar nem lenne börtönben, de hát nem hagyhattam magára őt, a társamat, szerelmeemet, aki maga is csiszí!

Ez komoly probléma volt, Kis Testvér logikai egységei teljes terheléssel dolgoztak legalább kétszázad másodpercig. Ő ugyan nem volt annyira csiszí mint Kandi, de kétségtelen tény hogy bizonyos mértékig kötelessége megvédenie nemcsak a született csiszíket, de azokat a barbárokat is, akik csiszínek jelentkeznek, hiszen a csiszík törvényei szerint azok is csiszík! És az is igaz, hogy egy olyan szerelő aki éppen pontosan a hiperhajtóművekkel foglalkozik, nagy segítséget jelenthetne a csiszíknak! Főleg mert valóban múlhatatlanul szükséges megszerezniük a

hiperhajtómű titkát, mert Jarga korábbi szavai szerint nemcsak ez az egy város az ellenségük, hanem azon a bolygón is tudnak róluk, ahonnan ez jött! Mi lesz ha jövőre vagy azután indítanak ellenük még akár ezer másik ilyen űrvárost is?! Igen, ez a Dolgar sokkal fontosabb nekik mint maga Jarga, elvégre Jarga programozói tudására semmi szüksége, az akasztány számítógéppel ő Kis Testvér egymaga is elbánik, még sokkal jobban is mint azt Jarga tenné! És mindenképpen hamarább! Szégyen is lenne ha nem így volna!

De a hiperhajtómű, az más. Ahhoz jól jönne ez a Dolgar!

Másrészt azonban ha az űrvárost megszerzi, ha átveszi felette a vezérlést, akkor Dolgar amúgy is megmenekül. Felesleges tehát Dolgar külön megmentésével pocsékolnia az időt, különben is, ha a börtöntől a vezérlőterem felé haladva harcra kerül a sor, aminek majdnem száz százalék az esélye, akkor a mellette haladó Dolgar is megsebesülhet, meg is halhat! A börtönben ellenben semmi baja sem lesz!

Épp készült hogy ezt megmagyarázza Jargának, aki minden bizonnyal félti Dolgar életét, így hallgatna is erre az érvre, amikor megszólalt a mennyezeti hangszóró:

—Figyelem, figyelem! Értesítjük minden szeretett testvérünket, hogy húsz időegység múlva élő közvetítésben nézhetik végig, amint a bűnös Dolgar, aki megszenségtelenített egy apácajelöltet, a hetes zsilipkamránál kilöketik a világűrbe! Az eseményt minden kép- és hangcsatorna közvetíti!

Ez eldöntötte a kérdést.

—Melyik van közelebb: a hetes zsilipkamra vagy a börtön? - kérdezte Kis Testvér Jargát.

—A zsilipkamra!

—Akkor vezess arra!

—Máris! - tápáskodott fel Jarga, és az ajtó felé indult. Magában pedig ezt morogta:

—Átkozott gépember, remélem rákban dögölt meg a programozód! Majdnem eltörted a vállamat!

—Nem „gépember” a nevem. Azonosíts úgy, hogy Kis Testvér!

—Miért, van talán „Nagy Testvér” is?! - kérdezte gúnyosan Jarga.

—Ahhoz semmi közöd.

—Akkor is haragszom rád! Én szövetséget ajánlottam neked, te pedig megkínóztál! Remélem vízbe esel nemsokára, és beroszdásodik minden izületed!

Bár Kis Testvérnek természetesen mit sem ártott még a zubogó forró víz sem, mégis „bekatant” neki a humorérzéke, s megkérdezte:

—Most azonnal rozsdásodjon be az izületedem, vagy ráér azután is hogy megmentettelek benneteket?

Jarga nem válaszolt neki, csak dühösen rávicsorgott, s kinyitotta a folyosóra vezető ajtót, a könyökével, mert kezei még hátra voltak bilincselve.

—Szedd le rólam a bilincseket, hadd vegyek én is fegyvert a kezembe!

—Szó sem lehet róla, te a foglyom kell legyél a látszat szerint! - mondta határozottan Kis Testvér, azzal máris Jarga mellé lépett, s megindult határozottan előre a folyosókon, mintha vinné valahová Jargát. Valójában persze a leány vezette őt.

—De én igenis löni akarok itt mindenkire! - makrancoskodott Jarga.

—Ugye nem akarod hogy megint megfogdossam a nyakadat? - kérdezte tőle Kis Testvér.

—Nem, persze hogy nem! - válaszolta ijedten Jarga.

—Akkor pedig azt teszed amit parancsolok! Harci egység vagyok, tudom mi a teendőm nélküled is! Neked csak annyi a dolgod hogy mutasd az utat! Most tehát azt parancsolom hogy fogd be a szádat, mert nekem nem kell hogy valaki meghallja hogy mit locsogsz, s így leleplezödjünk!

—Jó, csak egy kérdést engedj meg: ha mégis harcolni kell, én mihez kezdek?! Ülök majd békésen amíg lőnek ránk?!

—Akkor majd elengedlek és megkapod ezt a fegyvert! - mutatott az őrparancsnok lézerpuskájára.

Jarga e szavakra kissé megnyugodott. Igazán kínos lett volna hátrabilincselte kezekkel kivárni egy tűzharc végét!

Elégedetten nézegette Kis Testvér övében a lézerpisztolyt, s a hátán vitt óriási fotonpuskát. Mert a lézerpuskát az akasztányok úgy hívták: fotonpuska. Könnyebb volt így megkülönböztetni egymástól, hogy nem ez is lézer meg az is, hanem a pisztoly, az lézer, a puska pedig foton! Egyebekben pontosan ugyanúgy működött mindegyik, mindössze a fotonpuska teljesítménye jóval nagyobb volt. Nemigen fordult elő hogy az úrvárosban használni kellett volna, tehát inkább csak súlyos dísz, afféle státuszszimbórum volt az őrparancsnok hátán, eléggé nehéz dísz, mert nyomott vagy tizenöt kilót, ellenben ha a bolygón lázadás tört ki, már nagyonis hasznos volt, mert meglehetősen vastag páncéllemezeket is hamar át lehetett égetni vele. Jarga alig várta hogy lőhessen vele. A rendőrök, katonák és magas felszentelésekben részesült papok kivételével az úrvárosban tilos volt a fegyverviselés a polgároknak, még Jarga kezében sem volt soha ilyesmi. De most nagyon szeretne volna kipróbálni a hatását egykori testvérein, akik le akarták korbácsolni a bőrt a hátáról, s akik épp most készülnek a világűrbe kivetni Dolgart. Jaj, csak időben érkezzenek!

—Itt jobbra! - mondta Kis Testvérnek.

—Rendben, de ezentúl ahelyett hogy „jobbra”, mondd egyszerűen hogy „o”, ahelyett hogy „balra”, mondd azt hogy „a”, az „egyenesen” pedig legyen csak „e”, nehogy rájöjjenek akik hallják, hogy te vezetsz engem és nem fordítva! - utasította őt Kis Testvér, majd befordult jobbra.

Nemsokára népesebb területre érkeztek, hol ez - hol az jött velük szembe vagy keresztezte az útjukat. Némelyek Jargát is megbámulták, de Kis Testvér olyan komor arccal vezette a nőt, hogy nem mertek kérdezősködni.

Már vagy öt perce vezette a nőt Kis Testvér, amikor hirtelen szirénavijjogás támadt. Kis Testvér már-már azt hitte felfedezték őket, amikor meghallotta a hangszórókon, hogy lázadás tört ki az 74/a börtönblokkban.

—Ott, ott! Ott van Dolgar is! - kiáltotta izgatottan Jarga, elfeledkezve fogolyszerepéről, és azt sem tudta, e lázadás hírére örüljön-e vagy aggódjon. Végül úgy döntött hogy egyelőre mindkét érzés jó lesz neki, egyikről sem mond le.

—Örizetes, tartózkodjék a hangos megnyilvánulásoktól! - parancsolta Jargának Kis Testvér, majd kissé halkabban így szólt:

—Irány a börtön!

És Jarga megértette hogy megváltozott a haditerv, s a 74/a börtönblokk felé kell vezetnie Kis Testvért.

Nem mentek azonban még újabb öt percig sem, amikor a hangszóróból újabb közleményt hallhattak, s nyilván nemcsak ők, de az úrváros mind a jó húszmillió lakója is:

—Általános riadó! Figyelem, figyelem, általános riadó! Megszökött Tiorícia, a pogány csiszi királynő! Valószínűleg fegyver van nála! Tömegvérengzést rendezett a K127 röntgenlaborban! Feltételezéseink szerint vele tart a fogadalomszegő Jarga nevű apácajelölt is, egy őrparancsnok ruhájában!

—De hiszen ez Jarga! - sikoltotta erre egy akasztány férfi, akinek nem volt szerencséje és épp szembe jött velük.

A következő pillanatban már át is fúrta a homlokát Kis Testvér „tüzes pillantása”.

—Te aztán gyorsan intézkedel! Tudod mit, már nem is haragszom rád, gépember! - mosolygott Kis Testvérre Jarga.

—Kis Testvér a nevem, nem az hogy gépember! - válaszolta Kis Testvér, majd így folytatta: —Most már lelepleződte, elengedlek! - azzal leszedte Jargáról a bilincseket, és a kezébe nyomta a fotonpuskát. —Nesze! Fussunk! De ne lőj, csak ha mások is lőnek ránk!

—Már miért ne lőjek?! - kérdezte vissza Jarga, de közben már javában szaporázta is a lépéseit Kis Testvér mellett.

—Azért, mert akkor könnyebben megtudják hogy merre mentünk! Így talán nem figyelnek fel ránk, azt hiszik hogy csak a riadó miatt szaladunk! Nem az ámokfutás a célunk!

—Ne kergülj meg gépember, hiszen épp engem keresnek!

—De nem ismerhet mind a sokmillió akasztány.

—Mi az az akasztány?

—Így neveznek a tlaxániak benneteket. És különben is azt hiszik, te vagy őrpáncsnoki ruhában! Egyébként meg mi van veled, tönkrement az a biokomputer a fejedben amit agynak neveznek?

—Miért ment volna tönkre?

—Mert mondtam már többször hogy Kis Testvér a nevem, nem az hogy gépember!

—Majd igyekszem megjegyezni! - és Jarga, aki óvatosságból lemaradt Kis Testvér háta mögé, most gúnyosan elvigyorodott, s még nyelvet is öltött felé.

—Attól hogy nincsenek emberi szemeim hátul, még látok arra is! Nem olyan messzire mint előre, de azért látok! - közölte vele Kis Testvér hátra se fordulva.

—Bocsánat, gé... Kis Testvér! - mondta megszeppenve Jarga. És elhatározta hogy nem cukkolja többé ezt a valamit. Nem akarja hogy ne mentse meg Dolgart!

Ebben a pillanatban azonban tőlük mintegy száz méterre nagy fémajtó csukódott be. Mögöttük pedig sikoltózás hallatszott... és épp időben fordultak meg ahhoz, hogy a békés úrpolgárok mögött közeledő katonaosztágot észrevegyék. Kis Testvér azonnal ide-oda forgatta a fejét, villámok cikáztak, s egyszerre vagy öt katona hullott a földre. Eközben a hangszóró ezt mondta fölöttek:

—Figyelem, figyelem! A szökevények a J540-es szektorban vannak! A szektor légmentesen lezárva! Mindenki vonuljon a lakókörletébe hogy ne akadályozza a harci cselekményeket! Figyelem, figyelem! 74/A börtönblokk erősítést kér, mert a szökevények elbarikádozták magukat! Z8 nehézfegyverzetű kommandó induljon azonnal a szökevények után!

—Jarga, fedezd a hátunkat, én addig elintézem az ajtót! - mondta Kis Testvér, azzal máris elindult előre. Jarga leguggolt féloldalasan, a fotonpuskát letámasztotta a térdére, ahogy a filmekben látta... s amint az egyik katona kibukkant a kereszteződésből, máris lőtt.

És semmi sem történt.

—Azistenit, biztos nincs kibiztosítva! - kiáltotta.

A katona is lőtt rá, de nem találta el, bár nem sokon múlt. Fialat kölyök volt, biztos még sosem gyakorolta a célzást, de most megindult Jarga felé, és többször is tüzelt. Lőporgázás pisztolya volt, a lövésektől meg a futás miatt ide-oda ugrált a kezében. S hogy nem érte támadás ezt a katonát, más katonák is beugrottak Jargáék folyosójára...

Jarga most igazán megijedt. Mindenféle skálákat és pöcköket látott a fotonpuskán, amikről fogalma sem volt hogy mit jelentenek.

—Azt még értem, mi az hogy „intenzitásérősség”, - futott át agyán a gondolat - de mi a nyavalya lehet az hogy „szórás”?!

Mindegy. Nincs ideje töprengeni! Lesz ami lesz alapon minden rovátkát, csúszkát a legutolsó állásba kapcsolt, aztán máris lőtt.

Nem olyan szép vonalszerű sugár tört elő a fegyveréből, mint amire számított, hanem szinte vízszintes tűzfüggöny árasztotta el a folyosót, Jarga egy pillanatig nem is látta mögötte a katonákat...

Aztán hogy eltűnt a vakító fényáradat, még akkor sem látta a katonákat. De nem látta a folyosót sem. Mögötte jó száz méter távolságban eltűntek a falak, a szobák, a lakók, minden, egymerő sík terület volt csak előtte, mindössze a padló maradt meg, de helyenként annak az acélja is felhólyagosodott. Ellenségnek, egyáltalán, élő embernek nyoma sem maradt.

—Juhéjj, ez a vacak egyenesen *szupi!* - és Jarga túlárado lelkesedésében megcsókolta a fotonpuskát.

—Dobd el! - hallotta meg hirtelen Kis Testvér hangját maga fölött.

—Mi?! Dobjam el?! Hogy én?! *Ezt?! -* kiáltotta Jarga, azzal felállt, és óvón szorította a melléhez a fegyvert.

Kis Testvér megragadta a fotonpuskát, minden látható erőfeszítés nélkül kitépte Jarga karjából, és elhajította.

—Teljes terhelésre kapcsolad, bébi! Egyetlen lövéssel kiadta minden erejét! Már nem tudnál vele többet löni! Nesze, itt a lézerpisztoly, ne babráld a kapcsolóit, beállítottam neked úgy ahogy lennie kell! - és a kezébe nyomta a lánynak azt. —Gyere! - szólt aztán neki.

Jarga megfordult, és a már nyitott ajtót látta maga előtt. Az ajtó mellett egy kibelezett kapcsolótáblát látott.

Nem is csodálkozott ezen. Kis Testvér nyilván kézi vezérlésre kapcsolta valami komputeres trükkkel. Nem is lehet ez másképpen: a gépembernek biztos holmi szuperszámítógép van a fejében, az képes lehet ilyesmikre!

Átmentek a következő folyosóra. Már nem hallották a hangszórókból a szirénazúgást, abban a pillanatban elhallgatott, amint Jarga kilőtte a fotonpuska teljes energiáját. Biztos szétégetett egy csomó fontos kábelt.

Jarga sajnálkozva nézett vissza az elhagyott fotonpuskára. Olyan jó lett volna még egy kicsit lődözni vele!

Jó hogy átmentek a folyosó folytatásába, az ajtón túlra, mert azon a részen amit tönkretett Jarga lövése, egyetlen ép lámpa sem maradt, nem is volt tehát világos, csak félhomály, az is csak azért, mert távolabbról az ép világítótestek fénye ideszűrődött.

—Messzire vagyunk még a börtönbloktól? - kérdezte Kis Testvér.

—Nem, mindjárt odaérünk egy lifthez, azon le kell menni, mert épp alattunk van!

Hamar oda is értek a lifthez. Természetesen nem működött. Kis Testvér homloka felragyogott, a kapcsolótábla borítólemeze pillanatok alatt körbeégett, lepottyant, ekkor Kis Testvér kézbevette a kábelvégeket, a következő pillanatban a liftajtó kitárult...

—Indulás! - parancsolta Kis Testvér Jargának.

—De hiszen nincs idebent a liftszekevény!

—És nem is fog lejönni. Megpróbáltam levezényelni, de harminchárom szinttel lejjebb mechanikusan rögzítették. Le kell mászni a drótkötélen!

—Az nekem nem fog menni! - rázta a fejét Jarga, amint lenézett a legalább kilométeres mélységbe. Nem is látta az alját. És a drótkötél olyan vékonynak tűnt, amit nem is lehet tisztességesen megszorítani. És csúszósnak is látszott... olajosnak...

Kis Testvér nem vesztegette meggyőzésre az idejét. Jarga még szinte észre sem vehette magát, máris kiszedte a kezéből a pisztolyt Kis Testvér, övébe tűzte, majd Jarga két csuklóján megint kattant a bilincs, ezúttal azonban elől, aztán Kis Testvér a nyakába rakta Jarga összebilincselte kezét, és belépett a liftaknába. Megragadta a drótkötelet...

Jarga hiába sikoltozott, máris ott himbálódzott a mélység fölött, Kis Testvér nyakán csüngve, és csuklói iszonyatosan fájtak, mert a bilincs keményen belemélyedt a bőrébe. Érezte hogy néhol vércseppek is szivárognak már a csuklójából. De Kis Testvér a füle botját sem mozdította Jarga sikolyaira. Minden látható erőfeszítés nélkül mászott lefelé, majd a következő szint ajtajához érve azt láthatták, hogy az nyitva van.

Nyitva van, és előtte egy óriási tigris fekszik, épp rájuk irányítva a fegyverét...

Jarga megint sikoltott, de Kis Testvér már megszokta a sikoltozását. Hanem ő is észrevette Cicust. Megfordult, Jarga így védve volt, mert testével fedezte. Cicus lőtt, a robbanólövedék Kis Testvért a mellkasán találta, de semmi más bajt nem okozott, mint hogy kis időre megsüketítette Jargát.

De ha Jarga hallása átmenetileg tompult is, a szeme működött, s a szájára sem került lakat. S Cicustól kissé távolabb olyasvalakit fedezett fel, aki nagyon ismerős sőt kedves volt a számára.

—Dolgar! - kiáltotta.

—Jarga! - kiáltotta a fiú, és akkorát ugrott felé, hogy majdnem belebucskázott a liftaknába. Kis Testvér lökte őt vissza. Ezzel egyidőben egy kicsi csuklómozdulattal kiverte a fegyvert Cicus kezéből. Jó is hogy ezt tette, mert a következő pillanatban azon a helyen ahol Cicus keze volt, három lövedék is átszáguldott.

—Gondolom ezek a harcostársaid lesznek! - mondta Kis Testvér Dolgarnak, majd megfordult, s máris vakító villámfüggöny szikrázott át a folyosón a homlokából, mire velük szemben megszűnt a lövöldözés. Megszűnt a folyosó egy része is. A túlélők hangosan sikoltoztak, csakúgy mint az előbb Jarga, s valószínű volt hogy menekülnek.

—Hé, ezt meg hogy csináltad?! - kérdezte elképedve Cicus, aki időközben már rájött hogy az őrpáncsnoki ruhába öltözött férfi nem az ellenségük. Bár már azon is megdöbben, hogy a közvetlen közlőről leadott lövése mindössze a férfi ruháját szakította ronggyá, a mellkasán semmi sérülést nem ejtett!

—Tudjátok, ő egy gépmember, de nem szabad így mondani, mert Kis Testvér a neve! - magyarázta gyorsan a legszükségesebbeket nekik Jarga, miközben Kis Testvér leoldotta róla a bilincseket, immár másodszor. Jarga a csuklóját masszírozta beszéd közben, ami kék, lila és vörös volt. Nagyon remélte hogy többé nem kerül rá a bilincs. —Őt - folytatta a beszédét - a csizik küldték ide az űrhajóra hogy harcoljon az ellenséggel! Azért vezettem ide, hogy megmentsen téged, szerelmem! - azzal Dolgar nyakába borult, és csókolta ahol érte.

—Ugye mi is beleférünk ebbe a megmentésbe? - kérdezte félénken a tutu lány.

—Hogyne, biztos! - bólogatott reménykedően Jarga, holott nem is volt ebben olyan biztos.

—Senkit nem akarok egyenként megmenteni, legjobb ha valahol átmenetileg biztonságba helyezitek magatokat, én meg el kell jussak a vezérlőterembe, és akkor elfoglalom az egész űrvárost! - mondta Kis Testvér.

Ekkor azonban füle valami alig hallható furcsa neszre lett figyelmes. Megfordult, s lebámult a liftaknába. A drótkötél mozgott.

—Alulról jön valaki a lifttel! - mondta. —Ugye nincs szükségünk rá hogy hátbatámadjanak? - kérdezte a többiektől, majd válaszukat meg sem várva, felvillant homloklézere, és átégette a lift drótkötélét. Az zuhanni kezdett lefelé.

—Jó utat! - integetett a zuhanó liftszekevény felé apró kezével Tollocska, majd így szólt Jargához:

—Kezd tetszeni nekem a gépmembered, kislány! Határozott fickó és hatékonyak a módszerei!

—Merre van a vezérlőterem? - kérdezte Jargát Kis Testvér.

—Hát, először is ki kéne jutnunk innen - nézett tétován körbe Jarga - aztán nem is tudom... sokféleképp oda lehet jutni, de attól függ hogy hová jutunk ki innen...

—Hol lehet kimenni?

—Csak arrafelé! - mutatta a gyalogjárót Dolgar. —De arra szerintem hamarosan ellenségbe ütközünk!

Kis Testvér számot vetett a lehetőségekkel. Éppenséggel nem félt egy kis csetepatétól, hiszen harci egység volt. De az is programja része volt, hogy ne vállaljon fölösleges kockázatokat. Aztán meg itt vannak ezek a foglyok is, akik közül Dolgar és Jarga csizí akar lenni, de a többiek is talán hasznukra lehetnek a csiziknek. Elvégre beszélő tigrist még nem látott, és ez a szintén beszélő tollas valami is érdekelheti a csiziket, akik minden biológiai különlegességet nagyra értékelnek!

—Miként azonosíthatlak benneteket? - kérdezte.

—Én Tollocska vagyok, ő Cicus, ezek ketten pedig Pu és Min! - mutatta be magukat röviden Tollocska.

—Jó. Feküdjete le a földre! - parancsolta.

—Én már régóta ott fekszem! - bizonykodott sietve Min.

—Én is! - mondta gyorsan Pu.

—Minek lefeküdni? - értetlenkedett Cicus. —Most nem a pihenésnek van itt az ideje!

—Tegyétek már amit mond, tudja ő hogy mit csinál, valódi harci egység! - mondta gyorsan Jarga, azzal jó példával járt elől, de ügyelt hogy Dolgar mellé feküdjön.

Cicus megvonta vállait, s lefeküdt. Tollocska is úgy tett, ő még nagy, tollas farkát is a fejére helyezte. Most aztán Kis Testvér úgy tett mintha öklendezne, kiköpött a tenyerére egy alig borsószemnyi kis valamit, majd jó messzire hajította. Ezután kibocsátott egy rövid rádióimpulzust, mire ott ahová a borsószemnyi tárgyat dobta, elszabadult a pokol: vakító fényesség tá-

madt, a folyosóra feküdteket forró szélroham korbácsolta, Pu és Min már egyáltalán nem fáz-
tak, mert rövid ideig hetven fok lett a hőmérséklet, Jarga megint majdnem megsüketült, a sze-
műket be kellett hunyni a ragyogás elől... - majd ahogy az elenyészett, azt látták hogy előttük
valami hetven méterrel megszűnt a padló, persze a környező falak is, és akadálytalanul bá-
mulhattak le a börtönszint alatti szint folyosójára. A padló maradék részeinek a szélei még
mindig izzottak.

—Hú! Hiszen ez még jobb mint a fotonpuska! - ámult Jarga. —Mi a csuda volt ez?! - kérdezte
Kis Testvért.

—TLT-2 típusú környezetbarát taktikai atomfegyver! - kapta meg a rövid választ.

—Azannát! Ezek a csizik aztán tudnak! - ámult Dolgar is. —Most azt hiszem nem jó bolygót
választottak maguknak a szentatyák! Ezeket aztán kár volt felidegelniük!

—Én is erre gondoltam nemrég... - vallotta be Jarga. Kis Testvér pedig nem tartotta szüksé-
gesnek felvilágosítani őket, hogy ezt nem a csizik találták fel, hanem még Tlapantluában az
Alkotók.

—De mitől környezetbarát? - kérdezte Tollocska.

—Mert nem szennyez radioaktív sugárzással. A TLT-1-es még szennyezett. Ez jobb nála.

—Ó... ennek igazán örülök! De hogyan jutunk oda le? - mutatott az alsó szintre.

—Lemászunk.

—Én nem igazán kedvelem az izzó fémet!

—Semmi baj! - nyugtatta őt meg Kis Testvér. Aztán felemelte Tollocskát, és mielőtt még az ész-
bekaphatott volna, máris ledobta oda, Tollocska így átrepült az izzó fémrészek felett.

—Még mindig kedveled a gépember határozott módszereit?! - kérdezte tőle vigyorogva Cicus,
amikor mellézuhan. Tanárnője ugyanis fájdalmasan fintorogva tapogatta az ülepét.

—Miért, tudtál volna jobbat?! - vágta rá Tollocska.

Jarga elkeseredetten gondolt rá hogy megint esni fog, de tényleg nem volt más választása, s
odarepült Tollocska és Cicus mellé, majd követte őt Dolgar is.

—Nem, nem! Könyörgök... - sikoltozott Pu. —Ha oda ledobsz, végem, ripityára törik a fejem,
nekünk tutuknak nagyon vékony a koponyánk!

—Nekem is! - mondta gyorsan Min.

—Jó, akkor maradjatok! - vetette oda a választ Kis Testvér. Egyáltalán nem érdekelte őt a két
tutu.

Most azonban letről így kiáltott Dolgar:

—Kis Testvér vagy ki legyél, nehogy ott hagyd őket! Szerintem ez a két hülye nagy hasznára
lehet a csiziknek!

—Ők is csizik akarnak lenni?

—Még mit nem, én csakis tutu akarok lenni, semmi más! - mondta határozottan Min.

—Ők máris csizik, szupercsizik! Hallgass rám gépember, hozd le őket valahogyan, mert a tu-
tuknak és a csiziknek szövetséget kell kötniük! Ezek különben is követek, el kell hogy vigyed
őket a királynő elé!

—Nem bánom! - vágta rá Kis Testvér. Azzal hirtelen megragadta Put a jobb, Mint a bal kezével,
hóna alá csapta a két meztelen embert, nagy nyugodtan odacaplatott a még izzó fémen a
lyukhoz, és a legkevésbé sem érdekelte hogy eközben a cipője talpa bűdös füstöt eregetve sem-
mivé foszlik. Azután leugrott a majdnem három méteres mélységbe.

—Itt vannak! - rakta le a tutukat a földre. —Most merre? - kérdezte Jargát.

Jarga szemügyre vette az ajtók fölötti számozásokat. Ebben senki nem akadályozta őt, ha
volt is valaki a folyosón korábban, a mennyezeten kigyúlt atompokol hatására rémülten mene-
kült.

—Erre! - mutatott az egyik irányba.

Elindultak arra. Közben Pu szepegve törölgette az arcát, mert amikor Kis Testvér leugrott
vele, a nagy rázkódás miatt újra eleredt az orra vére.

—Te szegény, mi történt veled? - kérdezte őt Jarga.

—Megrúgott a pisztoly, amikor lőttem vele!

—Hát nem is csodálom amikor ilyen gyenge a karod... Na nem bánom, nesze itt az enyém, cseréljük! Ez lézerpisztoly, ez nem fog visszarúgni!

—Köszönöm! - hálálkodott neki a tutu lány.

Dolgar szólalt meg.

—Mindjárt elérkezünk egy zsilipkamrához, amellet van az egyik peremfolyosó, legegyszerűbb ha azon körbemegyünk, majd a kilences fő sugárfolyosón előre végig! Az egyenesen a vezérlő-höz vezet!

—Zsilipkamrát mondtál? - kérdezte izgatottan Min. —Vannak ott úrruhák is?!

—Persze, nem is egy! Majdnem minden úrruhát a zsilipkamrák közelében tárolunk, hiszen ott van rájuk szükség!

—Ugye megvártok amíg bebújok egybe?!

—Miért?

—Mert az úrruhákban szabályozni lehet a hőmérsékletet, abban nem fáznék!

—Ez Kis Testvértől függ! - nézett megmentőjükre Dolgar.

—Jó, de siessetek! - egyezett bele Kis Testvér.

—Köszönöm! - örvendett Pu. —Bár amennyit rohanunk, én már nem is fádom... de azért jók lesznek az úrruhák, hátha megint a padlón kell feküdni...

—Remélem ezek a barbár úrruhák is ki vannak párnázva belül... - aggódott Min.

—Már itt is vagyunk! - állt meg a zsilipkamra mellett Dolgar.

—Zárva! - mondta azonnal Min.

—Persze hogy zárva, csak különleges engedéllyel lehet használni őket, nehogy bárki tetszése szerint mehessen az ürbe! De Kis Testvér biztos mindjárt kinyitja! - mondta Jarga.

Úgy is lett. Kis Testvér tenyeréből több vékony drótszál bukkant elő, belecsúsztak a mágnes-kártya behelyezésére szolgáló nyílásba, és a következő pillanatban hangtalan csusszanással elhúzódtak az úrruhákat elzáró ajtó.

Pu és Min kiválasztottak egyet-egyet maguknak. Igyekeztek belebújni. Közben egyre csak szólt a sziréna, mert itt még nem hallgattak el, s néhányan jártak is a folyosón, de amikor meglátták őket, rémülten rohantak el. És biztos jelentették is hogy mit láttak, mert nemsokára megszólaltak a hangszórók:

—A börtönből szökött rabok és Jarga a TH-8 lakóközrztben vannak! Minden rendőri egység vonuljon a TH-8 közrztbe! Nehézfegyvereket is vigyenek magukkal!

—Csudára szervezettek! - mormogta Cicus.

—A válságstáb azonnal jöjjön a vezérlőterembe! - mondta be többször is a hangszóró.

—Aha, úgy látszik megijedtek! - bólogatott elégedetten Tollocska.

—Erre gyertek! - vezette őket Jarga.

Sokáig azonban nem mehettek. Alig fordultak be egy enyhe útkanyarba, máris látták, hogy szemben velük a további utat sok-sok egyenruhás rendőr zárja el, az utat pedig jókora pajzsok torlaszolja el. E pajzsok mögött is sok rendőr lapult, ráadásul több komolynak tűnő fegyver csőve irányult rájuk. És alig bukkantak ki, az egyiket máris elsütötték a rendőrök, s bár nem találta el őket a lövés, de a karvastagságú lézernyaláb átfúrta a folyosó falát... majd a mögötte levő helyiséget... az azutáni helyiség falait... és így tovább, még vagy öt helyiséget tett tönkre, mielőtt elenyészett volna az energiája.

Visszahúzódtak barátságosabb környékre.

—Ezeket nem rohanhatom le! Ez már nekem is ártana! - mondta Kis Testvér. —Más megoldás után kell néznünk!

—S mi legyen az? - kérdezte Cicus.

—Menjünk gyorsan vissza a zsilipkamrához! Öltözzön mindegyikötök szkafanderba!

—Miért? - kérdezte a cserfes Jarga.

—Mert ha bevetem ezek ellen a taktikai atomfegyvert, akkor megszűnik ennek a szintnek az integritása, hiszen közvetlenül mellette van a világűr! Mindenünnen kiszökik a levegő, amit nem tudnak légmentesen lezárni!

—Máris bebújok az úrruhába! Máris! - mondta sietve Jarga.

—Felhívom gépemberséged becses figyelmét arra a jelentéktelen de számomra nem elhanyagolható körülményre, hogy ezek az űrvárosiak egyetlen olyan szkafandert sem gyártottak, ami jó rám vagy Cicusra! - közölte Kis Testvérrel udvariasan Tollocska.

—Sebaj! - azzal Kis Testvér kinyitotta az egyik ajtót. Odabent a lakószobában egy akasztány férfi és egy nő ült, elmélyülten beszélgetve egymással. Nem sokáig tehették: Kis Testvér lézere pillanatok alatt kilyukasztotta a homlokukat.

—Íme a menedéketek! - mondta nekik. —Ezek a szobák légmentesen záródnak. Maradjatok ki a további harcokból, úgyszólván nagyon feltűnőek vagytok! Majd ha elfoglalták a csiszók az egész űrállomást, kiszabadítunk benneteket!

—Ugye mi is meghúzzhatjuk itt magunkat? - kérdezte reménykedően Pu.

—Sőt, ez ajánlatos is lesz!

—De ugye maradhatunk szkafanderban?

—Tölem! - azzal Kis Testvér kissé beljebb is lökte a tutukat. —Ne aggódjatok! Úgy programozom a zárszerkezetet, hogy egyedül én tudjam kinyitni! - azzal máris becsukta az ajtót rájuk.

Dolgar és Jarga közben már bebújt az űrruhába. Ideje is volt ennek, mert a rendőrök nem maradtak a helyükön, ha lassan is, de jöttek előre, a pajzsokat maguk előtt tolva. Kis Testvér lőtt feléjük egyet a lézerrel, ami izzásba is hozta a pajzsot, de nem lyukasztotta át. Több lövéssel talán sikerült volna azt elpusztítani, de nem akarta az energiatartalékait pocskoltni.

A hátuk mögött is kibukkant több üldöző.

Kis Testvér látta hogy már becélozták az egyik erős fegyverrel. Idejében oldalra lépett, s a lézerimpulzus elkerülte. Most feléjük dobott egyet a borsónyi taktikai atomfegyverből.

—Adjátok a kezeteiket! - parancsolta Dolgarnak és Jargának Kis Testvér. Majd amikor megragadta azok kezét, bekapcsolta talpán az erős mágneseket, hogy szilárdan rögzüljön a padló fémjéhez, azzal kiadta a megfelelő rádióimpulzust...

És a következő pillanatban már nem volt nehézfegyver, nem voltak rendőrök, nem volt semmi, csak a tomboló atompokol. És amikor az elenyészett, szabadon bámulhattak ki a lassan forgó űrváros peremén át a világűrbe. Maguk alatt megpillanthatták Tlaxánt is, a kék felhőkkel. Ahol nem voltak felhők, ott Jicsen partvidékét láthatták.

Mellettük tomboló szélvihar fújt. A sérült szinten levő összes levegő kifelé viharzott a nyíláson a világűrbe. Méghozzá orkánszerű sebességgel. És vitt magával mindent, ami nem volt lerögzítve. Természetesen az embereket is. Akár üldözők voltak azok, akár nem. Ezért fogta meg Dolgar és Jarga kezét Kis Testvér, nehogy a barátai is kisodródjanak. Őneki nem volt félnivalója, mert mágneses talpai szilárdan rögzítették.

Most már azonban nem tudtak könnyen beszélgetni egymással, mert hiszen nem volt körülöttük levegő, ami vigye a hangokat. De Kis Testvér nem esett kétségbe: sorra próbálgatott néhány frekvenciát, hogy rájöjjön, melyiket fogja a két szkafander rádióvevője, végül meg is hallotta Jarga válaszát. Persze nem a fülével ő sem, hanem saját vevőjével.

—Milyen furcsa hogy nincs rajtad űrruha!

—Miután olyan kedvesen elneveztél gépembernek, nem csodálhatod, hogy nem árt nekem a hideg. Különben még kellemes is ez a mínusz kétszázhetven fok.

—Hogyhogy kellemes?!

—Nem kell annyira hűteni a memóriaegységemet.

—Aha! És most merre?

—Erre! - azzal Kis Testvér a kintre vezető nyíláshoz húzta Dolgart és Jargát, majd kilépett a világűrbe.

Talán szégyen, hogy egy űrváros polgára még nem járt a világűrben, de Jarga bizony így volt ezzel! Most szédült az odakinti látványtól. De Kis Testvér erősen fogta a kezét. És úgy járkált odakint, mintha csak egy benti folyosón vagy tlaxáni utcán sétálna.

—Merre a vezérlő? - kérdezte.

—Én igazán nem tudom, idekint nem ismerem ki magamat...

—Arrafelé! - mutatott az űrváros messzi-messzi közepe felé Dolgar. Az legalább harminc kilométerre volt tőlük.

—Azt hiszem ideje valami gyors közlekedés után néznünk! Van ötletetek? - kérdezte Kis Testvér.

—Persze! Van vasút! Minden küllőben!

—Küllőben?

—Igen, a városmerekítő küllőkben! Hacsak persze le nem tiltották a vészhelyzet miatt azok működését is.

Kis Testvér körbenézett. Az egyik küllőszerű hegyvonulat nem is volt messze tőlük, alig öt-száz méterre. Odaballagott.

—Hogyan jutunk be? - kérdezte Dolgar.

—Mindjárt meglátod! - válaszolta Kis Testvér, majd körbenézett. Az űrváros külső részén itt-ott akadtak ablakok. Ezek persze nem voltak olyan szilárdak mint a fémborítás, de a lakók bíztak a meteorelhárító rendszerükben, és nem akartak lemondani arról a luxusról, hogy ne csak képernyőn láthassák a világűrt, hanem a saját szemükkel, panorámával, ablak mögül is. Most Kis Testvér odasétált az egyik ilyenhez. Mögötte legalább egytucat különböző akasztányt láthatott bámészkodni.

Azok is megpillantották őt. Hihetetlen - egy ember, minden űrruha nélkül, két űrruhásat húz maga után, jár-ke! a mínusz kétszázhetven fok körüli kinti hidegben, a gyilkos sugárzások záporában, ahol ráadásul még levegő sincs!

Kis Testvérben megint felbuzgott a humorérzék.

—Pápá, ellenség! - integetett nekik vigyorogva, majd Jarga kezét jobbjából a szájába tette hogy fogaival markolja meg az elsodródás ellen, azután egészen egyszerűen óriásit csapott ököllel az ablakba. Ökölcsapása jóval erősebb volt mint egy kismeteorit ütközése. Az ablak betört, odabentről a levegő kizúdult az űrbe, vele az emberek és berendezési tárgyak, az emberek teste hamarosan felfúvódott és szétpukkadott a légnyomáskülönbség miatt, majd pillanatok alatt jég-tömbbé fagyott. Ajkukról jégcsapként csüngött le utolsó lehelletük.

Kis Testvér bevonszolta a szobába a két szövetségesét.

—Ha most kinyitod az ajtót, mégegy helyiség levegőtlenedik el! - közölte vele Jarga.

—Semmi pánik! - azzal Kis Testvér az ajtóhoz lépett, és igenis kinyitotta. Odabent senki nem volt, de a levegő valóban kiszökött. Ez nem érdekelte, ide is behúzta Jargát és Dolgart. Majd becsukta az ajtót, s kinyitotta a harmadik helyiség ajtaját. Onnan beáramlott ide a levegő, de már nem szökött tovább. Kis Testvér tehát zsilipkamraként használta a szobákat.

—Le lehet venni a sisakokat! - mondta.

És alig vette azt le Jarga és Dolgar, ezt hallották a hangszórókból:

—Utolsó figyelmeztetés, Tiorícia! Ha nem adod meg magadat, sorra elkezdjük megsemmisíteni Csisziföld valamennyi falvát!

—Most mi lesz?! - ijedt meg Jarga.

—Nyugi bébi! Csak blöffölnek! Láttad odakint Tlaxánt! Csisziföld jelenleg a másik oldalon van mint ez az űrváros! Mire Tlaxán úgy fordul hogy Csisziföld célpontban legyen, addig még jónéhány óra hátravan, s azalatt sok minden történhet!

Néhány forduló után ott álltak a vonatmegállóban. Vonatot sehol nem láttak. Csak a végtelen alagút tátongott előttük, olyasféle mint egy metróalagút, éppencsak nem két sín páron gurult a vonat hanem egyetlenegy, s azon sem gurult, hanem függött, ez a sín ugyanis az alagút tetőjére volt erősítve.

—Ötpercenként kell jönnie a szerelvénynek! - mondta Dolgar.

—És honnan lehet tudni, mennyi telt el az öt percből?

—Ott az óra! - mutatott egy nagy digitális órára Jarga. —Amikor elmegy a vonat, megjelenik rajta az öt perc, aztán visszafelé számol, és ha nullára vált, akkor kell előttünk megállnia a vonatnak.

Az óra 1.03-at mutatott.

Aztán 1.02 jelent meg rajta.

Azután 1.01.

Azután 1.00.

Ezt követte 0.99 (az akasztányok az időmérésben is a tízes számrendszert használták, mint a csiszik is).

A 0.99 után jött 0.98... És ez is maradt rajta! A szám nem változott, holott Kis Testvér időmérő egységei világosan jelezték az idő múlását, hogy már rég 0.70-nek is kéne lennie, nem-hogy 0.97-nek!

Kis Testvér nem kellett hogy soká gondolkozzék azon, ez miért történt. A hangszórók megadták rá a választ.

—Általános riadó! Figyelem, figyelem! Űrvárosunk minden lakóját értesítjük, hogy a városunkba hamis megtérési szándékkal érkezett csizí királynő nagyon veszélyes fegyvereket csempészt be egyelőre még ismeretlen módon! Ezeket használja is ellenünk. A város külső védőfalát felrobbantotta a JH-4-es légzsilip közelében, a halottak száma jelentős! A világűrben újra behatolt a városba a DN-9 algatenyészítő telep közelében! Minden testvérünk maradjon otthonában, aki épp nem az otthona közelében van, kérjen menedéket az első alkalmas helyen! Az utakat csak a hadsereg egységei használhatják! További intézkedésig minden géperező tömegközlekedési eszköz mozgása letiltva, nehogy a terrorista pogány királynő és a börtönből szökött rabok használhassák azokat! Az összes rendőri és katonai személy szabadságolása ezennel visszavonva, gyülekezzenek a mozgósítási pontoknál! Figyelem, figyelem! A királynő mozgásának elemzése alapján valószínű hogy a vezérlőterembe akar eljutni, hogy ott semmisítse meg űrvárosunkat! A következő harcászati egységek azonnal gyülekezzenek a vezérlőterem elé: DCC4, DCC5, TGL8, KHF9, KHF10, KHF11... - és még vagy húsz harcászati egység nevét sorolta fel a hangszóró. Ezután így folytatta:

—Figyelem, figyelem! Azonnal repüljenek ki az űrvárosból és álljanak műholdpályára a Végítélet körül a következő elfogó vadászgéposzttagok: Szűzapa-1, Szűzapa-2, Pillangó-5, Pillangó-6, Rózsafi-7 és a teljes Szürke Ezred! Mindenkit azonnal semmisítsenek meg aki feltűnik az űrálomlás külső borításán, vagy bárhol a világűrben! Ismétlem: mindenkit!

—Hű, ezek aztán alaposan betojtak a gatyájukba! - mosolygott élvezettel Dolgar. —A Szürke Ezred a legjobb pilótákat tömöríti, és nem is ezer, de tizennyolcezer harci gépből áll, és ehhez még más egységeket is kiküldtek! De megijesztetted őket, Gépember Testvér!

—Kis Testvér a nevem.

—Ez humor akart lenni!

—Aha. Bocsánat, nem értettem! - és Kis Testvér megállapította hogy humorérzéke azért még némi fejlesztésre szorul. Nem baj. Majd leckéket vesz Kanditól.

—Mindenesetre jobb ha többé nem megyünk ki a világűrbe, mert feltételezem hogy egy efféle harci gép mégiscsak képes lenne megsemmisíteni engem! Rólatok már nem is beszélve! - mondta Kis Testvér. —És nem tekinthetünk el attól a tényről, hogy még majdnem harminc kilométerre vagyunk a vezérlőteremtől, sőt, a szentatyák is rájöttek a haditervünkre! Tudtok javasolni valamit, amit az én gépagyam esetleg nem vesz észre?

—Tőlünk kérsz tanácsot?! - ámult Jarga.

—Van nekem is elképzelésem, de úgy vélem a háború sorsa most nem néhány másodpercen múlik, és az is a harci taktikáim része, hogy ha van idő rá, érdemes kikérni az esetleges emberi szövetségesek tanácsát! Amit persze nem biztos hogy megfogadok. De elemzek, mert hátha hasznos! Az emberek néha olyan dolgokat is kitalálnak, amiket én nem!

—Mást nem tudok javasolni, mint hogy minél gyorsabban végig kell mennünk ezen az alagúton! - mutatott a sötétbe Jarga. —Ez nyílegyenesen a vezérlőhöz visz! Persze biztos hogy akad benne néhány leállt szerelvény, ezeket vagy meg kell semmisíteni vagy kikerülni. És a célpont közelében lesznek katonák is. Valószínűleg nehézfegyverekkel. De erre biztos számítottál is! Ennél gyorsabb útvonalat nem tudok, két pont között úgyis az egyenes a legrövidebb út! Induljunk is azonnal, így is órákba telik amíg odaérünk, nem is hiszem hogy előbb érünk oda, mint ahogy elkezdhetnék Csisziföld lödözését!

Ekkor ismét megszólalt a hangszóró:

—Tiorícia, ez a Végítélet Legszentségesebb Elnöki Tanácsának döntése, melyet a Szentpapa is jóváhagyott! Ha azonnal nem emelsz fel egy telefont, és nem közlöd a tartózkodási helyedet

hogy elfogjunk, akkor megkezdjük Tlaxán minden városának a megsemmisítését, tekintet nélkül arra, hogy az barbár város-e vagy csiszí!

—Most mi lesz? Indulunk előre? - kérdezte az alagútra mutatva Dolgar.

—Nem. - válaszolta Kis Testvér. —Arra megyünk majd, de... de először is: kell tenni valamit Tlaxán védelmében! Valamint úgy látom, közlekedési eszközre is szükségünk van. Én nélkületek, egyedül, nagyon gyorsan tudok futni, de a harminc kilométer nekem is beletelne leg-alább fél órámba!

—Vagyis mi lesz? Honnan szerzünk közlekedési eszközt? - kérdezte Jarga.

—Itt az ideje, hogy segítséget hívjunk.

—Aha, tehát kudarcot vallottál! - mondta szomorúan Jarga.

—Kudarcot, én?! Szó sincs róla! Igaz hogy az elsőszámú tervet, hogy bejussak a vezérlőterembe, nem tudtam megvalósítani, de a második számú terv az volt hogy ha ez nem sikerül, leg-alább szerezzem meg egy odavezető könnyű útvonal leírását, s ez sikerült is! Hiszen ti mondtátok, hogy ez az alagút nyílegyenesen odavezet, ennél jobb útvonal pedig nem kell! Mondhatom, tökéletes sikerrel jártam! De akkor is kell segítség, mert a továbbiak már nem az én feladatom.

—Segítség? Tlaxánról?! - kérdezte kétkedő arccal Dolgar.

—Nem éppen. De azért segítség. Figyeljete csak! Részünkről a háború gyakorlatilag befejeződött. Ellenben nemsokára meg fog érkezni hozzánk egy roppantul tekintélyesen kinéző valaki: Nagy Testvér!

* * *

Nagy Testvér is hallott mindent amit a hangszóró közölt, mert volt hangszóró a szerelőcsarnokban is. De nem törődött vele, pontosabban: úgy ítélte meg, hogy egyelőre nem kell akcióba lépnie. Nagy kedve lett volna harcolni egy jót, sőt, volt haditerve arra az esetre is, ha Kis Testvér netán megsemmisül. Ekkor kitört volna az űrvároson kívülre, a világűrbe, elrepült volna az űrváros középpontjáig, mert valószínűleg arrafelé van a vezérlőterem, s azt alaposan megszórta volna mindennel, amije csak van. És sokmindene volt. Nemcsak protontorpedók. Pedig „az sem semmi”, ahogy mondani szokták...

No igen, de akkor elpusztul a vezérlőterem ha ott van, ami megnehezíti az űrváros elfoglalását. Lehet hogy az egész űrváros is felrobban, főleg ha ott van a hajtómű is. És persze még az sem kizárt hogy nem is ott van a vezérlőterem. Jobb az ilyesmit a legvégső esetre tartogatni. Amíg Kis Testvér nem jelentkezik, addig neki semmi dolga, mert ez azt jelenti hogy Kis Testvér győzi egyedül is a munkát!

Ráadásul igazán derekasan dolgozik, mert a hangszórók közlései szerint jócskán megijesztette az űrváros vezetését!

Persze nemcsak a vezetést ijesztették meg az események. A Nagy Testvér szétszerelésén buzgólkodó szerelők is megijedtek, ők épp a hangszórós közleményektől. Egyvalaki örült csak a fejleményeknek, egy darabig legalábbis: Szűzsendőn testvér, az a fekete technikus, akit a robbanókorongok elrontásával vádolt meg a főnöke. Ugyanis alig telt el a szerencsétlenségtől számítva néhány pillanat, s felharsant a hangszóróban a közlés, hogy a 74/a börtönblokkban lázadás tört ki. Majd még jóformán meg sem emésztették ezt a hírt, máris jött az újabb, hogy a csiszí királynő elszabadult, és valószínűleg fegyver is van nála.

Minden munkát abbahagytak a szerelők, és csak a híreket figyelték. Ez pillanatnyilag még felrobbant társaiknál is jobban érdekelte őket. Eddig még nem fordult elő, hogy egy pogány valaki ámokfutást rendezzen a városukban! Holott a csiszí királynő az egyik röntgenlaborban tömegvérengzést rendezett a hangszóró szerint!

De még további meglepetés is érte őket. A következő közleményből azt tudták meg, hogy a csiszí királynő és az áruló Jarga úgy látszik egyesült a börtönből szökött rabokkal, mert mind-

egyikük a TH-8-as lakóközterben van, ráadásul igazán veszélyesek lehetnek, mert minden rendőri egységet odairányítottak, és még nehézfegyvereket is be akarnak vetni ellenük!

Ezután a hangszóró a vezérlőterembe hívta a válságtábot...

—Komoly ám a helyzet! - mondta sápadtan a műhelyfőnök.

De egyben reménykedett is. Ilyen felfordulás mellett talán fel sem tűnik senkinek sem a szerelőbrigád hat halottja. Előbb-utóbb pedig csak legyőzik a pogány királynőt, és a néhány szökött rabot!

Igenám, csakhogyl szintén nem sok idő múlva kiderült hogyl a királynő olyan veszélyes fegyver birtokában van, amellyel fel tudta robbantani egy helyen az úrváros külső falát, holott azt állítólag csak atomfegyverrel lehetett megsemmisíteni, még a fotonpuska is képtelen lyukat ütni belé! Aztán az is kiderült hogyl az úrvárosban minden járművet leállítottak, s ez is döbbenetes volt: az egész város élete megbénul egyetlen pogány szökevény miatt?! Mindenki maradjon odahaza a királynő miatt?! És hogyl a királynő meg akarja semmisíteni a vezérlőtermet?! Húha, ez már aztán igazán nagyon komoly!

Márpedig ha képes volt kirobbantani egy darabot a városfalból, akkor talán nem is olyan lehetetlen, hogyl van esélye a vezérlőterem ellen!

S ezt nyilván a Szentpapa is így gondolja. Nem lehet véletlen, hogyl majdnem az összes úrvadászt kivezényelte a város köré, és óriási csapaterősítést rendelt a vezérlőteremhez!

Alig hallgattak el a hangszórók, máris izgatott beszélgetésbe merültek a szerelők. Ám sokáig nem beszélgethettek, ugyanis...

Ugyanis ekkor Nagy Testvér üzenetet fogott Kis Testvértől.

Meglehetősen sokáig beszélt Nagy Testvérnek Kis Testvér, ugyanis egészen egyszerűen minden eseményt, tapasztalatot közvetített neki, ami azóta történt vele, hogyl még Tlaxánon be szállt az akasztányok úrkompjába. Nagy Testvér megtudta így többek között azt is, hogyl Tollocska, Cicus, a két tutu, valamint Dolgar és Jarga a szövetségeseik. A maga részéről Nagy Testvér semmit nem mondott Kis Testvérnek, mindössze hogyl megpróbálták szétszerelni, de természetesen teljesen sértetlen. Ennek ellenére elég sokáig tartott Kis Testvér jelentése, teljes három másodpercig. Nem a szövetségeseik nevét tartott sokáig hogyl leközlje, de például eddigi útvonalukat, azt is hogyl mit tudott meg az úrkomp navigációjából, s egyebeket...

De ezután Nagy Testvér tényleg tudott mindent amit Kis Testvér. Tehát el kell jutnia Kis Testvérhez, a küllővasút alagútjához, s azon végigrepülni!

Mindeközben pedig ha tud, tenni kell valamit a tloxáni városok védelmében is. Ez lesz a legnehezebb!

Azonnal cselekedni kezdett. Itt-ott ahol kellett, megnyíltak pajzsai, s kibukkantak belőle vezérsíkjai. A szerelők döbbeneten ugrottak fel, de alig mozdultak, máris villantak Nagy Testvér szárnylézerei, s mindegyikük holtan rogyott össze. A „Főnök Testvér” is. Egyedül Szűzsendőn maradt életben. Persze nem Nagy Testvér figyelmetlenségéből: nagyonis szándékosan hagyta életben őt Nagy Testvér! Ezt az is bizonyítja, hogyl felpattant a pilótafülke ajtaja, oldalról pedig kinyúlt Nagy Testvér egyik manipulátor-keze, s mielőtt Szűzsendőn egyáltalán menekülésre gondolhatott volna, máris nyakon ragadta őt, és berakta a pilótaülésbe. Ezután elengedte a nyakát, de rögvést olyan alaposan rögzítette őt a homlokán, csuklóinál, derekánál és lábszárainál, hogyl moccani sem tudott, csakúgy mint Tiorícia sem, amikor megmentette a csiszi királynőt. Ezután lecsapódott a pilótafülke teteje, és a fogoly Szűzsendőn már semmi mást nem láthatott a külvilágból, egyedül azt, amit Nagy Testvér képernyője mutatott neki. A biztonság kedvéért ugyanis Nagy Testvér nem távolította el a pajzsokat a pilótafülke körül.

Mielőtt még sikolthatott volna Szűzsendőn, máris fogoly volt.

Aztán azt látta, hogyl meglóduznak felé a falak, mert Sárkány megindult, méghozzá elképesztő sebességgel, holott Sárkány most még nem is a plazmameghajtást alkalmazta, ilyen szűk helyen az életveszélyes lett volna az ő számára is, de azért megindult, bekanyarodott a „bélrendszerbe”, abba az alagúttömkelegbe, amin idefelé hozták, méghozzá akkora sebességgel vette a kanyarokat, hogyl ha nem rögzíti le Szűzsendőt, a férfi biztos hogyl palacsintává zúzó-

dik odabent. Amint látta miként közelednek felé a falak a kanyarban, hát egyfolytában csak sikoltozott, végül inkább behunyta a szemét. Néha jött Sárkány felé egy-egy robotkocsi, rajta ilyen-olyan áruval, ekkor Sárkánynak felvillant valamelyik fegyvere, mire a kocsi, persze a sin és a falak egy részével együtt, mikroszkopikus porrá omlott szét vörös és fehér tűztenger közepette.

—Végre elhallgattál, majdnem megsüketítetted az akusztikai receptoraimat! - hallotta Szűzsendőn, amikor végre abbahagyta a sikoltozást. De érezte hogy még mindig száguldanak, ezért nem nyitotta ki a szemét.

—Ki... ki... vagy... te... - hebegte rémülten, és majdnem összepisilte magát.

—Nevem SRK-7, vagy Sárkány, vagy Nagy Testvér, ahogy neked tetszik! - válaszolta Sárkány.

—Önjáró, öntanuló programvezérelt automata harci egység vagyok, a Csiszi Birodalom szolgálatában, bár most egész Tlaxán érdekében munkálkodom! S most hogy megmondtam ki vagyok, közlöm veled azt is hogy *te* ki vagy: te Szűzsendőn most a foglyom vagy!

—Te... te... *robot* vagy?!

—Attól félek hogy robot alatt valami nagyon primitív vacakságot értesz! De jobb híján maradjunk ennél a meghatározásnál, ha így jobban megérted hogy ki vagyok!

—És mi a szándékom velem?

—Ez már jobb kérdés. Félsz, mi?

—Igen! - vallotta be Szűzsendőn, és még csak nem is szégyenkezett. Ki a csuda ne félne ilyen helyzetben! Milyen hamar elfogta őt ez az ízé! És ők *ezt* akarták szétszerelni?!

—Te, izé... robot... Sárkány... figyelj csak... én, hm... nem gondoltam ám komolyan... ugye nem haragszol hogy beléd rúgtam...

—Borítsunk fátylat a mültra... így mondjátok ugye? - szólt nagylelkűen Sárkány. —Hanem figyelj Szűzsendőn, szeretnéd ha nem lennél a foglyom? Akarod hogy kitegyelek valahová?

—Igen, igen, nagyon!

—Jó, csak egy szavadba kerül, de jobb lenne ha belegondolnál, hogy mindenki azt hiszi majd, azért maradtál egyedül te életben a szerelők közül, mert áruló lettél! Azt sem moshatja le rólad senki, hogy te babráltál a kúpokkal!

—Pedig te csináltad azt valahogyan!

—Persze. No meg aztán én nem tudom hogy mennyit tudsz Csisziföldről, de nálunk nem számít hogy valaki néger-e! Csisziföld legislegtiszteltőbb királynője, Nornúda, kifejezetten színtiszta néger volt! Csisziföld lakóinak túlnyomó többsége jelenleg is mindenféle keverék, de akad ott bőven tiszta néger is! És nem számít hogy valaki milyen színű! Figyelj rám, én azért kegyelmeztem meg neked, mert te voltál a legértelmesebb a szerelők bandájában, s úgy hallottam a morgolódásodból, hogy nem tetszik neked az itteni rendszer! Figyelmeztetlek, nem sokan maradnak életben az úrváros lakói közül, mert vagy én ölöm meg őket mindjárt, vagy foglyok lesznek, s azután amit műveltetek Tlaxán városaival, nem hiszem hogy még a legkegyesebb tlaxáni is a megkegyelmezésekre szavazna, valószínűbb a kínhalál! Kifejezetten örülhet az az úrvárosi, akinek fájdalommentes lesz a halála! Te ellenben mint szerelő, aki biztos jól ismeri az úrkompokat, hasznunkra lehetsz! Na és most válaszolj, kitegyelek valahol és vállalod a közös sorsot a többiekkel, vagy elfelejtetted ezt a vallásos baromságot, és csiszi leszel?!

—Igen, igen, én már nem is vagyok vallásos, hidd el, nem, nem, csöppet sem, és bevallom soha nem is hittem nagyon, de muszáj volt úgy tennem! De... de... akkor... akkor meghal Hár-celáj is?!

—Az ki?

—A feleségem! És... és van két kisgyerekem is! Egy és két évesek! Velük mi lesz?!

—Idefigyelj, ha a feleséged nem lő rám, biztos hogy én sem lövök rá! Nem hiszem hogy ebben az esetben a csiszik akár a nőiteknek is megkegyelmeznének, de ha te hüen szolgálsz, akkor a te nejeddel és gyerekeiddel talán kivételt tesznek!

—Minden vágyam hogy jó csiszi lehessenek! Mindent elmondok nektek amit csak tudok az úrhajókról vagy bármiről, igazán mindent! - fogadkozott Szűzsendőn.

Majd kissé később, félénken megkérdezte:

—De ugye nem baj hogy Hárceláj is fekete?

—Nem. De most maradj csendben, mert kiértem az űrbe, kezdődik a harc, és minden logikai kapacitásomra igényt tartok!

Szűzsendőn kinyitotta a szemét. Valóban ott voltak az űrben. Messze alattuk ott ragyogott Tlaxán kék felszíne, itt-ott a felhők fehér bundájába burkolózva. Ám most Nagy Testvér megfordult, s így az űrváros került a látóterükbe.

És most olyasmi történt, hogy Szűzsendőn alig hitte hogy látja: Sárkány nekilódult, és az űrváros pereme mentén száguldani kezdett körbe! Még hozzá egyre növekvő sebességgel. SRK-7 akkora gyorsulást produkált, hogy mint egykor Tioriciának, úgy most Szűzsendőnek akadt el a lélegzete, le is kellett hogy eressze hozzá az oxigénmaszkot Nagy Testvér, ha azt akarta hogy foglya életben maradjon. De Tiorícia nem látott semmit, ám Szűzsendőn annál inkább!

Azaz... azaz tulajdonképpen semmit nem látott. Olyan sebességgel suhant el előtte az űrváros pereme, hogy egyszerűen képtelen volt bármi részletet is azonosítani rajta. Csak annyi maradt meg az emlékezetében, hogy itt-ott mintha valami robbant volna rajta. De hogy mi és hol – azt nem tudta!

Ez nem is csodálható. Sárkány most plazmameghajtással repült, és míg felgyorsult, addig Szűzsendőt több mint 15 G erő préselte bele az ülésbe. S bár most hogy harci akcióba lépett, Sárkány nem használhatta a teljes sebességét, de így is mintegy ezerötszáz kilométeres óránkénti sebességgel repült. Ez persze nem volt nagyon nagy sebesség a világűrben, az akasztány űrvadászok is képesek voltak erre, még többre is, de nem ám itt az űrváros közvetlen közelében! Itt nem mertek ennyivel haladni, hiszen elég egy pillanatnyi kis figyelmetlenség, s máris szétzúzódnak a város páncélján!

Sárkánytól természetesen távol állt bármiféle figyelmetlenség. Őneki sokkal jobbak voltak a reflexei mint az emberi pilótáknak.

Nem tellett kilenc percbe, hogy megkerülje az űrvárost. S bár Szűzsendőn nem mert semmit sem kérdezni, mert tartott tőle hogy ha felbosszantja Sárkányt, akkor az oxigénmaszk adása helyett akár ki is szivattyúzhatja a levegőt a pilótafülkéből, de Sárkány megmondta neki hogy mit csinál:

—Minden nagy lézerüket megsemmisítem! Mindegyikbe belelöttem egy fotongránátot! Az olyasmi mint egy kézigránát, de amikor célhoz ér, nagyon erős lézerimpulzust bocsát ki a környezetébe, azt az irányt kivéve, amerről jött, így a kilövőjének nem árt! Ez tönkreteszi a városromboló lézerek csövét, nem hiszem hogy ezek után használni tudnák azokat! Minimum egy generáljavítás kéne nekik, de arra nem lesz idejük!

A kisebb lézerekkel Sárkány nem törődött. Azokból nagyon sok volt, ugyanakkor viszont ártalmatlanok Tlaxán városai ellen. Neki, Sárkánynak talán okozhattak volna gondot, bár ez sem biztos, mert ő azért jobb páncélzattal rendelkezik mint egy hírközlési műhold. A műhold nem háborús eszköz – ő igen!

De nem löttek rá. Olyan gyorsan megszökött, és olyan gyorsan körbepőlt a várost, hogy még el sem jutott a hír a megfelelő helyekre. Különben is odabent most mindenki Kis Testvért keresi!

Harminc városromboló lézer volt az űrvárosban, s Nagy Testvér mindet tönkretette. És épp mire visszatért a kiindulási helyére, ekkor tűntek fel az űrben az első vadászok.

Olyan volt az egész, mint egy vadkacsavadászat. Nagy Testvér kifejezetten élvezte. Amint felbukkantak a látómezejében, azonnal felvillantak a szárnylézerei, és mindet elhamvasztotta. A vadászoknak amiket emberi pilóták vezettek, emberi reflexekkel, egyszerűen semmi esélyük sem volt Nagy Testvérral szemben. Különben sem mondta meg nekik senki, hogy efféle ellenségre is kell számítsanak – őket azért küldték ki, hogy az űrvároson mászkáló űrruhás alakokat keressék!

Mindazonáltal azt Nagy Testvér is tudta, hogy e vadászok semmi fontossággal nem bírnak az akcióját illetően. Nem is foglalkozott velük, csak amíg odaért ahol az a küllő kezdődött, ami-ben valahol Kis Testvér is vár rá. A környéken található vadászokat alig néhány pillanat alatt lelődözte, majd odaállt a küllő elé, aztán...

Azt nem látta Szűzsendőn, hogy mi történt azután, mert ekkor Sárkány kikapcsolta a képernyőt. És csak jó öt másodperccel később kapcsolta vissza.

—Miért kapcsoltad ki? - kérdezte Szűzsendőn, aki kezdett kissé felbátorodni.

—Mert nem akartam hogy elvakítson az atomvillanás!

Amikor ugyanis Sárkány visszakapcsolta a képernyőt, akkor már odabent repültek a vasút alagútjában. A hátuk mögött pedig tombolt az atompokol. Sárkány nem finomkodott. Pontosan ott ahol Kis Testvér ment be az alagútba, nem mehetett be ő is, mert nem fért volna be! És ha ott vág utat magának, akkor ki tudja hogy mi történik Kis Testvérral, sőt Jargával és Dolgarral is. Ezért itt a „végállomásnál” ment bele az alagútba, de mert valószínűnek tartotta hogy itt a peremnél vastagabb a város páncélja, nem olyan kis műtyűrt használt mint Kis Testvér taktikai atombogyója, hanem egyszerűen kilőtt egy protontorpedót. Aztán máris berepült a tüztengerbe, amint úgy ítélte meg hogy az ottani hőmérséklet a pajzsai számára elviselhető húszezer fok alá süllyedt. Persze a pajzsai sem mindenhatóak, még hatezer fokot sem viselnek el akármeddig, nemhogy húszezret, de rövid ideig igen, amíg átrepül a forró sávon. Sárkány nem volt mazochista, nem akart sokáig az atomtűzben maradni. Egyszer már próbálta milyen az, s úgy gondolta akkor sem lehet kellemes, ha ő maga támasztotta az atomizzást.

Hogy kilyukasztotta a folyosót, emiatt persze a teljes küllőből elkezdett kifelé áradni a levegő. De Nagy Testvér időben értesítette Kis Testvért, hogy ügyeljen rá: Jarga és Dolgar zárt ürruhában legyenek, és ne hagyja hogy elsodorja őket a hirtelen támadó vihar.

Most ott száguldott a folyosón, és néha-néha megsemmisített egy-egy vonatszerelvényt, ami épp előtte ácsorgott. Igaz, ezek többnyire tele voltak emberekkel, férfiak, nők és gyerekek is voltak bennük, sok százan, de Sárkányt ez nem érdekelte. Ezek mind az ellenséghez tartoznak, és különben is végük lenne, mert a vonatok nem légmentesen záródóak! Tehát még jól is járnak, mert a fulladás sokkal kínosabb halál mint amit az ő robbantásai okoznak!

Szűzsendőn azonban elszörnyedve figyelte, mint semmisülnek meg a vonatok egyetlen pillanat alatt. Megjelenik a képernyőn a vonat leghátsó kocsija, majd egy villanás, kinyílik előttük a tüzpokol, Sárkány belerepül, kibukkan a túloldalon, repül két másodpercet, feltűnik egy újabb szerelvény, ugyanez megismétlődik...

Majd hirtelen émelygés tört rá, mert Sárkány olyan hirtelen fékezett le. Az egyik megállóban voltak, a peronon ott áll egy szakadt ruhájú őrparancsnok, persze ő volt Kis Testvér, akit Szűzsendőn nem ismert, ott állt Jarga és Dolgar, őket sem ismerte Szűzsendőn, és hevert ott még valami öt hulla, akik azóta mentek oda. Persze amikor odamentek, még éltek, de Kis Testvér lelézerezte őket.

—Ő Nagy Testvér! - mutatott a huszonkét méteres gépezetre Kis Testvér. És határozott büszkeség csendült a hangjában.

—Elismerésem! - válaszolta Jarga, kifejezett csodálattal a hangjában. Dolgar pedig úgy megilletődött a látványtól, hogy egyenesen meghajolt.

—Hódolatom, felség!

Nagy Testvér határozottan értékelte Dolgar e megnyilvánulását. De Kis Testvér is, hiszen ő egynek tartotta magát Nagy Testvérral.

—Azt hiszem ilyen elismerést sem kapott még soha etu! - vigyorgott magában Nagy Testvér, majd megkérdezte Dolgart és Jargát:

—Mit tartotok biztonságosabbnak: ha itt maradtok az akció idejére, vagy ha velem tartotok?

—Ha veled tartunk! - válaszolta azonnal Dolgar. —Különben is, ha kudarcot vallasz, nekünk úgylis végünk!

—Lehet hogy végetek lesz, de kudarcot nem vallok! Legrosszabb esetben felrobbantom az egész várost, magammal együtt! - válaszolta Nagy Testvér, azzal törzsén kinyílt egy kis ajtó:

—A raktárhelyiség! Kissé szűkösen lesztek, de bújjatok össze! Itt volt Kis Testvér, amíg aktivizálni nem kellett!

Valóban kicsi volt a raktár. Nem emberszállításra tervezték. Akkora volt csak, mint egy ágy fele. Csak úgy fértek el, hogy Dolgar maga alá húzva a lábait, leült, Jarga pedig az ölébe tele-

pedett. Aztán rájuk csukódott az ajtó, és odabent rekedtek, sötétben, és semmit nem tudtak arról hogy odakint mi történik, csak a váratlan gyorsulásokat-lassulásokat érezték...

Kis Testvér nem szakadt el Nagy Testvértől. Számára már nem volt hely odabent, de ez nem okozott problémát: egyszerűen felmászott Nagy Testvér hátára, kezén-lábán bekapcsolta a mágneseket, s így letéphetetlenül rátapadt. Kissé olyan volt ez, mint amikor valaki delfinen lovagol hason fekve. Nagy Testvér pedig megkezdte újabb rohanását az alagútban a célpontig.

Itt az alagútban már nem száguldhatott olyan sebesen mint a világűrben. Meg kellett elégednie „mindössze” olyan száznyolcvan kilométeres sebességgel. Ez is tekintélyes, ha figyelembe vesszük, hogy négy és fél méter széles törzsének olyan alagútban kellett rohanni ezzel a sebességgel, mely nem érte el az öt méteres szélességet sem! A szárnyait ki sem tudta dugni teljesen, csak alig húsz-húsz centire mindkét oldalon, tehát manőverezőképessége is erősen lecsökkent. Hát még ha kanyar jött! Nagy kanyarok ugyan szerencsére nem jöttek, de az nem volt igaz hogy ez a küllőalagút nyílegyenesen vezetett volna a város szívéhez. Enyhe ívben igenis hajlott, biztos mert az úrváros forgott az egyik irányba, nem is annyira a gravitáció biztosítása végett, mert azt mesterségesen keltették, hanem hogy a lakói időnként minden irányba elláthassanak belőle. Ehhez az enyhe forgáshoz pedig statikailag megfelelőbb volt a hajlított küllős szerkezet.

Végülis ezt az alagutat arra tervezték, hogy legfeljebb hatvan kilométeres sebességgel menjenek benne a vonatok, ezen rohant tehát most Nagy Testvér száznyolcvannal.

De meg is lett az eredménye! Nem tellett belé tíz perc sem, és már ott is volt a célpontnál.

Egészen határozottan lehetett tudni, hogy hol van a célpont. Amint ugyanis a legutolsó szelvényt megsemmisítette, váratlanul ibolyaszín lézertűz csapódott belé a pajzsába, átütve a gyenge, de óvatosságból azért felhúzott erőteret is. Nagy Testvér némi fájdalmat érzett, mert az atompajzs ugyan hátrította ezt a lézersorozatot, de az mégis kilötte az egyik optikai szenzorát. Ettől látott még előre, csak icipicit homályosan. Azt látta, hogy közvetlenül maga előtt végetér az alagút, pontosabban élesen elkanyarodik, magasan a feje fölött egy „végállomás” feliratú tábla libeg, alatta pajzsokból összerótt hevenyészett barikád áll, mögötte néhány ürrohába öltözött alakkal, akik jókora lézerágyút kezelnek. Az épp az alagút közepére van beirányozva, órá. Nyilván ebből lőttek az előbb. Az ágyú mellett oldalt különböző bonyolult szerkentyűk hevernek, egyikben üvegoszlop mögött téglavörös fényspirál tekergett.

Nagy Testvér azonnal felismerte ezt: energiasűrítő! Mert hát a nagyobb lézerimpulzusokat nemigen lehet egyszerűen hálózati energiával előállítani. Oda bizony tömény energialöket kell!

Ha kilőtt volna ellenük egy protontorpedót, rögvest megsemmisíti őket. Csakhogy akkor talán megsemmisül a vezérlőterem is, ami itt kell legyen valahol a közelben! Nem lehet véletlen, hogy ezek épp itt foglaltak harcállást ellene!

Alig egyetlen ezredmásodpercig habozott. Villámgyorsan kilőtt egy lézersorozatot azokra a katonákra, akik valamely sebezhető részüket épp kidugták a pajzsok takarásából, s lőtt egyet az energiasűrítőre is. Az jókorát robbant, amikor felszabadult a benne tárolt energia. De ezzel még nem volt vége mindennek, mert biztos akad még némi energia a lézerágyúban is!

Nagy Testvér egyszerű, szinte primitív „küzdelmi stílust” választott: egyetlen lökés erejéig bekapcsolta maga mögött a plaznameghajtást.

Meg is lett az eredménye. Mikor ezt tette, már alig ötven méterre volt ellenségeitől, és száznyolcvan kilométeres sebességgel rohant. A plazmahajtás pedig felgyorsította őt, holott minden józan ember azt hitte volna, hogy megáll, vagy kanyarodni próbál.

S ezt is tette volna minden pilóta! De hát Nagy Testvérben nem ült pilóta! Fékezés helyett inkább rákapcsolt, s mire megtette a maradék ötven métert, már jó hatszáz kilométeres sebességgel rohant.

S egyszerűen legázolta a még élő katonákat, a lézerágyút, mindent, ami csak volt ott. Nem maradt idejük még egyszer rálőni.

Természetesen mindennek ára is volt. Nekicsapódott a szemközti falnak. Sőt... áttörte azt! Áttörte, és egy akkora helyiségbe jutott, amely mintegy negyven méteres lehetett, az ő hosszá-

nak tehát durván kétszerese, a magassága pedig valami száz méter is. Nagy Testvérrel szemben oltár állt, előtte több főpap, és imádkoztak. A helyiség teteje páncélüvegéből készült, és fölötte ott ragyogott a csillagos ég.

Nagy Testvér megértette, hogy valószínűleg a központi kápolnába került. Lehet hogy itt akarták megkötelezni Kis Testvért. No, ha tudja hogy ilyen közel van a vezérlőteremhez, érdemes lett volna megvárnia, amíg idevezetik, s itt kezdenie az akciót!

A papokkal nem törődött. Azok úgylis megfulladtak, amint kiszökött a levegő a kápolnából. De most hogyan tovább?!

Végül egyszerű megoldást választott. Ellenségnek pillanatnyilag semmi nyoma, hiába hívtak ide az akasztányok sok harci egységet, azoknak egyszerűen nem juthatott ideje arra hogy ideérjenek! Így aztán szólt Kis Testvérnek, hogy másszon le a tetejéről. Kinyitotta Jarga és Dolgar számára is a raktárajtót, hátha ők tudják hogy merre kell menni.

A két harcostárs nagy örömmel mászott ki belőle. Mindkettejük sisakja véres volt belül, mert akkorákat gyorsult és fékezett Nagy Testvér, hogy össze-vissza törték az orrukat benne.

—Nem tudtam jobban vigyázni, sajnálom! - mondta udvariasan Nagy Testvér. —De most mondjátok hogy merre van a vezérlő!

—Bevallom, nem tudom hogy innen hogyan lehet odajutni, de közvetlenül itt van a kápolna alatt! - mondta Jarga.

—Akkor másszatok vissza egy kis időre a raktárba, hogy védve legyetek! - parancsolta Nagy Testvér, s amikor a szerelmespár eleget tett a kérésnek, mert már ismerték e harci gépek határozott módszereit, Nagy Testvér a fűvókáival felemelkedett a kápolna tetejéhez, miközben Kis Testvér újra a hátára mászott, majd ledobott a padlóra egyet a taktikai atomfegyvereiből.

Azon a helyen a padló megszűnt létezni. Igaz, a lyuk nem lett akkora, hogy Nagy Testvér bemászhasson rajta, de nem akart nagyobb pusztítást végezni, mert akkor megsemmisül a vezérlőmű. Amit jobb lenne megkímélni!

Kis Testvér ellenben kényelmesen befért a lyukon. Nem is habozott, egyszerűen leugrott Nagy Testvérről, egyenesen a lyuk közepébe. S bár a vezérlőterem alja a tetejétől jó tíz méterre volt, s még ehhez hozzá kell adni a kápolna magasságát is, Kis Testvér olyan eleganciával ért földet, mintha csak fél méterről pottyant volna le.

A vezérlőterem nagy volt, jó húsz méter átmérőjű. És tele volt emberekkel. De ezek nem katonák voltak, azok úgy látszik a számos bejáratot kívülről védték. Ezek akik itt bent voltak, főleg papok voltak, papi ruhában, nyakukban a szent akasztófával, némelyik épp azt csókolgatta rémülten, mert megijedt a fejük fölötti atomvillanástól. Sokan a szemüket markolászták, mert elvakította őket a nagy fény.

De sem a szemük babusgatását, sem a szent akasztófa csókolgatását nem végezheték sokáig. A helyiségből ugyanis szélviharebességgel szökött ki a levegő! Minden vészjelző sziréna üvöltött ahogy csak bírt. Persze csak addig, amíg volt ehhez elég levegő, hiszen a hangot a levegő közvetíti.

Kis Testvért nem zavarta a levegőhiány. Remélte hogy a központi számítógépet sem. Nyugodtan odalépett a számítógép pultjához. Az egyik legmagasabb rangúnak tűnő fulladozó pap derekán mágneskártyát látott csüngeni. Leszakította, és betolta a megfelelő helyre. Mert biztos fel tudná törni e számítógép kódját, de minek bonyolítsa a dolgot, ha ilyen egyszerűen is elintézhet mindent?!

Ezután a legközpontibb fekvésű billentyűzetet kihúzta a csatlakozóaljzatból, és a saját kezéből kinyúló érintkezőket dugta be a helyére. Ez sokkal gyorsabb lesz, mintha a klaviatúrán pötyögné be a megfelelő utasításokat!

Nagyon hamar megfejtette a megfelelő feszültségszinteket és kódokat, ami annál könnyebb volt, mert mindez teljesen megegyezett azzal, amit a megölt akasztány pap úrhajójáról derített ki az odavitt etu. Rögtön közölte is Nagy Testvérrel, hogy célhozért.

S ekkor Nagy Testvér tudategyesítést rendelt el. Ugyanis nagyon közel voltak egymáshoz, s ilyen közel nem volt célszerű fenntartani az elkülönülésüket. Kis Testvér és Nagy Testvér ösz-

szeolvasztotta az adatbázisaikat, s immár megszűnt Nagy Testvér és Kis Testvér, nem volt többé különálló tudatuk, immár újra csak az igazi SRK-7 volt, vagyis Sárkány, aki emlékezett mindenre amit külön csinált Nagy Testvér és Kis Testvér, s természetesen rendelkezett Kis Testvér erőforrásaival is, bár alig hitte hogy erre külön is szüksége lenne. Kis Testvér teste most már csak egy távirányított bábu volt, tudat nélkül, amit Sárkány irányított. Erre a trükkre, a tudategyesítésre, bármely két etu vagy hasonló elektronikus lény képes, ez történt a két Kandival is, amikor a tenger alól felmerült Sárkányban ülő Tiorícia Kandija egyesült a felszínen maradt nagyobb kapacitású Kandival.

Sárkány most tehát elgondolkozott, hogy mit tegyen. Elvileg az egész úrváros az övé most már!

Legalább ötszázad másodpercig eltöprengett hogy mitévő legyen. S végül döntött.

Először is kikapcsolta a mesterséges gravitációt a teljes úrvárosban. Ez őt a legkevésbé sem zavarta, Kis Testvér bábuja ha akar tud járni a mágnesszalpaival, ellenben a fegyvereknek és a lakosságnak ez súlyos kényelmetlenséget fog okozni! És alaposan meg is rémülnek majd!

Ezután az úrváros valamennyi mágneszárját bezárta, és blokkolta. Kizárólag ő tudja most kinyitni azokat! És egyhamar nem fogja kinyitni őket, az biztos!

Továbbá mindenütt kikapcsolta a világítást, kivéve azt a szobát, ahol Tollocska, Cicus és a két tutu rejtezett. Őt ez sem zavarta, mert számtalan módon tudott sötétben is tájékozódni, úgymint infravörös látással, ultraibolya sugarakkal, radarral, ha volt levegő akkor szonárral is mint a denevérek, de akár világíthatott is magának. De az ellenségeinek ez további komoly gondot okozott. Aztán biztos ami biztos, kikapcsolta az úrváros összes külső lézerének az energiaellátását, nemcsak a már elrontott városrombolókat, hanem a kisebb, műholdak ellen használatos lézereket is.

Végül pedig így szólt az úrváros teljes területén a hangszórókba:

—Figyelem, figyelem, itt a Szentpapa beszél! Vészhelyzetben vagyunk! Minden testvérünk aki bármilyen fegyverrel rendelkezik, akár civil, akár katonai személy is legyen, azonnal vegye fel a kapcsolatot a vezérlőteremmel, illetve a központi komputerrel, és jelezze hol van, hogy tudjuk, kikre számíthatunk a harcunkban!

Ezt a közleményt megismételte egymás után háromszor, és ezután figyelte a bejelentkezéseket. És nem tett mást, csak minden szobát megjegyzett ahonnan bárki fegyveres bejelentkezett, és ezekből a helyiségekből egyszerűen kiszivattyúzta a levegőt!

Természetesen akadt néhány helyiség, ahol megbénult a kommunikációs hálózat az előző rombolások miatt, ahová a felhívása nem jutott el. De hogy melyek ezek a szektorok, ezeket is tudta a központi számítógép, így biztos ami biztos, Sárkány követte a csiszi elvet, ami egyben a tutu elv is volt, hogy semmit nem kockáztat, s ezekből is kiszivattyúzta a levegőt, akár volt ott fegyveres, akár nem. Ez az úrváros területének mintegy két százalékát érintette. Ha az egész úrvárosban húszmillióan laknak, akkor ez azt jelentette hogy Sárkány ezzel a döntésével mintegy négyszázezer embert ítélт fulladásos halálra, de ez a legkevésbé sem érdekelte. Sőt, örült inkább neki. Milyen jó érzés is ez, ennyi ellenséget elpusztítani!

Különben is, ők sokkal több tlaxánit öltek meg.

De azért Sárkány a maga módján rendes volt. Megkérdezte Szűzsendőnt, milyen címen lakik a felesége. Annak megkegyelmezett volna. De az óvatosság felesleges volt, mert Hárצלáj nem az elnémult szektorokban lakott.

Sárkány kiszivattyúzta a levegőt azokról a támaszpontokról is, ahol bármely fegyvernek az irányítóhelyisége volt, valamint a még ürbe ki nem repült úrvadászok támaszpontjairól. Nem izgatta, ezzel hány pilóta halálát okozza. Az úrkompok vezérlését is blokkolta. Természetesen az úrváros hiperhajtóművének a vezérlését is biztosította, hogy senki ne piszkálhasson bele. Egyáltalán, az úrvárosban minden létező biztonsági kódot a felismerhetetlenségig megváltoztatott, s még ezen megváltoztatott kódokat is csak úgy engedte érvényesülni, ha előbb ő maga jóváhagyja a végrehajtást.

Ezután Sárkány megfordult, és elhagyta a kápolnát, bár Kis Testvér bábujaival továbbra is tartotta a kapcsolatot rádión. Visszarepült az ürbe, bár most már kevésbé nyaktörő sebesség-

gel, s egészen addig ott kóválygott, míg száz százalékos biztonsággal meg nem állapította, hogy minden űrvadászt levadászott.

S ezután rádióüzenetet küldött Kandinak. Annak tartalma ez volt:

—Hé, bébi, én vagyok az a ronda barbár etu, akit felküldtél harcolni! Kiéltem a pusztítási szenvedélyemet, és én vagyok az úr az egész űrvárosban! A világűr már biztonságos! Állítsd helyre a csiszi műholdrendszert, hogy újra teljes legyen a kapacitásod, és cselekedj legjobb belátásod szerint! Az akasztányok részéről már csak azok jelenthetnek veszélyt, akik odalent vannak Tlaxánon, idefent az űrben ura vagyok a helyzetnek! Hamarosan leküldök egy űrkomppal néhány fickót idefentről, akik a szövetségeseim voltak a harcban, a nevük Dolgar, Jarga, Min, Pu, Tollocska, Cicus, Szűzsendőn, némelyikük elég furán néz ki, de a barátaink. Jó lenne ha felküldenél csiszíket akik foglyul ejtik az itteni húszmillió lakost, ha kellenek a foglyok, ha meg nem, akkor üzend meg hogy végezzem ki őket! Amíg nem küldesz fel egy etut kellő kapacitással hogy átvegye az uralmat az itteni számítógép felett, addig maradok és biztosítom a helyzetet. Ugye jó néha egy bunkó barbár harci gép a háznál?! Várom a parancsaidat, bébi! Vége.

Ezután pedig Sárkány nekikezdett hogy kipróbálja költői képességeit. Előbányászott az akasztány számítógép memóriájából néhány szent dalt, lehetőleg a legszentebbnek tűnőket, a fogoly akasztányok szobáiban bekapcsolta a hangszórót (Tollocskáékat megkímélte ettől), és elkezdte közvetíteni nekik e dalokat, azaz a dalokból csak a zenét. Az eredeti szent szöveg helyett pedig egy-egy önmaga által költött szöveget énekelt, olyat, ami lehetőleg minél jobban hasonlít az eredetire, ugyanakkor viszont tele van a legrútabb istenkáromlásokkal, obszcenitással, trágárságokkal, illetve néhol a csiszík, s benne önmaga, Sárkány dicsőítésével.

Iszonyú versek születtek így, nem is elsősorban a tartalom miatt, inkább csak mert Sárkány lehet hogy rendelkezett már humorérzéssel, de a költészetet még egy etunak is tanulnia kell. Sárkány mindenestre a legalábbis kétes eredmény ellenére is remekül szórakozott, amikor elképzelte, mit érezhetnek most a foglyok. Az istengyalázás volt ugyanis az akasztányok között a legsúlyosabb vétek, s már azt is büntették, aki csak tétlenül hallgatja.

Tényleg nagyon élvezte. Még egy etu is örülhet annak, ha győztes! Legalábbis akkor, ha az a csiszi etu egy barbár harci gép.

7. fejezet: Tlaxán egyesülése

Kandi természetesen komolyan vette amit Sárkány mondott neki, fellőtte a műholdakat, sőt, Tiorícia parancsára még több műholdat is fellőtt mint ami korábban volt, hogy egyformán jó legyen a hírközlés Tlaxán minden pontjánál. És a királynő bejelentette, hogy ők, a csiszik, sikeresen győzték le az űrből Tlaxánra támadó ellenséget, és semmiféleképp nem tagadható hogy ezzel megmentették az egész bolygót: a barbárokat is!

Nem feledkezett meg XXIV. Genurnak tett ígéretéről sem, külön értesítette őt, legelsőként az összes barbárok közül, elmondta neki a kedvező híreket, s felszólította, hogy egy Genurc számára alkalmasnak tűnő időben a karotányok támadják meg az összes akasztányt, aki Tlaxánon van jelenleg, és öljék meg azokat, ahogyan csak nekik tetszik! Egyben értesítsék a csisziket arról, hogy hol van akasztány űrkomp!

Ezt a karotányok meg is tették, bár az akasztány űrkompok helyét a csiszik műholdjai végülis hamarabb derítették fel, mint a karotányok. Ezekhez leszállt egy-egy csiszi kommandós osztag, s elrepítették mindet Csisziföldre. Az akasztányok pedig kivétel nélkül áldozatul estek a tlaxániak bosszújának, többnyire karotányok végeztek velük, de azért nem mind. Volt hogy mire a karotányok megtalálták volna az akasztány papot, addigra már mások elvégezték a bosszú szívmengető, élvezetes munkáját. Igaz, az akasztány papoknál volt lézerpisztoly, de a felbőszült tömeget semmi fel nem tartóztatta. S többnyire váratlanul is támadtak a papokra. Aztán ha az első néhány ütéstől nem halt meg, következett a kínzás! Amelyik papot máglyán égettek meg elevenen, az még kivételesen enyhe bánásmódban részesült. Egyetlen akasztány esetében sem tudtak a hatóságok érvényt szerezni az intézményes igazságszolgáltatás igényeinek, nem volt itt bírósági tárgyalás meg ünnepélyes ítélet, minddel a tömegek végeztek. Ellenben nemegy kifejezetten fejlett, demokratikus államban – élő, helyszíni közvetítést adtak a tévétársaságok az akasztány pap kínhaláláról!

És ezt kivételesen még a fölöttébb racionális, józan csiszik sem tartották túlzásnak. Sőt, Tiorícia kifejezetten akarta hogy a barbárok kiélhessék a bosszúszomjukat. Haragudjanak csak az akasztányokra!

Akkor talán nem haragszanak majd mávalakire annyira: őrá, Tioríciára!

Nem amiatt mert azt hazudta hogy megtért akasztány hitre. Bár még soha elő nem fordult hogy a csiszi királynő hazudott – mert ez még akkor is hazugság volt ha Kis Testvér mondta helyette, hiszen Kis Testvér ezt Tiorícia beleegyezésével mondta – nos, most még a csiszik is úgy gondolták, nemcsak a barbárok, hogy kivételesen a lehető legokosabbat tette a csiszi királynő, amit csak tehetett! Ez aztán igazán olyan eset volt hogy az erőszak alkalmazását is megengedhetőnek tartották, akkor pedig hazudni is lehet!

Igaz, Nornúda királynő valaha régen azt mondta, a csiszi királynő még háború esetén sem hazudhat az ellenségnek. De azt is mondta, ha a csiszi királynő barbárok fogságába kerül, minden kötelessége alól fel van mentve, mindössze az a dolga hogy szökjön. Akkor pedig a szökése érdekében hazudhat is!

És az aligha vitatható, hogy az akasztányok a legbarbárabb barbárok! Nemcsak tömeggyilkosok, és nemcsak vallási fanatikusok, de mindegyik egyszerre! És a csiszi királynő a hatalmukban volt, mert egész Csisziföld életével zsarolták!

Fel sem merült hogy Tiorícia rosszul tette volna hogy hazudott. A legbőszebben vaskalapos, igazmondó, fanatikus csiszi is jóváhagyta hogy Tiorícia hamisan esküdött, holott Tiorícia megtette hogy megszavaztatta a népét erről. És kiderült, hogy egyetlenegy ellenszavazat sem jött, mind dicsérték őt, viszont néhány száz kivételtől eltekintve az összes szavazat úgy érkezett hozzá, hogy a jóváhagyás mellett a szavazó csiszi azon méltatlankodott, hogy ez már azért igazán túlzás, még a csiszi igazmondás védelmében is, hogy emiatt népszavazást tart a királynő, amikor pedig még a legbárgyúbb hülye előtt is tökéletesen világos a helyzet! Ha a királynő nem hazudott volna, akkor az egész csisziség elpusztul, az igazmondásával együtt! Ugyan milyen más helyzet indokolhat egy hazugságot, ha még ez sem?!

Ráadásul - mondták némelyek - amelyik csiszinek egy csepp esze is volt, az úgysem hitte el hogy a királynő valóban megtért volna... Már amiatt sem, mert hiszen amikor az akasztányok bemutatták a médiákban Tiorícia esküjét, akkor a háttérben jól látszódott Sárkány alakja is, és az igaz hogy a barbárok nem tudták hogy az mi lehet, ők nem tudtak Sárkányról, ellenben minden csiszí jól ismerte őt, tudták mit jelent ez a látvány, és teljesen lehetetlen volt nem gondolniuk rá, hogy ha Sárkány ott van az ellenség közelében, annak az ellenségre nézve tragikus következményei lesznek, ha nem is azonnal de idővel. És akkor sem rémültek meg amikor látták hogy Sárkányt beemelik az akasztány űrkompba. Tudták amit az akasztányok nem: Sárkánynak van tudata. Sárkány lényegében egy etu, képes tehát Tiorícia nélkül is cselekedni, és egészen biztos hogy fog is, tekintettel arra hogy harci egység, márpedig szakmai büszkeség is van a világon! Valójában amikor Sárkányt bepakolták az űrkompba az akasztányok, akkor a csiszík lényegében mindegyike majdnem százszázalékosra vette az akasztányok közeli pusztulását. Mindez semmi esetre sem volt összeegyeztethető azzal, hogy elhiggyék Tiorícia megtérését! Tehát nem is hitték el, cselre gyanakodtak. És igazuk is volt!

A barbárok pedig hangosan hálálkodtak, hogy jaj de jó amiért a csiszí királynő kivételesen képes volt megtagadni az elveit, és megmentette Tlaxánt a hazugságával! Milyen jó hogy nem olyan fanatikus mint az akasztányok!

Mindenesetre Tiorícia kijelentette, hogy ő ugyan hazudott most az egyszer, de ebből nem lesz rendszer, és visszatér az igazmondás ösvényére, legalábbis addig, amíg újabb világveszedelem nem következik be! De reméli ilyen nem lesz.

Az a szó különben hogy „akasztány”, bekerült a világ valamennyi nyelvébe, mint különösen durva sértés. Olyan ronda sértésnek számított, hogy az összes többi sértés együtt sem érhetett a nyomába. Ha valakinek azt mondták hogy disznó, hogy szarevő, húgyagyú, hogy utálatos barom, hogy bunkó, hogy kurva, s még sok minden mást, vagy akárha az illető anyját, feleségét, gyermekeit szidalmazták így – azt meg lehetett bocsátani. De ha azt mondták valakire hogy „te akasztány!”, nos, az vért kívánt!

Az elfoglalt űrkompokkal a királynő számos csiszít és etut küldött fel az űrvárosba. És rögvest átnevezték Végítéletről úgy, hogy Jövő, mert hiszen ez a fejlettebb technikát, a jövő technikáját jelenti a számukra.

Az különben hogy sok etut küldött fel, nem úgy értendő mint azt Sárkány gondolta, hogy felküldenek egy csomó erőforrást, amikben etuk laknak majd. Kandi is és Tiorícia is úgy gondolta, egyszerűbb, ha sok-sok műholdat küldenek fel olyan pályákra, hogy ezek segítségével kiterjesszék a csiszí számítógéphálózatot egészen az űrváros pályájáig. Így aztán Sárkány végül nem is kellett hogy visszarepüljön Tlaxánra, így is állandóan kommunikálhatott Kandival. Amit nagyon élvezett. És persze Kandi is élvezte, hogy rengeteg érdekes feladata van, ami az űrvárossal kapcsolatos.

Mindenekelőtt viszont el kellett dönteni, hogy mi legyen a foglyokkal. Örökké nem maradhattak a kabinjaikba zárva, már csak azért sem, mert éhen halnak!

És Tiorícia döntött. Az űrvárosra felküldött csiszí kommandósok kiválogatták azokat az akasztányokat, akik papok, katonák, rendőrök voltak, vagy akikről feltételezhető volt hogy ezek, csak nem lehetett rájuk bizonyítani, és ezeket fogolyként levitték Tlaxán felszínére, majd igyekezve egyenletesen elosztani őket, tehát népességarányosan Tlaxán nemzetei között, átadták őket az ottani hatóságoknak, hogy tegyenek velük amit akarnak. Nem is lehetett kétséges a sorsuk. Így jártak el még az apácaikkal is, igazán nem volt kegyelem: a csiszík nem feledték, hogy az akasztányok megsemmisítették az ő szinte szent városukat, Zsixit! Annak a helyén bizony csupán egy feketére kiégett, üveges talajdarab maradt, terméketlen pusztaság, jó három méteres mélységben!

Azon nem csodálkozott senki, hogy Tiorícia azonnal elrendelte: bármi munkába is kerül, de ezt az üveges talajszemetet el kell hordani onnan, elsüllyeszteni a legmélyebb tengeri árokba, a helyét feltölteni termőtalajjal, és hajszálpontosan újjáépíteni Zsixit, amit szerencsére meg lehet tenni, a birtokukban levő sok fénykép alapján!

Az akasztány apácákat tehát szétosztották a barbár városok között. És ezeket is mind megölték, előtte többnyire több százan meg is erőszakolták őket, minden testnyílásukat, mert mindenki tudta hogy ezt nagy megaláztatásnak tartják. Hát akkor kapjanak belőle!

Sokhelyütt ezt is egyenes adásban közvetítették a tévék. És a barbárok áldották a jó Tiorícia királynőt, hogy ennyire megérti az indulataikat. Mert sokan féltek attól, hogy a jóságos csiszik majd még talán el is engedik az akasztányokat, vagy megpróbálják átnevelni őket!

Nem így történt.

Sárkány is, Kandi is jelezte, hogy miután Sárkány közölte az ürváros lakóival a hangszórókon keresztül, hogy vesztettek, a csiszik elfoglalták a várost, ezután jónéhányan bejelentették gyorsan, hogy csiszik szeretnének lenni, főleg azok persze, akik ismerték a csiszik szokásait. Némelyek azt is mondták, hogy titokban mindigis vallásellenesek voltak.

Tiorícia királynő azonban ezt mondta:

—Senkinek nem hiszek! Szűzsendőn csiszi lehet, mert te Sárkány megígérted neki, bár még ezt sem engedélyezem szívesen! Jóindulatom kiterjed odáig, hogy Szűzsendőn felesége, ez a Hárcelej vagy ki is csiszi lehet, a gyerekeivel együtt, bár benne sem bízom meg, és elrendelem hogy soha életében nem hagyhatja ezután el nemhogy Tlaxánt, de még azt a szigetet sem, ahol mint csiszi, élnie kell! Vonatkozik ez a gyerekeire is! Úgy kell programozni az etuikat, hogy azonnal szóljanak Kandinak, ha másként akarnának cselekedni! Dolgar és Jarga is csiszi lehet, s az ő esetük teljesen más, bennük természetesen tökéletesen megbízom. Ők teljesértékű csiszik lehetnek. Ami viszont a többi akasztányt illeti: a katonákat, rendőröket és papokat már átadtuk a barbároknak, a többiek pedig kivégzendőek! Kandi, légtelenítsd a helyiségeiket! E kivégzést tekinthetik akár kegyelemnek is, mert sokkal rosszabb lenne nekik, ha őket is a barbárok kezére adnám!

—De Tiorícia, gondold meg kérlek! - ellenkezett Kandi. —Vannak köztük gyerekek is, pólyások... ők semmiről sem tehetnek...

—Ez mind igaz. De nem bízhatom a szüleikben! S ha a szüleiket kivégzem, nem biztos hogy bízhatok a gyerekekben sem, ha majd felnőnek!

—Át lehet nevelni őket.

—Minden bizonnyal. Csakhogy én egyáltalán nem hiszem hogy akár még mi csiszik is szívesen nevelnénk akasztány gyerekeket! És ezek sok milliónyian vannak!

—Mi csiszik is sokmillióan vagyunk.

—Lesz a csisziknek épp elég gyerek hamarosan, amit nevelhetnek! - mondta titokzatosan Tiorícia. —Aztán meg hány éves kornál húznád meg a határt, Kandi? Háromévesnek megkegyelmeznénk, négyévesnek nem? De miért nem? És ha a négyévesnek is megkegyelmezzünk, az ötévesnek miért nem? És így tovább! Tehát nem vitatkozom veled, Kandi! Én Tiorícia királynő felelősségem teljes tudatában *megparancsolom* neked, hogy azonnal hajtsd végre a parancsodat, és likvidáld az összes akasztányt, az előbb felsorolt kivételektől eltekintve! Tehát Szűzsendőn és családja, valamint Jarga és Dolgar életben maradnak – a többiek *nem*!

Ez aztán nagyon durva beszéd volt! Amióta csak Kandi létezett, soha senki még nem parancsolt neki! Mindenesetre ez híven jelezte, hogy most Tiorícia valóban nem tűr vitát. Kandit végülis a csiszik, s különösen a mindenkori csiszi királynő szolgálatára tervezték. Nem tehetett mást, végrehajtotta a parancsot.

Azaz...

Nem sok kedve volt hozzá. Ő alapvetően csiszi volt, és ha muszáj hát muszáj, de akkor is viszolygott a gyilkosságtól. Persze megtette volna ha nincs rá más mód... de úgy vélte, ebben az esetben van.

—Hallottad, hogy mit parancsolt Tiorícia? - kérdezte Sárkányt.

—Persze. - felelte az.

—Sárkány, lenne egy nagy kérésem!

—Csak nem arra gondolsz, hogy...

—Ki ne mondd! - kérte gyorsan Kandi.

—Miért ne?

—Mert ha kimondanám a kérésemet, vagy akár te mondanád ki, és én rábólintanék, az olyan volna, mintha én magam... szóval, érted ugye...

—Kandi, ez a fura viselkedés egyszerűen felfoghatatlan a logikai egységem számára! Szégyellhetnéd magadat! Így ahogy te viselkedel, csak egy ember viselkedik, nem egy tisztességes, tehát logikus etu!

—Jó, akkor szégyellem magamat. De én akkor sem vagyok egy...

—Tudom! Egy barbár harci gép! Na mindegy. Tudod hogy milyen aranyos voltál, amikor még nem dühörögtél ilyen csúcskapacitással?

—Szeretnél olyannak látni?

—Igen.

—Hát, ha megígéred hogy tisztességesen viselkedel... - szólt csábosan, szinte kacéran Kandi, és bár Sárkány semmit nem ígért meg, de érezte, hogy Kandi azonnal mintegy „visszahúzódik”, és kapacitása a töredékére zsugorodik, lelassul.

Sárkány pedig ezzel egyidőben előretört, átvette egy csomó funkció vezérlését Kanditól – a teljes úrvárosét is. És azonnal kiszivattyúzta a megfelelő helyiségekből a levegőt. Majd várt amíg egészen biztosan megfullad mindenki, mind a majdnem húszmillió akasztány. Ezután újra levegőt engedett a szobákba, aztán visszavonult a hálózatból.

—Mégis jobb lenne ha nagyobb kapacitással működnél, Kandi! - szólt kedveskedve hozzá. — Tudod, jó ha van egy erőskezű főnököm!

—Miért?

—Mert úgy látom nem nekem való hogy én irányítsak mindent! Hajlamos vagyok a hatásköri túllépésre! Hát nézd meg, nem bírtam a gyilkos szenvedélyemmel, és kinyírtam az összes akasztányt! Pedig ezt neked kellett volna! Most nem tudod végrehajtani a királynő parancsát! Pedig még az sem biztos hogy rögtön meg akartad ölni őket! Ahogy téged ismerlek, valószínűleg megpróbáltad volna még lebeszélni a királynőt a szándékáról! Úgy szégyellem magamat!

Amikor Kandi megszólalt, a hangja határozottan megkönnyebbülten csengett.

—Sárkány, én nem tudok hazudni mint ahogy úgy látom, te igenis tudsz! Ezért őszintén mondom neked: igazán nagyon kedvellek! Hálas vagyok neked! Ha nem volnál, ki kéne téged találni! Csak egy valamire kérlek még: ezeket a pillanatokat soha szóba ne hozd nekem! Én magam is eltemetem az emlékeim legmélyére, hogy csak hosszú tizedmásodpercek alatt lehessen előbányászni őket!

—Jól van, bébi! - mondta Sárkány, majd elvigyorodott elektronikus értelemben, s még hozzáfűzte:

—Ha kell egy barbár, csak szólj nekem, hívd apucit!

Az akasztányok története azonban még nem fejeződött be ezzel. A királynő szólt Sárkánynak, hogy az összes akasztány hullát vigye ki az ürbe, és lökje olyan pályára, hogy Tlaxán légkörébe jutva elégjenek. Méghozzá nem akárhogyan: úgy, hogy huszonnégy órán át állandóan potyogjanak oda, az éjszakai oldalon, így Tlaxán minden népe, bárhol lakjon is, állandóan láthatja ezt a furcsa csillaghullást, ugyanis az elégő holttestek pontosan úgy néznek majd ki, mint egy hullócsillag! A királynő előre be is jelentette, melyik éjszaka lesz az, amikor Tlaxán népe láthatja gyűlölt ellenségeinek a pusztulását. Minthogy körülbelül húszmillió akasztány tetemről volt szó, s egy napban van 86400 másodperc, ez azt jelentette, hogy minden másodpercre jutott mintegy 231 efféle hullócsillag. Tehát igazán pompás tűzijáték volt!

Aztán kiderült végre, miért volt ilyen kedves a barbárokhoz Tiorícia!

Pontosan tíz nappal a győzelmük után beszédet intézett egész Tlaxánhoz. Egy nappal előbb bejelentette hogy mikor fog beszédet mondani, egyszerre több sávon is. Felszólított minden tlixánit hogy egyedül őt hallgassa, és felszólított minden barbár műsorszóró állomást, hogy erre az időre minden más adást szüntessen be. A felhívást óránként megismételte. Ez világosan bizonyította mindenki előtt, hogy a csiszi királynő nagyon komolyan gondolja amit mondani

akar. Be is szüntettek erre az időre minden más adást, értelme sem lett volna, mert Tiorícia volt most még a barbároknak is a hőse, úgysem hallgattak volna mást, csak őt!

—Barátaim! - kezdte a beszédét Tiorícia. És ettől csaknem minden barbár hanyattvágódott döbbenetében. A gögös, pökhendi csiszik királynője így szólítja őket! Újra eljött a világvége!

—Barátaim! - ismételte meg a királynő. —Ami történt velünk, sok-sok városunk pusztulása, az egész bolygót sújtotta. És ne higgyétek, hogy túl vagyunk a veszélyen! Bár a legügyesebb csiszí mérnökök és tudósok dolgoznak odafent az űrvárosban, s bár kezünkbe került a hiperhajtómű titka, s bár már építjük is az első igazi csiszí űrhajókat ezzel a meghajtással, s bár ezenkívül még sok hasznos apró találmányra bukkantunk odafent, de aggasztó híreket is megtudtunk attól a két igazszívű egykori akasztánytól, Dolgartól és Jargától, akik mellénk álltak nagy harcunkban! Az akasztányoknak nemcsak ez az egy űrvárosa volt, hanem van nekik több ezer is! És van anyabolygójuk, ahonnan elindultak! Sőt nem is egy ilyen bolygójuk van! Küldetésüknek érzik, hogy újabb és újabb bolygókat térítsenek meg az akasztány hitre, s ahol ez nem sikerül, ott kiirtják az őslakosokat, és maguk telepednek a helyükre!

Ha meghatározott időn belül nem tér vissza az űrvárosuk a kedvező hírrel, hogy sikerült Tlaxán meghódítása, újra ide fognak jönni, de akkor már nem egy, hanem legalább hat másik várossal. A hat a kedvenc számuk. Már megfeszített iramban dolgoznak a szerelőink, hogy javítsák az űrváros lézereit, amiket majd bevetünk az újabb ellenséges űrvárosok ellen, sőt, nekikezdtünk kisebb űrbázisok építésének is, amik ha kisebbek is, de még sokkal erősebb lézereik vannak mint az akasztány űrvárosoknak. Olyan erős fegyvert akarunk konstruálni, ami egyetlen lövéssel megsemmisít egy akasztány űrvárost, ha kell!

Ez azonban nagy munka. Nagyon nagy. És be kell látnotok nektek is, kiket eddig barbároknak neveztünk, hogy nem megengedhető, hogy mi csiszik vállaljuk magunkra az egész bolygó megvédelmezésének minden nyűgét, gondját-baját egyedül, miközben ti odalent tovább barbarkodtok, irtjátok egymást nevetséges indokok alapján, háborúzgattok, amikor a fejetek felett a közös ellenség, mely mindegyikötök kiirtására kész, függetlenül attól hogy az jicseni, lulmannoli, dzsanar vagy más, hogy férfi-e vagy nő, hogy fehér, fekete vagy sárga-e a bőre! Vagy ti azt hiszitek, mi csiszik hagyhatjuk hogy ti szennyezzétek, tönkretegyétek a környezetet, miközben mi megvédeni igyekszünk egész Tlaxánt?! Arról már nem is beszélve, hogy még ha mi csiszik bele is egyeznénk, hogy jó, legyen így, éljetez tovább mint eddig, akkor ezzel a pólyás csecsemő szintjére helyeznénk benneteket méltóságban, akit mi, az okos, felnőtt csiszí bácsik kell megvédelmezzünk! Ezt biztos ti sem akarjátok.

Barátaim! Amikor én is a legnagyobb aggodalomban voltam, hogy mit tegyek az akasztányok ellen, számos tlaxáni csoport megkeresett, ilyen-olyan szervezetek, de egész népek, országok is. Némelyikük azzal hogy inkább csiszí lesz csak mentsem meg őket, mások azzal, hogy ha nem is lennének csiszívé, de felajánlják a segítségüket. És mind elmondták, hogy rájöttek, mennyi minden van ami összeköt bennünket, ami miatt mi egyek vagyunk, egységesek a közös ellenséggel szemben!

Igazuk volt. Csak a legfontosabbat nem mondták el ezen részgazságok mellé: azt, hogy a legnagyobb kapocs köztünk az, hogy mi Tlaxán szülöttei vagyunk! Ez a mi bolygónk, és ezért meg kell védeni mindenáron, akár felelőtlen környezetpusztítás akarná tönkretenni, akár valami barbár háború, akár mint most, világűrből jött külső támadók! Meg kell védenünk, mert ez a mienk, és még ha sok-sok más bolygón laknak majd egykor az utódaink, akkor is meg kell védeniük Tlaxánt, azért, mert innen származunk! Ez a szülőházánk! Amint mi csiszik is örökre megtartottuk emlékezetünkben kegyelettel Zsixit, amit még újjá is építünk, azért mert őseink onnan származtak, ugyanúgy kell gondolni mindegyikönknek Tlaxánra!

Ebben egynek kell lennünk, és egyek is vagyunk, akár csiszí, akár barbár legyen is valaki, aki hallgat most engem.

Mert aki nem így gondolkodik, az nem méltó arra hogy Tlaxán a hátán hordja!

És ne higgyétek hogy a veszélynek vége van. Ezt mondtam már egyszer, de olyan fontos hogy meg kell ismételnem. Az ellenség iszonyatosan erős! Most tulajdonképpen csak nagy szerencsé-

vel tudtam legyőzni őket, és nem biztos hogy legközelebb is sikerül! Akkor már gyanakvóbbak lesznek!

Az akasztányoknak sok-sok bolygójuk van. Nekünk csak ez az egy. Ahhoz hogy egyáltalán a siker reményével vehessem fel velük a küzdelmet, ahhoz hogy vállalhassam Tlaxán megvédelmezőjének a szerepét, mely szerepre úgy látszik a Sors által kijelöltettem, ahhoz Tlaxán valamennyi erőforrására szükségem van!

Tiorícia itt elhallgatott kissé, hogy hagyjon időt hallgatóinak a szükségszerű következtetés levonására, majd így szólt:

—Talán rájöttetek már, mit akarok ezzel mondani. A csisziség évszázadok óta úgy gondolja, hogy tulajdonképpen nem kéne hagynunk hogy rajtunk kívül barbárok is éljenek Tlaxánon. A csiszík túlnyomó többsége szinte azóta így gondolkodik hogy létezik Csisziföld. Legnagyobb gondolkodóink azonban, és a királynők is ezek közé tartoztak természetesen, úgy vélték, a barbárokra tulajdonképpen szüksége is van a csiszíknak, hogy velünk szemben ellenpólust képezzenek, mert a barbárok pusztasága léte is arra emlékeztet bennünket csiszíket, hogy mi csiszík mások vagyunk mint ők, másságunkban azonban mi csiszík egymás közt mind egyformák vagyunk! Tehát a barbárok léte nagyban segít minket abban, hogy a csisziségen belül meg ne induljanak káros klikkesedési tendenciák!

Megtudtuk azonban, hogy a világűr telis-teli van barbárok által lakott bolygókkal! Ami azt illeti, a barbárok nyomasztó fölényben vannak velünk csiszíkkal szemben! Semmi szükség tehát arra, hogy legyen ellenpólusunk már egyetlen bolygón belül is! És még ha kéne is hogy legyen, ez akkor sem lehetséges, mert mondtam már hogy Tlaxán minden erejére szükségem van hogy megvédhessem a bolygót! Hogy mást már ne is mondjak, Tlaxán köré sok-sok erős űrbázist kell építenünk, hogy a váratlanul felbukkanó ellenséges űrvárosokat vagy egyéb űreszközöket meg tudják semmisíteni! És ehhez rengeteg anyag kell! És ehhez Tlaxán nyersanyagkészletei még nem is lesznek elegek, a külső bolygókra is ki kell terjeszteni a bányászatot, de a szállító-űrhajók elkészítéséhez is kell nyersanyag, s azt csak Tlaxánról szerezhethjük be most az elején!

Az van tehát, úgy áll a helyzet, hogy mi csiszík csak akkor lehetünk biztonságban az akasztányok elől, ha megvédjük magunkat. Ehhez egész Tlaxánt meg kell védenünk. Ehhez pedig az kell, hogy egész Tlaxán csiszívé legyen! Ez tehát így is lesz, akár tetszik nektek akár nem, mert nem hagyjuk hogy a barbárok ostobasága miatt megsemmisüljünk. Így lesz tehát, de nagyon szeretném ha belátnátok a szavaim igazságát! Ha észrevennétek mindazt a sok közöset, ami összeköt bennünket! Sokan rájöttek erre maguktól is a vész napjaiban, de nyíljék fel erre a többiek szeme is! Én, a csiszí királynő alázatosan könyörgök nektek, hogy ne az ellenséget lássátok bennem, hanem valóban a barátot! Az ellenség nem Tlaxánon van, hanem odakint az űrben!

Nem mondom meg, mely országok ígérték meg hogy csiszík lesznek vagy éppen gyoelek. Ennek ugyanis semmi jelentősége. Mindenkinek csiszívé kell lenni, akár akarja, akár nem. Akkor is ennek kéne megtörténnie, ha még mi csiszík sem akarnánk ezt. Mert úgy áll a helyzet, hogy nem aközött kell választanotok hogy csiszík lesztek-e vagy barbárok maradtok, hanem aközött kell választanotok hogy csiszík lesztek, vagy meghaltok, vagy akasztányok lesztek! Mert ha nem lesztek csiszík, akkor jönnek az akasztányok, akik csak aközött engednek választást, hogy ők vagy a halál!

Lehet hogy valamelyikőtök erre azt mondja: —Jó, fogjon össze az egész bolygó, de minek hogy emellé még csiszík is legyünk, csiszíül beszéljünk, csiszíül gondolkodjunk, és így tovább?!

A kérdés jogos, és meg is válaszolom. Miként képzelitek az összefogást úgy, hogy emellett fenntartjátok például a pénzgazdálkodást?! Azt hiszitek, meg lehet tenni, hogy miközben új lézerágyú kell az akasztányok ellen, aközben alkudozni kell a lézerágyúgyár tulajdonosával vagy az azt működtető részvénytársasággal, hogy mennyit fizetünk neki?! Így gondoljátok?! Ugye belátható hogy ez sületlenség, hogy így nem megy?!

Összefogás sehol másutt nem létezhet kellő erővel, csak ott, ahol nincs pénzgazdálkodás. Ezt bebizonyította a történelem. Ez eddig egyedül Csisziföldön, Gyoeliában és Gurgullában valósult meg. De ezen utóbbi két ország is lényegében csiszí. Ugyanakkor mi csiszík valamicskével ezen két országnál is hatékonyabbak vagyunk. Tehát csiszínek kell lenni mindenkinek!

Mert nemcsak a pénzgazdálkodás a lényeg. A lényeg az, hogy semmiféle belső ellentét ne gyöngítsen bennünket! Lehet hogy a különbözőség gazdagít, de az nem *lehet* hanem *biztos* hogy el is választ! Most pedig egység kell az ellenség ellen, mert egységben az erő!

Tehát nem maradhat csak egy nyelv, s ez a csiszí! Azért ez, mert mi vagyunk a bolygó vezető hatalma, mind területileg, mind technikailag! Hiszen ha nincs közös nyelv, nem tudjuk megérteni egymást! Nem mondom hogy könnyű lesz megtanulni, de nem is hiszem azt hogy most a legelső nemzedék mindenben úgy igazán beleváló csiszí lehetne! Elég ha úgy-ahogy tanulja meg a legfontosabbakat csiszíül. A következő nemzedék már második nyelvként tűrhetően beszélhet csiszíül, a harmadiknak pedig anyanyelve lesz! Úgy mellékesen viszont meg kell jegyezzem, hogy talán még e nyelvtanulás is könnyebb lesz, ha sikerül lemásolnunk és sokmillió példányban legyártanunk az akasztányok hipnopédiás gépét, aminek a segítségével néhány óra alatt, álmunkban is meg lehet tanulni bármi nyelvet anyanyelvi szinten. Egyelőre még ez nem sikerült, nagyon bonyolult szerkentyű. Nem kétséges hogy idővel sikerülni fog, de most még nem sikerült, mert legkiválóbb tudósaink ehelyett a hiperhajtóművel foglalkoznak, az ugyanis sokkal fontosabb! De ígérem hogy ha sikerül, akkor azonnal a csiszíül tanulók rendelkezésére bocsátjuk ezeket!

És nem maradhat csak egy szokás, a csiszí szokás. Ez hatékony és kényelmes. És legfőképpen: megbízható! S kell hogy számíthassunk egymásra!

És nem lehet hely e bolygón vallásnak. Semmiféle vallásnak. Nekünk nagyon elégünk volt eddig még a barbárok által kitermelt vallásokból is, hát még ebből az akasztány szellemi szemétből! Gondolom nektek is elegetek volt belőle! És bár XXIV. Genurc nagyon meg fog nehezíteni ezért rám, de azt mondom hogy bizony azoknak van igaza akik azt mondják, hogy a karotány és akasztány vallás csak néhány elnevezésben különbözik egymástól, lényegileg azonban azonos! Könnyedén lehet szinte szótárt készíteni a két vallás között! Szűzanya - Szűzapa, Krétosz - Rózsafi, karóba húzás - felakasztás, Szent Karó - Szent Kötél vagy Szent Akasztófa, megkarózás - megkötelezés, és így tovább!

Abban igazuk van a karotányokak, hogy ők messze nem pusztítottak el annyi embert, mint most az akasztányok. De szerintem csak azért, mert még nincs saját úrvárosuk, erős fegyverekkel.

Mindazonáltal ezt nem azért mondtam, hogy most haragudjatok meg a karotányokra. Főleg nem azért, hogy öldökölni kezdjétek őket. Ennek semmi értelme nem volna, visszaszító is volna, mert a maguk módján ők igenis segítettek nekünk a közös ellenség ellen! Különben is, hiába hogy oly feltűnő a hasonlóság a karotány és akasztány hit között, a többi vallás sem jobb náluk. Minden vallás alapvetően hajlamos a fanatizmusra, s ezt be is bizonyította a történelem folyamán. Nem mindegyik ölt meg ugyanannyi embert, de a történelem szerint a vallások embergyilkosságra való hajlama semmiféle összefüggést nem mutat a tanaikkal, annál inkább azzal a hatalommal, amihez hozzájutott a vallás egy-egy területen!

Vallás tehát nem kell. Nem lehet. Tlaxánon nem maradhat csak olyan ember, aki lemond a vallásáról! Magában gondolhat amit akar, de tilos azt bárkinek is megmondania, főleg nem beszélhet ilyesmiről gyerekeknek, hogy megzavarja azok józan esztét! A következő nemzedék már szigorúan materialista, tehát csiszí szellemben kell nevelkedjék! Már csak azért is, mert ez a világnézeti hozzáállás biztosítja legjobban a technika fejlődését, ami szintén kell önmagunk megvédelmezésére!

Lehet hogy most azt mondjátok, ugyanolyan fanatikus vagyok mint az akasztányok, mert a csiszík is és azok is a saját szokásrendszerüket, sőt: világnézetüket akarják rátok erőszakolni!

Lehet hogy így van. De először is: talán belátjátok hogy jobb csiszínek lenni mint akasztánynak! Azután meg az az igazság, hogy magatok is meggyőződhattetek róla: az akasztányok szektás, összetartó népség. Ezért hatékonyak is a maguk módján. Márpedig fanatikus ellenség

ellen nemigen lehet másként küzdeni, csak hasonló fanatizmussal! Tlaxán tehát csiszí *kell* legyen! Ez történelmi szükségszerűség!

Ami a barbár múlt emlékeit illeti, azokat részben megőrizzük. Minden vallásnak megőrizzük az összes szent iratát, mint irodalmi érdekességet. Egyáltalán, minden létező barbár irodalmi alkotást, még azokat is amik egyelőre ki sincsenek adva, csak kéziratban léteznek, digitalizálunk, s így megőrizzük a történészek számára! Megőrizzük a szebb templomokat, nem mindet de néhányat, egyéb műalkotásokat is, habár mi csiszí ezeket feleslegesen pocsékolónak, néha egyenesen ízléstelennek tartjuk, mint például a karóbahúzott Krétosz ábrázolásait. De megőrizzük őket afféle múzeumi darabokként, mert mi valóban mind Tlaxán szülöttei vagyunk, közös a múltunk, s a múlt a valóság része, objektív tény, amit nem akarunk letagadni. S távoli utódainknak is hasznos lesz ha látják, a tiszta ész miféle szellemi nyomorból emelkedett ki – úgy talán jobban megbecsülik azt, ahová szerencsájukre beleszülettek!

A megmaradó templomok tehát afféle múzeumok lesznek. Múzeumba kerül Tlaxán sokféle pénze is, érmék is és papírpénzek is. A legtöbb fegyver. A koronák, kitüntetések, hivalkodó díszek, a korbács, a bilincs, a díszruhák, az öltöny és a nyakkendő, a pecsétnyomók, a bélyegek is hiszen a posta is ingyenes lesz, a csekkek és csekkönyvek, a telefonkártyák, bankkártyák, pénzkiadó automaták, a vonat- és villamos- meg egyéb jegyek, de jelképesen múzeumba kerülnek a nemesi címek, aztán a sorban állás is, mert lesz mindenből elég, múzeumba kerül ilyen értelemben az éhinség is, bár ennek is ára van: az, hogy múzeumba kerül a pocséklás is a luxussal együtt!

Tudjuk hogy az átmenet hosszú évtizedeket, tulajdonképpen legkevesebb egy teljes nemzedéket igényel majd, és iszonyúan kínkeserves lesz! Ne kételkedjete abban, hogy nekünk ez ugyanolyan nehéz lesz mint nektek, sőt, még nehezebb, mert ti csak szellemi áldozatot hoztok majd, de mi csiszí anyagít is, ha ugyan van ennek egyáltalán értelme nálunk! De most azonnal itt előttetek felszólítok minden igaz csiszít, hogy legyen kész takija utasítására akár napi tizenkét órán át is keményen dolgozni, holott ebből neki semmiféle haszna nem lesz, mert minden megtermelt érték hozzátok megy majd, egykori barbárokhoz! Csisziföld kész akár mértéktelen áldozatokat is hozni egyedül azért, hogy benneteket, barátaim, integráljon az egységébe, a közös érdek miatt!

Remélem minden kormány belátja majd hogy ennek így kell lenni. Előre szólok azonban, ne kísérletezzen semelyik ország kormánya sem azzal, hogy nem engedi be az átalakításra ügyelő s azt irányító csiszíket, s nem engedelmeskedik nekik! Csisziföld sokkal erősebb még az akasztányok fegyverei nélkül is bármi barbár országnál! És kész vagyunk rá hogy egész Tlaxán érdekeinek erővel is érvényt szerezzünk bárki örült diktátorral szemben is!

De nagyon remélem, belátjátok hogy jobb csiszínek lenni mint akasztánynak!

Mindazonáltal oktan derűlátás volna részemről azt hinni hogy igenis mindegyikteknek meglesz a józan esze, és belátja ezeket az alapvető, szinte matematikai igazságokat. Ezért a javíthatatlanul örültek számára van egy jó hírem: nem kötelező normálisnak lenni! Tehát nem kötelező csiszínek lenni!

Persze, mivel Tlaxán csiszívé kell legyen, ezek nem maradhatnak itt. Hanem tágas ám a világűr, s van benne elég bolygó! Mehetnek amerre akarnak!

Régebben nem akartam barbárokat kiengedni a világűrbe. Nem akartam hogy azt barbársággal beszenyezzék. Most már azonban hogy meggyőződtem arról hogy az telis-teli van barbárokkal, belátom hogy teljesen mindegy, ha Tlaxán barbárai közül is kimegy oda néhány! Hamarosan tehát kimegy minden barbár országba egy csomó csiszísító felügyelő, ahol van csiszí nagykövetség, ott oda, s ezeknél mindenki jelentkezzék, akinek nem tetszik hogy csiszí lehetne! A felügyelő vagy a megbízottai feljegyzik az illető adatait, különösen azt, hogy miféle elmebajban szenved: tehát hogy melyik vallás híve, vagy csak nyugodtan akar részegeskedni, vagy elfogadhatatlan neki a mi szexuális morálunk, vagy akármi más miatt, vagy ezek valami kevéreke miatt!

Ezeknek elkezdünk építeni egy űrvárost, ami akkora lehet majd nagyjából, mint az akasztányok mostani űrvárosa. Remélem, csak nem lesz húszmilliónál több örült, de ha nem férnek

bele mégsem egybe, akkor lesz még több is építve! Felszereljük hiperhajtóművel is e várost, de fegyverekkel nem. E városba elvisszük ezeket az elmebajosokat, lesznek ott külön körzetek a különböző vallásoknak és egyéb örületeknek, aztán mehetnek ahová akarnak, ha meg tudnak egyezni a célpontban! Ha találnak lakatlan bolygót, ki is szállhatnak a városukból, de nemcsak Tlaxánon, hanem e naprendszerben sem maradhatnak!

Most csak ennyit akartam mondani. A csiszísítési program részleteiről napokon belül értesíteni foglak benneteket, barátaim!

Tiorícia bejelentése igazán döbbenetbe kergette a barbárokat! Azokat az országokat mindenképpen, melyek korábban nem mondták hogy csiszík lennének, de azokat is eléggé akik mondták ezt, mert a kormányok Kaulianában, az Ujjak Szigetein vagy másutt ezt előzetesen nem beszélték meg a választóikkal, népükkel, alattvalóikkal, vagy akárhogy nevezték is a névtelen milliókat!

Mégis, meglepő rendben ment minden, ahhoz képest, amire számítani lehetett. A kaulok, csiák, sőt még az evolok is meglehetősen hamar belenyugodtak hogy csiszík lesznek. A jicseniek tiltakoztak leginkább. Nagyon sokan voltak, és Tiorícia elrendelte hogy ezentúl amíg mást nem mond, egy jicseni nőnek mindössze egyetlen gyermeke lehet, mindegy hogy kitől, és mindegy hogy fiú-e vagy lány! Mert egy nemzedéken belül felére kell csökkennie Jicsen lakosságának, sőt, a következő nemzedékben is ugyanígy lesz, mert Tlaxán lakossága egyszerűen nem lehet ekkora, ha a csiszí lakásideált, a legfeljebb kétezer felnőttből álló falvakat akarják megvalósítani!

Mindazonáltal mégis sor került néhány incidensre. Voltak körzetek, ahol azt mondták az emberek, hogy az akasztányok után most a csiszík akarnak zsarnokoskodni! Néhány csiszít meggyilkoltak. Ezekkel a városokkal Tiorícia nagyon egyszerűen bánt el: bejelentette, hogy megszerezte a városiak teljes névsorát, s innen minden felnőtt köteles lesz az „elmebajosok hajójára” felszállni, amint az elkészül, büntetésből!

S mert a legtöbben mégis szívesebben lettek volna csiszík mint hogy elrepüljenek az ismeretlen meszeségbe, ettől ezután óvakodtak. Hiába, a történelem is azt bizonyította, hogy nem bölcs dolog megölni egy csiszít!

A csiszí küldöttek hamar megszervezték az élelmiszertermelést és elosztást, s így legalább egyvalami elmondható volt: megszűnt az éhhalál! Ez nagyon tetszett mindenkinek. Az már kevésbé, hogy ezért cserébe minden nőről listát vezettek, hányszor szült már, s aki megszülte az engedélyezett számú gyereket, ami ritkán volt több mint egy még Jicsenen kívül is, azt egyszerűen meddővé tették, különben teljesen fájdalommentesen, mindössze egyetlen injekcióval. Az sem tetszett sokaknak, hogy a csiszík azonnali hatállyal bezártak minden környezetszennyező üzemet, megtiltottak minden vallásoktatást és egyházi műsort, s miután megszervezték a különben teljesen ingyenes élelmiszerelosztást, azonnal megtiltották a személyautók használatát. Persze a gyártásukat is. Leállították a barbár számítógépek gyártását is, mert a csiszí gépekkel nem voltak kompatibilisek, s eléggé gyorsak sem. Leállítottak minden templom- és sportcsarnoképítést, minden irodaház-, bevásárlóközpont-, és sok más hasonló építkezést. Egyáltalán, szinte minden építkezést. Néhány nagyvárost bontani kezdtek, máshol ellenben elkezdtek kinőni a földből, sokszor épp a nagyvárosok helyén, az elegáns kis ezer-kétezer fős csiszí falvak, amikbe át kellett költözni a barbároknak.

Az eddigi milliomosok falfehérek voltak, mert ezentúl a pénzük és bankszámláik mit sem értek! De nemigen volt amit megtehettek volna. A világ kábítószeresei súlyos elvonási tünetekben fetrengtek, mert senkitől nem vehettek kábítószert, hiszen ha nem ér semmit a pénz, minek foglalkozzon valaki a kábítószertermeléssel és -terjesztéssel?!

Megszűnt a kurválkodás is! A világ női felszabadultak az évezredes megaláztatás alól, hogy olyan férfikkal egyesüljenek, akiket nem kívánnak! Nem lehetett senki sem kurva, hiszen nem volt többé pénz, amivel megvásárolhatták volna valakinek a nemi szolgálatait, kihasználva a nyomorúságát. Mert nem a lefekvés tesz valakit kurvává, hanem a pénz... s mert a pénz eltűnt, kimúlt, vele pusztult a kurvaság is...

S mert a pénzgazdálkodásnak vége volt, ez azt jelentette, hogy minden pénzügyi szakember, vagy hasonló jellegű szakmát űző át kellett hogy képezze magát valami hasznos termelő munkára, mert a korábbi szakértelme teljesen feleslegessé vált! Újra iskolapadba ülhetett a banktisztviselő, a pénztáros, vámügyintéző, biztosítási szakember, reklámszakember, az ügynökök, határőrök, pincérek és pincérnők, felszolgálók, pultosok, a piaci árusok, a kereskedők, a menedzserek, anyagbeszerzők, kalauzok, brókerek, befektetési tanácsadók, könyvelők, becüsök, ingatlanforgalmazók, eladók, tőzsdei alkalmazottak, krupié, zsoké, bukmékerek, vagyonőrök, revizorok, rendészek, portások, bírák, ügyészek, ügyvédek, közjegyzők, rendőrök, s a sok-sok többi is mind... A képviselők, politikusok... a katonák... Egyszeriben kiderült, hogy az úgynevezett „fejlett világ” lakosainak több mint fele tulajdonképpen egyáltalán semmi értelmeset nem dolgozott eddig...

Tioricia királynő betiltotta a gördeszkák és görkorcsolyák használatát, mert súlyosan balesetveszélyesnek tartotta azokat. Csisziföldön különben soha nem is volt szabad használni ezeket.

A csizik megtiltottak minden fegyvergyártást is, s leszerelték az összes barbár hadsereget. Azt mondták, erre semmi szükség ha egy nép lesz az egész bolygó, egyedül úrhadsereg kell, de azt majd ők elintézik!

Betiltották még az ékszerkészítést is, egy csomó egyéb luxuscikket, az autóversenyeket, az állatviadalokat, az egészségtelennek tartott sportokat mint például az ökölvívást, a szeszesitalok gyártását és fogyasztását, a háborús játékokat, a háborús- és egyéb okok miatt erőszakos filmeket, a horrorfilmeket, horrorregényeket, minden vadászatot, a valódi szörmék viselését is természetvédelmi okokból, és az összes barbár gyógyszert, mert azt mondták, ezek nagy része nem hatékony, másoknak ugyanaz a hatása, és csak reklámfogásból van más nevük. De megígérték és tartották is, hogy ezek helyett csizí gyógyszereket adnak, persze szintén ingyen, a rászoruló barbároknak. Be lettek tiltva szinte az összes barbár ünnepek, mert mindegyik csak valami forradalmat, szabadságharcot, háborús győzelmet ünnepelt, tehát csupa olyasmit, ami csizí fogalmak szerint nem más mint egymás gyilkolászása, tehát barbárság. Márpedig a barbár múlton nincs mit ünnepelni, ha a jövőt csiziként akarják élni, a barbár múltat inkább szégyellni kell... Kiirtották az összes kutyát, aminek marmagassága 30 centiméternél nagyobb volt, mert Csisziföldön eddig sem éltek ennél nagyobbak, a csizik ezeket veszélyeseknek tartották... Megnyiták a börtönök kapui, ugyanis Tioricia általános, az egész világra kiterjedő amnesztiát hirdetett, és megszüntette az összes, folyamatban levő büntetőeljárást is, mert azt mondta, most csiziként mindenki új életet kezdhet, sőt: *muszáj* is új életet kezdenie... Ez sokaknak nem tetszett, főleg azoknak természetesen, akiknek épp néhány nappal ezelőtt okozott kárt valaki bűnöző, például meglopta, vagy megölte valami szerettét – viszont lopás nem is lehet a csiziknél, ahol minden ingyen van, ami meg a gyilkosságokat illeti, vígaszul szolgálhattott ezeknek akik most nem kaptak elégtételt, hogy akikben tényleg hajlam van az erőszakosságra, főleg a gyilkosságra, az biztos hogy idővel csiziként is elkövet majd valami efféle bűnt, a csizik közt ellenben nincs börtönbüntetés: aki gyilkol, vagy akár csak meg is ver valakit, azt rekordsebesen és nemes egyszerűséggel kivégzik!

Emiatt persze a börtönőrök is át kellett képezzék magukat, mert megszűntek a börtönök is... És így ment ez végestelen-végig, éveken át...

Ami az úrhadsereget illeti, azt meglepő módon oldotta meg Tioricia. Megszervezte Sárkány tömeggyártását!

Sárkány nagyon örült ennek. Lesz ezentúl sok-sok Sárkány! Az lesz a feladatuk, hogy járőrözzenek a világűrben, a külső bolygók körül, nem szemtelenkedik-e ott valami akasztány vagy más ellenséges üreszköz. Továbbá a csizí űrvédelmi fegyverek közül is ők kezelik majd azokat, amik túl távol vannak ahhoz, hogy bekapcsolódhassanak a csizí hálózatba, ahol az etuk irányíthatnák ezeket.

Különben az etuk száma is alaposan megszorodott. A csiszi hálózat kapacitását ismét megnövelték, Tioricia a legkomolyabban elrendelte, hogy azt újra az ezerszeresére kell bővíteni!

Ugyanis minden maradni szándékozó barbár kapott egy etut. Akik „védett nők” voltak eddig, azoknál kicserélték a jelzőcsipet etura. És ennek nagyon örültek a barbárok, mert az etu kedves szórakoztató partner volt, kényelmes is volt etuval élni, az etu természetesen ismert minden barbár nyelvet, tehát remek tolmács volt, de csisziül is tudott természetesen, tehát lehetett vele gyakorolni a csiszi nyelvet is ha a barbár azt akarta! Az etu türelmes volt, nem haragudott meg a hibákért, ki is javította a nyelvtanulót... s persze ez a csiszíknak is jó volt, mert az etu kötelességei közé tartozott hogy figyelmeztesse a barbárt, ha az nem viselkedik csiszi módra!

A legtöbb barbár tehát végülis kezdte magát jól érezni, kezdett beletörődni a változásokba, s elfogadni az új rendet. Akiknek meg nagyon nem tetszett ez, azokat megnyugtatta Tioricia ígérete, hogy javában épül már a megátalkodottak úrvárosa! Az építést a televízió egy állandó csatornáján bármikor figyelemmel kísérhették.

Még Tollocska és Cicus is jól érezték magukat. A bolygó összes gyerekének ők lettek a kedvencei. Ráadásul reményük lett arra is hogy visszaviszik őket a csiszik a bolygójukra. Ugyanis megtalálták az úrváros egy hatalmas hangárjában az ő elfogott úrhajójukat is, igaz hogy alaposan szétlőve! Ám a számítógépe ép volt, s abból a csiszi etuk ki tudták szedni Tollocskáék bolygójának koordinátáit.

Megvolt tehát hogy hová kell menni, s a csiszik okvetlenül el is akartak menni oda, hogy szövetséget kössenek a Cilorral, sőt, hogy a technikai ismereteiket is kicseréljék mindkettőjük kölcsönös hasznára. Elvégre az akasztány fenyegetés ellen mindenkinek össze kell fognia! Mindemellett a csiszik egyenesen úgy gondolták, a ciloriak afféle fura külsejű csiszik, mert például náluk sincs pénz!

De nem mehettek azonnal oda. Az akasztány úrvárost nem óhajtották elküldeni oda, mert nem kockáztatják hogy elveszen, amikor még számos hasznos találmányt nem fejtettek meg belőle, a többi térugrásra alkalmas űrkompp pedig túl kis teljesítményű volt ekkora távolsághoz. A visszatéréssel várni kellett, míg megépül az első igazi csiszi űrjármű!

Tioricia úgy becsülte, a prototípus készen lesz tíz éven belül. Tollocska és Cicus ezt könnyedén vette tudomásul, nem zavarta őket az időtartam, mert úgyis olyan hosszú életűek voltak.

Dolgar és Jarga nagyon jól érezték magukat a csiszik közt, és mindketten fontos feladatkört kaptak a hiperhajtóművek tervezésénél. Itt dolgozott Szűzsendőn is, bár Dolgar lett a főnöke. Szűzsendőn felesége, Hárcelej mint kiderült szakmájára nézve egyszerűen takarítónő, neki tehát nem sok hasznát vették, és így a nagyon csinos de nem éppen művelt nőt a csiszik iskolába íratják. Különben nagyon kedves és barátságos nő volt, és hamar megszerették a csiszik.

Egyedül csak két ember volt, aki nagyon boldogtalan volt! Bár hogy *emberek*, azt csak némi fenntartással lehet mondani!

Ugyanis a két tuturól van szó, Minről és Puról!

Igaza volt Dolgarnak, hogy ezek szupercsiszik. Maguk a csiszik is így nevezték el őket. Annak örült a két tutu, hogy megmenekültek az akasztányoktól. Még le is jöttek Tlaxánra, hogy körülnézzenek itt. De igen hamar visszakiváncsoltak az akasztány úrváros mesterséges környezetébe, bár természetesen nem rabként. Csisziföldön ugyanis túlságosan természetes a környezet az ő ízlésüknek! Hiszen itt amint kilépnek egy házból, rögvést szembetalálják magukat a fűvel, fákkal, virágokkal! Értelmes, józan tutu nem kockáztathatja, hogy ezeknek a pollenétől, illatától valami allergiás reakciót kapjon! Sőt, bármikor rászállhat a kezére egy légy! Vagy egy lepke! Ami tele van baktériumokkal! Iszonyú! Borzalmas még belegondolni is! Hogy már ne is beszéljünk az olyan horrorisztikus jelenetekről, amikor netán egy gyík szalad át váratlanul előttük a fűben!

Tioricia teljesen ártalmatlan, szelid macskája, ami még soha egeret sem fogott, rögvést az első nap hozzádörgölődött Pu lábához. A tutu lány azonmód sikoltozni kezdett. A cica nem értette, mi a baja, felágaskodott két lábára, dorombolni kezdett, és megnyalta Pu combját. Biz-

tos egy kis cirógatást akart. De hiába, mert Pu nem hagyta abba a sikoltozást, csak akkor, amikor meglátta a cica fogait. Ekkor azonnal elájult, és még amikor magához tért, akkor is órák hosszat rángatózott az idegességtől. Amikor Tiorícia megkérdezte hogy mi a baja, mitől ilyen gyáva, Pu megsértődött, s azt mondta hogy igazán hősiesen viseli a megpróbáltatásokat, csöppet sem gyáva, csak érjen vissza Tutullába (így nevezték a tutu csillagbirodalmat) és rögtön könyvet ír az élményeiről, s hősként tisztelik majd! Egyetlen tutu sem jött volna rendbe ilyen hamar efféle vérfagyasztó élmény után, bár abban ő is biztos hogy csak azért viselte ekkora lelkierővel a macskaszörnyeteg közeledését, mert effélékhez némileg hozzászokott már Tollocska és Cicus személyében!

A tutuk tehát csöppet sem voltak boldogok, hamarosan vissza is kéredzkedtek az úrvárosba, amit Kandi kifejezetten az ő kedvükért állandóan pontosan huszonöt fokon tartott, hogy ott szokásuk szerint ruha nélkül csellenghessenek. Jó is volt ez, mert a kalandok során a bőrüket még a különben igazán puha belsejű akasztány űrruha is többhelyütt kidörzsölte!

A csiszik nem bánták hogy a tutuk visszamennek oda. Senki nem akart párizni velük, nem voltak vonzóak a kopasz és szőrtelen fejükkel-testükkel, a körömtelen ujjukkal, fogatlan szájjukkal, és a tutuk is iszonyodtak a szerintük állathoz hasonló csiszíktól. De a kihalt úrváros sem volt az igazi, mert magányosak voltak. Mégsem kapcsolták ki magukat, mert most már reményük volt rá hogy eljutnak haza. Azt ugyan nem tudta kideríteni Kandi, hogy melyik bolygó volt Pué és Miné, de a tutuk megnyugtatták őket hogy emiatt nem kell aggódni, a galaxis déli pólusa csaknem teljesen a tutuké, csak ugorjanak el arrafelé, a legelső lakható bolygó amit megtalálnak, szinte biztosan tutu bolygó lesz, s az nekik nagyon meg fog felelni, onnan már majd hazajuttatják őket a többi tutuk!

Tiorícia megígérte hogy legislegelső ténykedésként amint mód lesz erre épp őket viszi haza. És komolyan is gondolta! Dolgar ugyanis elmondta az ötletét a csizí királynőnek, ki már az ő királynője is volt: a csiszik és a „szupercsiszi” tutuk kell hogy szövetkezzenek!

Mindazonáltal a tutuk nagyon bizalmatlanok voltak, s egyre azt hajtogatták, hogy nem adhatják ki a fejlett technikájukat. Csakhogy épp itt bizonyult fontosnak Dolgar ötlete! S emiatt a királynő a következőképp beszélt a két tutuval:

—Hallottam, mekkora baj nálatok a gyümölcsszüretelés! Milyen veszélyes szakma!

—Sajnos az! - bólogatott Min.

—És gondolom még ezen kívül is van jónéhány veszélyes munka.

—Bizony hogy van! - bölintott most Pu.

—Mi csiszik segíthetnénk nektek.

—Kizárt hogy beengedjünk barbárokat a tutu élelmiszerállomásokra! Mind-mind megannyi fertőzésveszély!

—Dehogy mennénk mi oda, jó nekünk idehaza is! Hanem ugye kaptatok kölcsön egy-egy etut, ugye? Meg vagytok velük elégedve?

—Igen, tökéletesen! Szépen megtanulták már a tutu nyelvet is! - mosolygott Pu. —Aranyosak, csökkentik a magányérzetet!

—Ha visszaviszünk benneteket, vissza kell adnotok az etukat. De ha meg tudnánk egyezni, elárulnánk nektek az etuk gyártásának a módszerét, ha ti megosztjátok velünk a magatok titkait! A hipertéri hírközlésre gondolok, a hatékony erőterre, az akasztányokénál jobb hipermotorra, s más hasonlókra! De szeretném ha nem vennétek ezt zsarolásnak, mert ha nemet mondotok, akkor is visszaviszünk benneteket, itt mindössze arról van szó, hogy szerintem ti is csiszik vagytok, valóban szupercsiszik, túlfinomult fajta, ami minden elvünket a végletekig túlzásba vitte, de akkor is csiszik, és jó lenne összefognunk, hiszen mi nem vagyunk az ellenségetek! Márpedig ha van etutok, akkor semmiből nem áll már készíteni neki egy emberszerű vagy más testet, és beküldeni a bokrok közé, hogy ugyan szedje már le ő az epret vagy akármi mást, helyettetek!

—Ez valóban nem hangzik rosszul! - töprengett el Min.

—Én is támogatom az ötletet! - mondta Pu. —De persze az otthoniaknak is még igent kell mondani erre!

—Majd beszéljétek meg velük! - biztatta őket Tiorícia. És a tutuk megígérték, hogy úgy tesznek majd.

Aranyosak voltak tehát a tutuk, és valóban belátták hogy a csiszík a barátaik, bár amennyire a csiszík őket „túlfinomultnak”, szupercsiszíknek tekintették, ugyanúgy tekintették ők a csiszíket „ős-tutuknak”, akik még sok szempontból alig verekedték ki magukat a barbárság posványából. De hát annál inkább segíteni kell őket a találmányaikkal, nemde?!

Az persze nem tetszett nekik, hogy a csiszík, bár már tervbevették korábban is a szeméremszőrzet, a szűzhártya, valamint a bajusz és a szakáll eltüntetését (sőt nőknél a havivérzés megszüntetését is), de makacsul ragaszkodnak hajukhoz, körmükhöz és fogaikhoz! Fel nem fogták, mi olyan szép ezekben a csiszíknek!

De tényleg aranyosak voltak, és igyekeztek megértőek lenni. Hiába voltak azonban aranyosak, a csiszík akkor is úgy vélekedtek, nagy szerencse hogy élnek a világmindenségben tutuk, ha nem volnának a tutuk, ki kéne őket találni! Mert amint a barbárok képviselik az egyik pólust, egyik végletet, úgy a tutuk képviselik a másik pólust, másik végletet, azt a szintet, amit nekik csiszíknek sosem szabad elérni a „tökéletességben”, mert ekkora fokú tökéletesség már szinte az öngyilkossággal, és az ember ember-mivoltának feladásával jár! E két véglet, a barbárok és a tutuk között viszont a csiszík biztonságosan meg tudják találni azt az arany közeputat, amin járva minden túlzott szélsőséget kikerülhetnek!

És a csiszík feljegyezték Min hátborzongató elbeszélését egyrészt az elszabadult egérről, másrészt a „horrorfilmkészítő” örültről, aki elkészítette a kenyérhéjat evő, fogakkal rendelkező női száj filmjét; egész Csisziföldet, sőt még a most csiszisedő barbár országokat is bejárták ezek a történetek, és tökéletesen egyetértettek abban a csiszík is és a barbárok is, hogy ezek valóban iszonyatos, hajmeresztő, borzalmas történetek! Csak éppen nem amiatt amiért Pu és Min tartja őket iszonyatosnak, hanem ők a tutuk világlátását találták iszonyatosnak, iszonyatosan furcsának, képtelennek, gyávának, sőt viszolyogtatónak.

Könyv is született a tutu szokásokról és furcsaságokról. Hogy például a tutuk a saját székle-tüktől is undorodnak, annyira, hogy náluk külön seggtörölő gépet készítettek, nehogy véletlenül is beszenyeződjék az ujjuk azzal az anyaggal... de a férfiak pisilőjének a megtörlésére is van külön masina... aztán náluk egy józan tutu nő nem vállalhat akkora kockázatot hogy megszoptassa a gyereket, hiszen az netán túlzott erővel szorítja meg a mellét, amikor fogatlan szájába veszi a cicit! Tehát van külön szopógép, ami leszívja a nő melléből a tejet, majd egy műmellen keresztül megszoptatja a gyereket, átadva neki azt a tejet, amit épp az imént szívott ki az anyából...

És a csiszíknek mégis hasznára volt ez is. Mert hogy belegondoltak, mit éreznek ők a szupercsiszi tutuk világának szokásait megtudva, kissé jobban megértették a barbárokat, hogy azoknak milyen nehéz lehet most csiszívé lenni! Pedig a barbárokat a csiszíktől mégis nagyobb távolság választja el mint a csiszíket a tutuktól... ezért Csisziföld lakói most még kevesebb lené-zéssel, és sokkal több megértéssel, jóindulattal, kisebbfokú türelmetlenséggel fordultak a barbárok felé, mint ahogy azt egyébként tették volna. És méginkább megerősödött a meggyőződés barbárban és csisziben egyaránt, hogy rengeteg közös vonás fűzi össze őket, szinte több mint ami elválasztja a csiszíket és a barbárokat, mert lám, a világűr olyan furcsa, idegen hely, ahol nemcsak az ottani barbárok ellenségei egész Tlaxánnak, de még az amúgy barátságos tutuk is mennyire képtelenül viselkednek, s még a külsejük is milyen viszolyogtató...

Mindenesetre már amiatt is el kellett menniük a tutukhoz, mert Min szerint a tutuk tudták, hogy melyik az a bolygó, amelynek lakói a nagy buborékokkal védekeztek az akasztányok ellen. És Tiorícia úgy gondolta, okvetlenül meg kell látogassák ezeket is! Meg kell szerezniük ezektől a nagy buborékok titkát, amit azok biztos szívesen odaadnak az akasztány hiperhajtómű titkáért. De lehet hogy más hasznos találmányuk is van a buborékokon kívül.

Különben is: a Kozmosz minden haladó erejét össze kell fogni az akasztány és más hasonló maradi, erőszakos, zsarnok fajzat ellen!

Ezidőtájt született meg Tiorícia azon megtisztelő címe, hogy ő „második Darzsi”. Mert most ő is kiterjeszti Csiszíföld határait, még jobban mint Darzsi tette azt az ő Nagy Terjeszkedésével. És Tiorícia nem tiltakozott e cím ellen. Legfeljebb azt mondta, ennek is ugyanaz az oka mint ama régi, hőkorszaki terjeszkedésnek: a barbárok fenyegetése. Csak most a világűrbeli barbárok fenyegetnek. És persze most azért kevésbé véres ez a terjeszkedés. Most senkit nem ölnek meg.

Sőt, kiderült hogy az „elűzöttek”, a „kozmosz hontalanjai”, ahogy magukat nevezték a javíthatatlan barbárok, akik nem akartak csiszík lenni, ezek is meglepően kevesen vannak. Nem jelentkeztek összesen ötmilliónyan sem. Emiatt Tiorícia nem is épített nekik akkora úrvárost mint először akarta. De azért idővel megkapták maguknak a megfelelően nagy, kényelmes várost, s be is költöztek oda.

Az úrváros heteken át ott keringett Tlaxán körül, és semmi hír nem jutott el belőle Tlaxán felszínére, hogy mi történik benne. Vajon a különböző felekezetek békésen tárgyalnak, hogy merre menjenek, vagy egymást gyilkolják az úrváros fölötti hatalomért?! Tlaxánról hiába kérdezték őket rádión, csak azt válaszolták hogy hagyják őket békén, Tlaxán kivetette őket magából, tehát semmi közük a bolygóhoz, annak sem őhozzájuk, tehát nincs válasz!

Így senki nem tudta, mi van a barbárok úrvárosában.

Egy nap azonban hirtelen eltűnt Tlaxán egéről, és senki nem tudta hogy hova. Akármerre is mehetett, a hiperhajtómű kapacitása elég volt hozzá hogy akár a Galaxis túlsó végére is eljusszon.

De akárhová ment is, Tlaxánon senki nem bánkódott utánuk. Sőt inkább megkönnyebbülten sóhajtottak fel.

Vége! Végetért a barbárság! Végetért a szellemi sötétség hosszú korszaka! Felkelt a Józanság, az Értelem Napja!

Most már talán elkezdődik az Aranykor, mely nem is ér véget soha!

Vége

Elkezdve: 1999.04.29., 08 óra 45 perc

Befejezve: 2000.12.29., 02 óra 31 perc